

Кейт Моргенрот

УБИЙСТВО С ЛЮБОВ

ИЗДАТЕЛЬСТВО БАРД

„Магнетично четивна книга. Изпълнена с прекрасни дълбоки герои и Великолепни
поврати.“ – Лиза Лутц, автор на „Случаите на семейство Спелман“

КЕЙТ МОРГЕНРОТ УБИЙСТВО С ЛЮБОВ

Перевод: Елена Кодинова

chitanka.info

Софи и съпругът ѝ решават да заменят манхатънския си апартамент за къща в Гринич, Кънектикът, ала сенчестите улици се оказват далеч не толкова спокойни... и безопасни. Особено след като е намерен трупът на жена, член на литературния клуб на Софи.

Не след дълго Софи ще нагази в блатото на провинциалните тайни, където нищо от живота на съседите ѝ не е такова, каквото изглежда.

Любовта отдавна си е отишла от брака на Присила.

Сюзън се разкъсва между приятелството си с Присила и желанието да каже истината.

Младостта на Ашли и статусът ѝ на втора съпруга ѝ пречат да бъде приета сред каймака на обществото, но изглежда тя знае повече, отколкото казва.

Джулия сякаш има всичко: външност на модел, идеален дом, красив и любящ съпруг, но външността понякога лъже.

В хода на разследването Софи ще открие, че всеки крие нещо... и на какво са способни хората от любов.

ГЕРОИ

Двойките:

Софи и Дийн

Присила и Гордън

Сюзан и Хари

Ашли и Стюърт

Джулия и Алекс

Детективите:

Детектив Питърс — детектив от полицейския участък в Гринич

Детектив Акерман — детектив от прокуратурата

ПРОЛОГ

Ню Йорк

Декември

Телефонът звънна рано на 14 декември, в седем и петнайсет, и бе причина Софи да запомни завинаги тази сутрин. Така става със смъртта. Настанява се в малки безпаметни мигове и ги вкаменява. За втори път преживяваше нещо подобно. За първи път ѝ се случи, когато беше на три години и влезе в спалнята на майка си, защото я бе чакала много дълго, но тя така и не бе дошла. Дори дваисет и пет години по-късно Софи все още ясно си спомняше онзи момент, сякаш някой го бе запечатал на снимка. Отворените прозорци. Разбърканите завивки. Бавно движещият се вентилатор на тавана. Острата миризма на урина. И усещането... че цялата жизнерадост е изсмукана от сърцето ѝ и е изтекла като водата във ваната, когато майка ѝ дръпнеше запушалката.

Този път обаче в паметта ѝ завинаги щяха да се запечатат онези мигове преди телефонното обаждане. Все още седеше до прозореца и чашата ѝ с чай бе несигурно закрепена на перваза. Топлата напитка бе замъглила малък участък от стъклото точно над ръба на чашата. Вестникът, отворен на предпоследната страница с рубриката „Изкуство и свободно време“ и сгънат на кръстословицата, лежеше на възглавницата до нея, а котката ѝ Агата се бе сгушила в скута ѝ като малко генераторче на топлина.

Видя през прозореца как няколко снежинки се носеха във въздуха. От другата страна на Пето авеню дърветата на Централ Парк открояваха сплетените си сиви клони на фона на бледосивото небе. Слънцето щеше да изгрее след няколко минути и първите лъчи да погаят фасадите на сградите от другата страна на парка, като превърнат прозорците им в пълни със светлина огледала.

Но в седем и петнайсет на 14 декември слънцето още не бе изгряло. Все още над пейзажа властваше плоската пустота на небето и безсмислието на мъничките снежинки. И настроението ѝ бе в унисон с гледката. В онази сутрин се чувстваше... увиснала във въздуха.

Подпряна на ръба на нещо. (Макар че по-късно нямаше да е сигурна дали наистина е било така, или просто бе прибавила това усещане в паметта си. Дали затишието пред буря наистина ни изглежда като затишие, преди самата буря да е настанала? Или го запомняме като затишие, след като събитията вече се случат?)

В онзи миг, докато седеше до прозореца и наблюдаваше мрачната гледка, Софи осъзна, че потиснатото ѝ настроение не се дължи само на съзнанието. Върхът на носа ѝ бе почти безчувствен. Чакаше отоплението да се включи, но сигурно съпругът ѝ Дийн го бе преместил на ръчно управление (спеше по-добре на хладно) и бе забравил да го върне обратно. Обви с длани чашата и я вдигна към лицето си. Издиша и собственият ѝ дъх се вдигна като облаче пара нагоре. Затопли носа ѝ, но за кратко. Когато парата се разнесе, на нейно място отново се настани студът, затова тя внимателно отмести Агата от скута си, стана и прекоси трапезарията, после през всекидневната излезе в коридора, за да провери таблото, управляващо отоплението на апартамента.

След като премести плъзгача от арктическите десет градуса, видя спортния сак на Дийн под тоалетката в коридора. Сигурно го е забравил, докато е бързал да излезе тази сутрин. Въздъхна раздражено. Винаги се прибираще изнервен, ако не бе тренирал. Сега тя трябваше да реши дали си струва да си направи труда да му занесе сака в офиса, или да търпи киселото му настроение в края на деня. Май все пак ще му го занесе. Избута сака изпод тоалетката с крак, за да ѝ е пред очите, като излиза, след това понечи да се върне, за да реши кръстословицата.

Телефонът звънна точно когато минаваше покрай апарата във всекидневната, сякаш присъствието ѝ по някакъв начин го предизвика. Резкият тон проехтя и от апаратите в спалнята и кухнята, ръката, която държеше чашата, потрепна и причини малко цунами от топъл чай, което преля през ръба и опари кокалчетата ѝ. Там, където се докосна до кожата, останаха червени следи.

Остави чая и посегна да вдигне слушалката. Но дланта ѝ увисна във въздуха, сякаш за да отложи мига на узнаването — макар че тя вече си знаеше. Наясно бе, че не се обаждат Дийн за забравения сак. Предчувстваше, че не е и рекламно предложение да ѝ доставят „Ню

Йорк Поуст“ до вратата. Сигурна бе, че не звънят от книжарницата, за да проверят дали си е вкъщи. Очакваше това обаждане от седмици.

Вдигна слушалката.

В петъчната сутрин Софи пристъпи през автоматичните врати и се пренесе от забързаните улици на Манхатън в тишината на болничното фойе. Бе прекрачвала този праг десетки пъти през последните три години, но всеки път се изненадваше от контраста между разсеяния шум навън и приглушеното спокойствие на болницата, между света на живите и света на умиращите. Всеки път, когато преминаваше през тези врати, си мислеше колко далеч един от друг бяха тези два свята, макар че физически ги разделяше един дъх. За майка ѝ това бе времето да изпие шепа хапчета. За баща ѝ — минутите за получаване на резултатите от биопсията.

Отиде до асансьора и натисна копчето за третия етаж. Настаняваха пациентите с един и същ вид рак на едно и също място. Отделението за страдащи от рак на панкреаса беше малко и мрачно. Когато пристъпи в познатия коридор, се почуди колко ли пъти бе идвала тук през последните няколко години. Десет? Петнайсет? Повече? Колко пъти лекарите ѝ бяха казвали как по всичко личи, че този път баща ѝ няма да излезе от болницата? Но някак си той винаги успяваше да се пребори (според него с усилие на волята). Затова, когато предния ден отново го приеха, тя дойде да го види и отново изслуша познатите прогнози, а когато времето за посещение изтече, се прибра у дома. Единствената разлика беше, че този път лекарите се оказаха прави.

Стигна до стаята на баща си и намери вратата отворена. Слънчевите лъчи преливаха през прозорците, вазата с оранжеви лалета, които му бе купила, все още стоеше на перваза, но завесите около леглото, които баща ѝ обикновено държеше спуснати, сега бяха дръпнати и дюшекът бе съблечен до голо, с изключение на найлоновата подложка. Една сестра се бе привела и се опитваше да я махне, но усети присъствието на Софи и вдигна поглед към нея.

— Съжалявам — каза сестрата. — Той вече не е тук.

— Къде го закараха? — попита Софи. Учуди се, че гласът ѝ прозвуча спокойно. И съвсем равно.

— На долното ниво — отвърна сестрата. — Искате ли да видите тялото?

Софи кимна.

— Тогава вземете асансьора до подземие.

Софи се върна обратно по коридора и зачака търпеливо асансьора. Когато вратите се плъзнаха и отвориха, тя влезе вътре и видя, че до копчето за първия етаж има друго с буквата П на него. Ако изобщо го бе забелязвала преди, приемаше, че става въпрос за тъмно мухлясало подземие, пълно с кофи, метли и препарати. Натисна копчето и асансьорът я отведе надолу. Мина покрай фоайето и се спусна под земята. Как не се бе сетила досега, че болницата има нужда от място, където да складира провалите си?

Когато слезе, вместо голите бетонни стени, кофите и метлите, които си бе представяла, видя рецепция с покрит с килим под. В нея нямаше мълчаливи мъже в сини гащеризони, а едно много хубаво и много младо момиче, седнало зад бюро. Приличаше на ученичка, беше някак си неестествено да сложат толкова младо същество да отговаря за болничната морга. Но сигурно, помисли си Софи, само много млад човек би се съгласил да работи тук. Защото за младите, смъртта е нещо, което се случва на другите.

Тя съобщи на момичето името на баща си и то провери в компютъра. Вдигна телефона, но преди да набере, каза:

— Ще отнеме само няколко минути — и направи знак на Софи да седне. След малко се появи санитар. Беше облечен в зелени болнични дрехи и на джоба му бе закачена пластмасова табелка с името. Софи забеляза, че се казва Джеймс... също като баща ѝ.

— Моля, елате с мен — подкани санитарят и тя го последва надолу по коридора. След като излязоха от приемната, килим вече нямаше, а подът бе покрит с лъскав и твърд линолеум. На Софи ѝ се стори, че шумът от стъпките ѝ е смущаващо силен и сякаш цяла вечност върви по този коридор. Завиха надясно и санитарят спря пред затворена врата.

— Искате ли да вляза с вас? — попита той учтиво.

— Не, благодаря ви.

Изчака го да се обърне и да се върне обратно. Чак когато изчезна зад ъгъла, тя отвори вратата. Вмъкна се вътре, затвори след себе си и се почувства като попаднала в друга реалност. Това не бе част от

болницата — светът на болните и умиращите. Това беше светът на мъртвите. Тялото на баща ѝ лежеше върху стоманена маса, покрито до раменете с дебел бял чаршаф. Тялото на баща ми, повтори си тя, сякаш бе някаква негова собственост, от която се беше отказал. Къщата на баща ѝ, вилите на баща ѝ, колите на баща ѝ, бизнесът на баща ѝ, тялото на баща ѝ. Вече не притежаваше нито едно от тези неща.

Прекуси малкото пространство, което ги делеше, и застана до него. Беше си мислила, че ще е като заспал, но не бе така. Лицето му изглеждаше различно. Приживе в него винаги имаше някакво напрежение — устните бяха стиснати, очите — присвити, дори кожата бе силно опъната върху черепа. Беше същото лице, но всичко бе отпуснато — не умиротворено, а просто отпуснато.

В този момент Софи внезапно осъзна, че за първи път се намира в една стая с баща си, без да усети онова присвиване в стомаха и напъните за повръщане, като преди изпит, за който не си учил, но трябва задължително да издържиш. И това прозрение я накара най-после да повярва, че баща ѝ е мъртъв. Тялото не бе успяло. И отпуснатото лице — също. Само това усещане за спокойствие в негово присъствие направи смъртта му реалност.

Софи не вярваше, че той някога ще умре. Винаги ѝ се бе струвало, че може да направи каквото си поиска — че законите на природата не важат за него. Затова когато преди три години му поставиха диагнозата и лекарите го предупредиха, че му остават само няколко месеца живот, и го посъветваха да помисли добре дали да се подлага на болезненото лечение, или да се опита да извлече максимума от времето, което има, тя не се учуди, че той пренебрегна съвета им, поиска лечението и се върна в ремисия. Успя да я убеди, че ще живее вечно. И сега, когато гледаше трупа му, изпита странна, неестествена лекота, сякаш бе вървяла часове наред с тежък товар и най-накрая го бе свалила от плещите си. В едно беше сигурна — не така би трябвало да се чувства човек, когато стои до мъртвото тяло на баща си.

От тези мисли я откъснаха гласове отвън в коридора. Вратата се отвори и влезе съпругът ѝ Дийн. След като той пристигна, и последното парченце от пъзела се намести — облекчението ѝ вече беше пълно. Точно се канеше да заговори, когато забеляза зад рамото му хубавата рецепционистка. Сигурно момичето е решило, че Дийн

заслужава личен ескорт до залата, и не бе повикало санитаря. Все такива неща се случваха на съпруга ѝ.

— Кажете ми, ако имате нужда от нещо — каза момичето на Дийн.

— Добре, благодаря — отвърна той.

Софи видя, че момичето не си тръгна, дори след като Дийн затвори вратата. Беше си сваляч, дори когато не се напъваше. Може би една от причините да я преследва, когато се запознаха, беше, че не можеше да повярва в нейното безразличие към него. Сега, като се сещаше за това, ѝ се струваше невероятно — беше време, когато той наистина не я интересуваше. Когато го видя за първи път, си помисли, че е прекалено хубав с пясъчнорусата си коса, трапчинката на едната буза и някак мазния начин, по който я облъчваше с чар. Отказа му три пъти, но той я преследваше толкова упорито, че накрая успя да си уреди среща. Кой може да устои, когато толкова много го желаят? И на тази първа среща ѝ стана ясно, че той не е само красив, а също така саркастичен и умен, малко неуверен и решен да я впечатли, като в същото време се шегуваше за своя сметка с това. Не беше сигурна кога точно се случи, но тя се влюби в него... много силно. Толкова силно, че на никого не бе признавала колко точно, освен на себе си. Знаеше, че подобна любов по-скоро отблъсква мъжете, дори съпрузите.

Дийн се приближи към нея и я прегърна през раменете.

— Добре ли си, Кара Мия? — попита я. Така я наричаше на галено. Започна да ѝ вика Мия, защото настояваше, че изглежда като близначка на Мия Фароу (макар Софи по-скоро да смяташе, че героизира външния ѝ вид, който се дължеше просто на шведските гени на майка ѝ — сини очи, бяла кожа, руса коса). С годините галеното ѝ име метаморфозира до италианското любовно обръщение.

Тя кимна.

— Добре съм.

След това сведе поглед към баща си.

Беше истинско чудо, но Дийн и баща ѝ се бяха разбирали прекрасно. Баща ѝ често казваше, че бракът ѝ с Дийн е единственото нещо, което е направила както трябва. А за трите години, през които бяха заедно (същите, през които и баща ѝ бе болен), Дийн никога не бе изрекъл и една лоша дума за него. Затова сега очакваше да каже нещо

от сорта, че ще му липсва или че е бил корав старец. Но след дълго мълчание Дийн произнесе:

— Беше такъв задник.

Софи така се изненада, че се разсмя. Но после смехът ѝ заседна в гърлото. И за още по-голямо свое учудване се разплака.

Минаха няколко седмици и след един луд изтощителен ден Дийн предложи идеята.

Лежаха на леглото в тъмното и гледаха към Централ Парк и килима от дървета и сгради с мъничките трептящи светлинки от другата страна на парка. Дийн обичаше да спи на отворени прозорци и при изключено отопление, затова бяха завити с дебел юрган. Той бе зад нея, ръцете му обгръщаха кръста ѝ, а брадичката му бе заровена в рамото ѝ.

Бяха си говорили за изминалия ден — какво бе направила тя, какво му се бе случило на него на работа, но от няколко минути си мълчаха приятно. Софи гледаше как премигват светлините на сградите, когато Дийн заговори.

— Мислех си — поде той бавно, — че последните седмици бяха доста тежки за теб, нали?

— Малко — потвърди тя.

Дийн изсумтя. Такава си беше Софи, винаги разбираща.

Ако я притиснеш, ще си признае, че последните седмици са били не „малко“, а много тежки за нея. Първо, трябваше да се погрижи за толкова много неща: погребението, телефонните разговори, писмата. След това трябваше да се отвори и завещанието. Баща ѝ имаше брат и сестра, и двамата със семейства и деца — общо шест племенници. Той също се бе оженил (и развел) два пъти след смъртта на майката на Софи. И двете му бивши съпруги бяха живи и здрави. Но баща ѝ не бе оставил на брат си, сестра си, племенниците и бившите си съпруги и петак. Софи бе единственото му дете и бе получила всичко — къщи, коли, антикварни мебели, колекцията му от произведения на изкуството, — всичко. И тя трябваше да реши какво да прави с цялото това наследство.

Беше истински кошмар.

Софи си спомни, че бе чела статия за това какво се случва обикновено със спечелилите от лотарията — те са моментално притиснати от роднини, приятели и непознати. Същото се случи и с нея. Изведнъж се оказа, че всички имат планове за инвестиции или предлагат услуга, без която тя не би могла да живее, или пък просто си мислят, че заслужават парче от баницата. За много от хората, които ѝ се обадиха и ѝ писаха, тя се чудеше откъде изобщо са разбрали за наследството. Баща ѝ бе сравнително добре известен бизнесмен, но дори не се доближаваше до истинските магнати в бранша. Некрологът му се появи в няколко икономически списания и това беше всичко, но изглежда, съществуваше някаква мрежа, по която подобна информация течеше и се разпространяваше до множество точки.

Всичко беше толкова уморително, а освен напрежението около уреждането на подробностите и всекидневните грижи, у нея се загнезди и болезнено чувство за загуба. Първоначалното усещане за лекота, което изпита, застанала над тялото на баща си, не се задържа дълго. На негово място се настани бездна от съжаление. Не че ѝ липсваше. Като се има предвид какъв бе приживе — гневен, презрителен, отмъстителен, критичен, — тя си беше по-добре без него. Но я измъчваше безвъзвратно отишлата си възможност за промяна. Не че той щеше да се промени — винаги бе знаела, че това никога няма да се случи, — но си мислеше, че тя би могла.

Винаги бе вярвала, че един ден ще му се опъне. Баща ѝ понякога я дразнеше и я предизвикваше да го направи. „Как можеш просто така да си стоиш?“, подиграваше ѝ се той (макар че според нея се изискваше много повече кураж, отколкото баща ѝ си представяше, да си стои кротко, да сложи на лицето си маската на безразличието, докато той вика и кряка или пък ѝ се надсвива — зависи в какво настроение беше). „Държиш се като някаква жалка жертва — казваше ѝ той. — Майка ти би се преобърнала в гроба, ако те види. Тя никога не би позволила на някого да ѝ говори така. В нея имаше дух. Беше смела.“

Софи смътно си спомняше крясъците, толкова пронизителни, че преминаваха през затворени врати, притиснати към ушите ръце и възглавницата, с която се покриваше. Май това бе споменът за смелата ѝ майка и този спомен вероятно можеше да обясни защо тя самата избягваше конфронтациите. Тормозеше я обаче съзнанието, че цената

на мира бе собственото ѝ достойнство. А сега баща ѝ си бе отишъл и бе прекалено късно за промяна.

Така че идеята за промяна вече се въртеше в ума ѝ, когато онази нощ Дийн ѝ каза в леглото:

— Мислех си, че имаме нужда от промяна.

От начина, по който го изрече, Софи разбра, че ще направи предложение, което според него тя няма да хареса.

— Каква промяна? — попита.

Той се поколеба, преди да продължи.

— Първо ми обещавай, че ще си помислиш, преди да ми отговориш.

Определено нямаше да ѝ хареса, помисли си Софи.

— Добре — отвърна тя.

— Хубаво тогава, мислех си, че може би трябва да се изнесем от този град. Не прекалено далеч — добави бързо, предусещайки протеста ѝ. — Мога да пътувам до работата си, а ти също можеш да продължиш да работиш в книжарницата, ако искаш.

Откакто бе навършила шестнайсет години, Софи работеше в книжарницата за криминални романи „Черната орхидея“. Първата и втората година в гимназията прекарваше ужасно много време там — мотаеше се вътре, купуваше цели наръчи книги и така се опитваше да отложи прибирането си у дома. По този начин се запозна със собствениците Бони и Джо. Тя толкова дълго висеше в книжарницата им, че те най-накрая ѝ предложиха почасова работа. Веднага прие и откри, че много ѝ харесва. Беше заобиколена от най-любимите си неща на света — книгите. И то не какви да е стари книги, а криминални романи. Дийн се шегуваше, че ги обича повече, отколкото обича него.

— Или пък ако не искаш да пътуваш до книжарницата — продължи Дийн, — има и друга възможност. Нали всичките ти приятели от години ти разправят, че трябва да напишеш криминален роман? Е, това може да е твоят шанс да го направиш — да се откъснеш от големия град и всичките му изкушения, да се уединиш на някое тихо място, където да мислиш на спокойствие. Ще ти направим кабинет. Това може да те насърчи най-накрая да започнеш да пишеш. Освен това си мислех...

— Дийн — прекъсна го тя.

— Нали се разбрахме, че няма да ми отговаряш веднага — каза той. — Помолих те да си помислиш.

— Нямам нужда от обмисляне.

— Но... — започна отново той, готов да извади нови аргументи, с които да я убеди да напусне града.

Тя се претърколи, обърна гръб на големите сгради и красивите им трепкащи светлини. Беше прекалено късно да променя каквото и да било в отношенията с баща си, но не беше прекалено късно за промяна изобщо.

— Нямам нужда от обмисляне — повтори тя. — Отговорът е „да“.

Дори през процеждащата се през прозореца оскъдна светлина Софи видя как лицето му замръзна от изненада.

— Наистина ли? — попита той. — И не се шегуваш?

— Наистина.

Дийн се усмихна.

— Точно когато си мисля, че съм те разгадал, ти отново ме изненадаваш — каза. — Как става така?

— Май не си много умен, а? — пошегува се тя.

— Е, сега загази — закани се той и я сграбчи. Но след като се поборичиха известно време и накрая Дийн я прикова към леглото, изведнъж стана отново сериозен. — Виж какво, знам колко обичаш този град, но решението ти е правилно. Ще видиш.

Ала точно това решение донесе по-късно третия труп в живота на Софи. Първият бе на майка ѝ, просната на леглото, огряна от нахлуващите през прозореца слънчеви лъчи. Третият леко се поклащаше на едно дърво, обграден от яркочервени есенни листа.

ПЪРВА ЧАСТ

ГРИНИЧ

1.

Януари

Присила и Гордън

Присила Бренър се събуди в лошо настроение. Беше януари. От прозореца на спалнята ѝ се виждаше сиво небе. Изглежда, пак щеше да вали сняг. А тя бе на четиридесет години. Беше ги навършила преди повече от седмица и откри, че на тази възраст иска да промени всичко в живота си. Но в мига, когато се събуди в мрачното зимно утро, не съзираше никаква надежда.

Виждаше само съпруга си Гордън да спи до нея. Един поглед към него бе достатъчен, за да ѝ докара пристъп на раздразнение. Бе достигнала до точката, в която всичко у него я дразнеше — дори как спеше. Мразеше начина, по който си отваряше устата. Мразеше отпуснатата кожа по шията му (дефект, който не се виждаше в будно състояние), дългите му тъмни мигли, спуснати над очите, защото те пък ѝ припомняха колко красив ѝ се стори, когато го видя за първи път.

Не че се беше променил чак толкова много за петнайсетте години, през които бяха заедно. Все още бе в добра форма, въпреки че косата му бе посивяла и по-олисяла на темето, а и бе наследил онези аристократични черти, с които се остаряваше с достойнство. Но за Присила това сякаш бяха двама различни мъже — този, за когото си бе мислила, че се е омъжила, и онзи, който той впоследствие се оказа. Когато се запознаха, Гордън ѝ изглеждаше надменен и някак си загадъчен. Имаше дълги тъмни мигли и кротка тайнствена усмивка, сякаш се смееше на някаква шега, която само той разбираше. Освен това около него се излъчваше бляскава аура, тъй като произлизаше от видно и заможно бостънско семейство, макар че като истински янки беше много дискретен относно този факт. Но след като се ожениха, Присила откри, че е грешила за всичко у Гордън. Това, което мислеше за надменност, се оказа най-обикновена непохватност. Усмивката, която ѝ се струваше тайнствена, си беше признак на неувереност. А идеята за бляскавост всъщност беше толкова абсурдна, че би ѝ се надсмяла, ако не беше по-скоро тъжно, отколкото смешно.

Алармата на Гордън се включи и Присила бързо затвори очи и се престори на заспала. Гордън обичаше сутрин да натисне бутона за изключване на звънеца, да се претърколи и да я прегърне. Дори самата мисъл за това я караше да изтръпва, а пък действието ѝ носеше усещането, че е в капан, притисната и задушена. Накрая му каза, че е признак на лошо възпитание да я събужда, когато вижда, че още спи, а Гордън в своята безкрайна разумност прие упрека и никога повече не го направи — и тя го презираше и заради това.

Лежеше цялата стегната, преструвайки се на заспала, а той се измъкна от леглото и тръгна към банята. Присила изчака няколко секунди, докато чуе съскането на душа, и също се измъкна от леглото и пое към нейната си баня.

След половин час беше вече във всекидневната и строго разглеждаше порите си в увеличителното огледало (преди да го купи, си мислеше, че има хубава кожа — но то ѝ показва колко дълбоко е грешила). В този момент Гордън почука на вратата. Обикновено само се провикваше, че излиза, но днес си подаде главата.

— Само исках да ти кажа, че днес се налага да закъснея. Нали нямаш нищо против?

— Добре — отвърна тя, без да откъсва очи от огледалото. То си имаше редица от лампички, чиято сила се нагласяше в зависимост от това дали беше вечер, дали си вътре или на слънце. Беше ги нагласила на най-силна слънчева светлина.

— Нямам представа защо упорстваш да се оглеждаш в това — каза Гордън.

— И защо според теб? Искам да видя точно как изглеждам.

— Изглеждаш великолепно.

— Появяват ми се бръчки.

— Аз не ги виждам — изтъкна той.

— А аз ги виждам в огледалото. То не лъже. Казва ми истината.

— Истината ли? Та това е все едно да те поставят под прожектор и да ти увеличат лицето — колко? — пет пъти?

— Седем — уточни тя.

— Тогава си представи какво би било да се разхождаш със седем пъти по-голяма глава.

— Не е същото.

— Точно това е, според мен — подчерта Гордън.

Тя най-накрая откъсна поглед от огледалото и го стрелна към него.

— Извинявай — понечи да я умилюва той по навик. След това се опита да заглади нещата, като попита: — Днес какво ще правиш?

— Нищо, освен да се обадя на членовете на Младшата лига и да им напомня за семинара по лидерство и срещата на съвета следващата седмица. — Присила всеки миг щеше да избухне, но си спомни за срещата на литературния ѝ клуб този следобед. Това не бе единствената група, в която членуваше, но си беше нейната група. Тя я бе основала, тя я ръководеше и (обикновено) изпитваше удоволствие от участието си в нея. За днешната среща обаче не беше много сигурна. През последните няколко месеца имаше известни сътресения. Изгубиха двама членове, които се разведоха и се преместиха, затова тя покани двама нови, но не беше убедена, че изборът е правилен. Спомни си, че все още имаше Канди и Сюзан. Те бяха в групата от самото начало и Присила знаеше, че може да разчита на тях.

2.

Сюзан и Хари

Сюзан знаеше, че е загазила. И то много.

Не бе дочела книгата.

— Какво ще правя, Хари? — попита тя, докато взимаше каната с кафе от машината и наливаше в чаша.

— Не съм дочела книгата. Присила ще ме убие. Все казва, че не иска клубът да се превърне в онези имитации, в които половината членове дори не четат книгите.

Сюзан трябваше да прекрачи Бо и Хектор — двете огромни кучета, проснали се на плочките, — за да занесе чашата с кафе на Хари, който бе седнал на кухненската маса и преглеждаше първата страница на бизнес секцията на вестника. Косата му бе мокра от душа и както се бе привел, Сюзан виждаше следите от гребена. Смесица от сиви кичури, напръскани със сребристобяло.

Остави кафето до него.

— Хм? — изсумтя той, без да вдига глава. След това забеляза кафето. — О, благодаря.

Хари винаги бе казвал, че тя може и да не умее да готви, но прави най-хубавото кафе, което някога е пил. Когато тя отбелязваше, че за това не се изискват кой знае какви способности, само трябва да отмери точното количество, той й отговаряше, че човек не бива да се вглежда чак толкова втренчено в комплиментите. Хитро от негова страна, защото заради тези думи не бе направил нито веднъж кафе за толкова години.

— Безкофеиново ли е? — попита.

— Половината е с кофеин, половината — без. Нали каза, че лекарят те е посъветвал да намалиш кофеина.

— Знам, но днес имам нужда от кофеин. Тази сутрин ми предстои важна среща.

— Е, не си ми казал. Но ако изпиеш две чаши, ще си вземеш цялата доза.

— И ще ставам да ходя до тоалетната през две минути — промърмори той.

— Добре, ще ти направя ново.

— Колко време ще отнеме?

Тя извъртя очи.

— Около две минути. Не можеш ли да изчакаш две минути?

Изля каната в мивката, изхвърли стария филтър и отмери кафе за новата доза. Кафе-машината им беше от онези, които вършеха всичко, включително и мелеха зърната. Можеше дори вечер да нагласи таймера така, че кафето да е току-що приготвено, когато Хари слезе сутрин от спалнята, но Сюзан предпочиташе да става с него и сама да му го приготвя. Вършенето на разни дребни неща за него ѝ доставяше удоволствие. Всъщност и на двамата им харесваше.

Чувстваха се удобно един с друг още когато се запознаха във вилата на родителите ѝ в Нюпорт. Беше се върнала за ваканцията, след като завърши втори курс в „Барнард“. По-големият ѝ брат доведе Хари на гости, бяха състуденти в „Уортън“. Когато го видя за първи път, той ѝ се стори толкова сериозен, толкова съсредоточен и по-възрастен от повечето приятели на брат ѝ. Оказа се, че наистина е по-голям. Докато другите момчета работеха най-много по година-две за „Голдмън“ и „Саломон“, преди да кандидатстват в „Уортън“, Хари бе работил десет години, преди да започне да следва. Първата вечер Сюзан, заинтригувана от странния приятел, когото брат ѝ бе довел, направи всички възможни маневри, за да седне до него на вечеря, и го слушаше с интерес, докато ѝ признаваше, че според него човек не може да научи много в бизнес колежа — поне не толкова, колкото научава, когато работи. Но той все пак решил да следва, защото така се правело, ако искаш да стигнеш върха. Не каза точно, че планира да покори върха, но нямаше и нужда.

И не се бе променил. Поне не в това отношение. Сюзан го погледна и видя, че е оставил бизнес страниците от вестника и се е привел над купчина листа, буквално една педя дебела, и съсредоточено я преглежда. Наля му прясно кафе и му го занесе. Той вдигна поглед за кратко, колкото да си вземе чашата, внимателно отпи и веднага се върна към книжата си. Преглеждаше ги страница по страница и очите му се стрелваха от горе до долу. Сигурно отхвърли десетина листа за по-малко от минута, но като го наблюдаваше, на Сюзан ѝ се струваше,

че нищо не убягва от погледа му. Не би му било никак трудно да дочете книгата до следобед. Сигурно би я приключил за половин час. Такъв си беше откакто го познаваше. Не беше виждала човек с такава мотивация. Сякаш по-силно от другите хора искаше нещата да се случват. И както се оказа, едно от нещата, които искаше, беше тя. Това я караше да се чувства специална, избрана, необходима за щастието му. Е, може вече да не получаваше толкова внимание както преди, но какво да очаква след повече от две десетилетия? Разбираемо беше — той бе изпълнителен директор и нямаше никакво време.

Хари погледна часовника на стената, за да провери колко е часът.
— Кевин откъде ли е? — попита той.

Сюзан отиде до прозореца и видя предницата на колата.

— Да, там е.

— Добре, трябва да вървя. — Изправи се и започна да си събира книжата.

— Не си допи кафето. Искаш ли го в колата?

— Разбира се.

Сюзан извади от шкафа специална чаша за пътуване и му наля.

— Ще се върнеш ли довечера? — попита тя.

— Вероятно не. Имам две късни срещи и сигурно ще преспя в апартамента.

Тя усети пристъп на раздразнение. Ако не беше го попитала, сигурно нямаше да се сети да ѝ каже. Вместо това по някое време вечерта щеше да ѝ се обади секретарката му, защото той се е сетил да я предупреди наред някоя среща.

Хари се опитваше да закрепил голямата купчина документи под мишницата си. Наведе се да си вземе куфарчето.

— Аз ще ти го подам — каза тя бързо, защото си представи как книжата се разпиляват по пода. Кучетата се изправиха и тръгнаха от двете им страни през фоайето към пътната врата. Сюзан подаде на Хари куфарчето. Вече дори не си взимаше палто, защото оставаше на открито само колкото да стигне до колата, която винаги го чакаше в пълна готовност да го откара до офиса, до деловия обяд, до апартамента им в града или обратно в Гринич. Сюзан бе израснала в охолство, но дори тя се учудваше на лукса, който си позволяваха висшите мениджъри. Струваше ѝ се, че единственото нещо, което

липсва, са носилки, на които да пренасят президентите и изпълнителните директори от фоайето до чакащия автомобил.

Хари се наведе, за да я целуне за довиждане. Когато устните му докоснаха нейните, изведнъж я връхлетя спомен. Не се бе сещала за това цяла вечност — за една сутрин отпреди повече от десетилетие. Бяха женени от шест или седем години. Отношенията им вече се бяха успокоили, затова случилото се я изненада. Хари винаги я целуваше за довиждане сутрин.

И онази сутрин отпреди десет години той я дари с обичайната бърза целувка по устните. След това се отдръпна и я погледна. После се наведе и я целуна още веднъж, но този път дълго. Спряха да се целуват само колкото да се доберат до спалнята и Хари, който бе толкова съвестен в работата си, онази сутрин закъсня. И то много. Защо ли се сети за това сега, почуди се тя. Наистина, напоследък се чувстваше странно. Меланхолия. Може би защото скоро щеше да навърши четиридесет — макар че Присила не изглеждаше да има никакъв проблем с тази възраст. Миналата седмица направи голям купон в кънтри клуба. Но на Присила, с нейната стройна фигура, руса копчинена коса и безупречна кожа никой не можеше да даде повече от трийсет. Тя определено беше най-красивата жена в квартал, пълен с трофейни съпруги. Поне беше най-красивата преди Джулия да се нанесе, поправи се Сюзан.

Самата тя пък бе качвала по половин килограм през всяка година от брака си. Не беше дебела, по-скоро бе от тези жени, които хората наричат закръглени. Щеше ѝ се да живее през 50-те години, когато се смяташе, че Мерилин Монро има идеалното тяло. Защото в днешно време Мерилин най-вероятно би била възприемана като пълничка. Е, тя не беше точно като Мерилин Монро, призна си сама. Бе по-скоро сладка, отколкото сексапилна. Може би повече приличаше на Сал и Фийлд.

Хари се бе обърнал и се канеше да излезе, но изведнъж се извърна обратно и я погледна. Беше леко смръщен.

— Добре ли си, Сюз?

Тя се изненада как е забелязал, че нещо с нея не е наред. Смяташе, че добре се прикрива.

— Аз ли? О, да, добре съм — увери го.

— Убеден съм, че ако веднага започнеш да четеш, ще свършиш книгата без проблеми до часа, в който започва срещата на групата ти — каза ѝ той.

За миг се почувства объркана, но после си спомни, че в кухнята го попита какво да прави с литературния клуб. Той очевидно си мислеше, че точно това я тревожи. Не го поправи.

— Знаеш ли какво? — засмя се тя весело. — Точно така ще направя.

Той се наведе и я целуна пак. След това се обърна и отвори вратата. Кучетата се хвърлиха в краката му и Сюзан трябваше да ги хване за нашийниците, за да не избягат навън. След миг него вече го нямаше.

И точно както бе казала, Сюзан взе книгата и се настани в креслото до прозореца, който гледаше към меките хълмчета на игрището за голф.

И избухна в сълзи.

Беше силен и невъздържан плач, какъвто си позволяваше само когато е сама. Вдигна толкова шум, че привлече вниманието на Бо и Хектор. Те заподскачаха край нея, очевидно разтревожени от странните звуци, които издава. Нюфаундлендът Бо дори сложи лапи на коленете ѝ и се опита да се покатери върху нея, сякаш беше малко кученце. Тя се разсмя през сълзи, докато го отблъскваше.

— Какво ми е? — попита се на глас, като се поовладя. Взе салфетка и си издуха носа. След това взе още една и си избърса лицето. — Нищо ми няма — каза твърдо. — Държа се глупаво. Всичко ще бъде наред.

Взе книгата и зачете.

3.

Ашли и Стюърт

— Време е за ставане. — Стюърт се наведе над леглото и заопипва под завивките, докато намери крака на Ашли. Дръпна я за него и я привлече към себе си.

— Стюърт, престани — промърмори сънено Ашли и се опита да си освободи крака. — Рано е още.

Внимателно отвори очи и ги присви към светлината.

— Струва ми се, че е време ти да се върнеш в леглото.

— О, така ли? — Той се наведе и я целуна.

— Това не е връщане в леглото.

— Знам. Не мога, скъпа. Не и днес. — Изправи се, отиде до гардероба и извади една синя риза, все още в найлоновата торба от химическото чистене.

— Ти не ме обичаш вече — нацупи се тя.

Той скъса найлона и го хвърли към плетеното кошче за боклук. То беше на около метър, но найлонът беше лек, понесе се във въздуха и падна отвън. Ашли дори не забеляза. Пам пък веднага би му се нахвърлила да вдигне нещата от пода и да ги остави на мястото им, в боклука, и ако той не го направи, кой, според него, би трябвало? Гласът ѝ звучеше като записан на лента в главата му. Беше време, когато в половината от случаите уцелваше кошчето, но към края на брака им започна нарочно да пропуска, само за да си докаже, че може да прави, каквото си иска в собствената си къща. Доставяше му удоволствие да остави топката найлон да си лежи на пода. И все още го правеше, дори когато Пам вече я нямаше.

— Не е така — възрази той и надяна ръкавите на ризата си. — Но ако още един път закъснея за работа, няма да мога да ти го докажа. Никога. Дори и да доживея до деветдесет.

— Ама ти не ги ли приближаваш? — подхвърли закачливо Ашли. Обичаше да го дразни за възрастовата им разлика. Това беше покана да я погъделичка и да се сборичка с нея — и обикновено той се хващаше.

Но днес поклати глава и каза:

— Този път няма да се вържа.

— Никак не си забавен — отвърна тя, изправи се до седнало положение в леглото и го замери с възглавница. — И без това не знаят защо закъсняваш.

— Шегуваш ли се? Женен съм от два месеца и закъснявам всеки ден? Няма как да им убегне. Особено след коледното парти. Забрави. Непрекъснато се случва.

— Защо? Какво се случи на коледното парти?

— Какво се случи? Видяха те как изглеждаш, ето това се случи.

— И какво ми е?

Знаеше, че си проси комплименти, но той нямаше нищо против.

— Е, точно това е. Нищо ти няма. Съвършена си.

Тя се облегна на възглавницата и се усмихна.

— А и роклята, която беше облякла...

— Беше „Версаче“ — подчерта тя.

— Беше си направо неприлична.

— Мислех, че ти харесва.

— Обожавам я — отвърна той. Бившата му жена винаги ходеше с поло на служебните партита. Поло, за бога! — Но точно затова трябва да започна да ходя на работа навреме. Пък и на теб ти предстоят много неща днес, нали?

Тя го погледна неразбиращо.

— Днес не е ли срещата на литературния клуб?

— О, това ли — махна пренебрежително тя.

— Да, това. Казах ти, че няма да ти е лесно да се адаптираш и да си намериш приятели тук. Знаеш, че литературните клубове са новата социална...

— ... тъкан на предградията — довърши заедно с него Ашли.

— Ах, ти... — И той скочи на леглото и се опита на шега да я задуши. — Ще те накажа, защото си нагла — изрече заплашително, докато тя пицеше, смееше се и се опитваше да го отблъсне. Но не много усърдно.

Той я целуна още веднъж.

— Нали не е чак толкова ужасно? — попита я.

— Книгата всъщност се оказа доста добра — отвърна Ашли.

— И това го казва жената, която заяви, че няма нищо против да се включи в литературен клуб, но не вижда защо трябва да се четат

книги?

— Не е като да не мога да чета — запротестира тя. — Просто предпочитам да не го правя. Не се дръж с мен като всички останали.

— И как се държат с теб всички останали?

— Като с глупачка. Много са лоши с мен.

— Трябва да те опознаят, а това отнема време — каза ѝ Стюърт.
— Трябва да си търпелива.

— Държат се мило с Джулия, а тя се записва в клуба след мен.

— Ситуацията е малко по-различна, скъпа. Не очаквай да те приемат с отворени обятия. Все пак познават Пам от години.

— Знам, знам. И всички обичат Пам — нацупи се Ашли, кръстоса ръце пред гърдите си и се извърна.

— Не всички.

Тя пак се обърна към него.

— Аз не я обичам. Обичам теб. И всички останали ще те заобичат.

— Няма.

Ще го направят.

— Мислят, че съм кукла с цици и без мозък.

— Тогава им покажи коя си, нали ще го направиш?

Тя сви рамене.

— Нали? — настоя той.

— Добре.

4.

Джулия и Алекс

Джулия чу вратата на гаража да се отваря и малко след това да се затваря и по това позна, че Алекс е излязъл.

Претърколи се в леглото и покри очите си с ръце. Събуждането в Гринич убиваше у нея всякакво желание да стане. Не беше сигурна дали ще изкара и година. Само от шест седмици бяха тук, а те ѝ се струваха цяла вечност.

Мразеше пейзажа навън.

Мразеше мръсотията.

Мразеше тревата.

Мразеше модата — тук се обличаха в стил „провинциален шик“.

Мразеше провинциалния шик.

Но най-много мразеше жените. Бяха ужасно скучни. Говореха само за Младшата лига, клюки и книги. Очевидно тук те смятат за неграмотна, ако не си член на литературен клуб. Затова и Джулия се присъедини към такъв клуб и днес бе една от тъпите му срещи. Дори си направи труда да прочете книгата. Добре поне, че беше кратка — но за съжаление срещата нямаше да бъде. Жената, която ръководеше клуба — Присила, — дрънкаше безспир и винаги, когато си отвореше устата, звучеше надменно. На няколко пъти едвам се въздържа да ѝ каже точно какво мисли за нея. Джулия бе известна в своята градска компания с безмилостните си атаки срещу жените, които не харесваше. Но засега се стараеше да е добричка. Само дето не беше сигурна колко дълго ще устиска.

5.

Читателките на криминални романи

— Канди — пропя Присила гостоприемно, когато отвори вратата. — Заповядай, влизай.

— Как си, мила? — попита Канди. Имаше нисък гърлен глас на пушачка и въпреки че бе минала през всякакви химически пилинги, лазерни лечения и скъпи маски, и кожата ѝ беше на пушачка.

— Пеша ли дойде? — поинтересува се Присила.

Канди се отдръпна и я погледна с престорена изненада.

— Разбира се, че не. В това време? Не, просто дръпнах набързо една цигара.

Канди сигурно бе прекарала навън повече време в пушене, отколкото би ѝ отнело да дойде пеша. Всъщност тя никога не ходеше пеша. Не обичаше. Живееше през три къщи, но и зиме, и лете винаги идваше с кола.

— Знам, че всяка сутрин си навън — допълни Канди, защото Присила беше известна пешеходна и педантично правеше обиколки из квартала всеки ден. — Но аз предпочитам малкия си фитнес в мазето и тренажора си. Най-хубавото му е, че мога да чета, докато тренирам.

— И колко книги прочете миналата седмица? — попита Присила.

— О, тази седмица не са много — махна с ръка Канди. — Почти нямаше и интересни. Книгите, които сама си избирам, са ужасни. А и изборът на другите ми литературни клубове също не е по-добър. Е, закъснях ли? Другите дойдоха ли вече?

— Сюзан е тук. — Присила сви устни и добави: — И Ашли.

— Маргарет няма ли я? А Джулия? Пък аз си мислех, че ще съм последна.

— Джулия още не е дошла. Предполагам, знаеш, че Маргарет няма да дойде — каза Присила. — А и за теб не бях сигурна, че ще се появиш — додаде тя и в гласа ѝ се прокрадна раздразнение.

— Но нали ти се обадох онзи ден да ти кажа, че ще съм тук — учуди се Канди.

— А после направо ми тресна телефона, така бързо приключи разговора.

Присила не беше сигурна дали не си въобразява, или наистина Канди изглеждаше нервна. А Канди никога не изглеждаше нервна.

— Кога съм пропускала среща? — попита Канди, докато вдеше чифт сандали с висок ток от чантата си. Събу обувките, с които дойде, и сложи сандалите. Присила позволяваше да се ходи с обувки само в коридора, по-навътре пускаше само с такива, които никога не са носени навън, затова всички дами си имаха специален чифт обувки за литературната група.

— Тези нови ли са? — попита Присила.

— От пролетната линия — отвърна Канди.

— Не съм ги виждала.

— Все още не са по магазините. Взех ги от Париж. Решихме да минем през Европа на връщане от Пекин.

— Прекрасни са.

След като Канди си закопча сандалите, двете тръгнаха към всекидневната, където бяха Сюзан и Ашли. Когато предната година в „Архитектурен дайджест“ публикуваха голяма статия за дома на Присила, точно тази стая бяха снимали. Таванът ѝ се извисяваше високо като в катедрала и беше декорирана в бяло — бели килими, бял диван, бели маси, модерна живопис в преобладаващо бяло. Цялата задна стена беше от стъкло; прозорци от пода до тавана, стъклени врати, които водеха към тераса. Оттам се откриваше гледка към цялото голф игрище и към голямото езеро, което служеше като естествена преграда между къщата и зеленината. Обикновено прозорците се явяваха цветен контрапункт — зелен през лятото и червено-жълт през есента. Но сега пейзажът беше едноцветен. Земята бе побеляла от ситния сняг, който заваля сутринта.

— Здравей, скъпа — поздрави Канди и се приведе да целуне Сюзан по бузата.

— О, колко си студена — изохка Сюзан.

Канди се обърна към Ашли и я изгледа от главата до петите. Ашли носеше блуза с голямо деколте, джинси „Севън“ и обувки с висок ток.

— Изглеждаш прекрасно днес — каза Канди и се наведе да целуне и нея по бузата.

— Благодаря — отговори ѝ Ашли, макар да не бе сигурна, че това е комплимент.

— Какво да ти донеса? — попита Присила новодошлата.

— Зелен чай. Напоследък само това пия.

— И аз трябва да мина на същото — отбеляза Сюзан, поглеждай към кафето си. — Казват, че бил еликсир на младостта.

— Заради антиоксидантите — уточни Присила. — Добре ще ти дойдат.

— И аз на това разчитам — въздъхна Канди. — Живея много нездравословно.

— Искаш ли и ти зелен чай? — обърна се Присила към Сюзан. — Ще кажа на Даниел да приготви цяла кана — реши тя, без да дочака отговор, и изчезна през другата врата.

Канди се отпусна на едно бяло кресло и хвърли чантата си в краката.

— Не съм те виждала от рождения ден на Присила преди три седмици — каза Сюзан. — Липсваше, ни на последния проект „За един ден“.

— Знам — отвърна Канди. — И чух, че съм пропуснала отиване до любимия ни магазин за книги втора употреба. Как беше селекцията?

Тя имаше предвид Гриничката дупка, в която хората оставяха нежеланите си книги. Беше време, преди години, когато носеха там цели кашони, в които се оказваха и доста ценни томчета. Но търговците чуха за това и за отрицателно време превзеха дупката. Сега хората вече се бяха научили и викаха препродавачите направо в домовете си, да им прегледат библиотеките.

— Селекцията си я биваше. Имаше десетина-петнайсет кашона. Някой сигурно се е местил в нова къща.

— Или е умрял — допълни Канди.

— Не ми се мисли за такива неща — потръпна Сюзан.

Присила се появи отново от кухнята.

— Не е ли странно да не ти се мисли за това, след като най-много обичаш да четеш криминални романи с убийства — каза тя, хващайки се за последните реплики от разговора.

— И колкото са по-страшни — толкова по-добре — добави Канди.

— Знам — кимна Сюзан. — Но моля ви, не ме карайте да го обяснявам.

— Разбира се, че няма. Някои неща просто не подлежат на обяснение — заяви Канди. — Та намерихте ли хубави криминални романи в онази дупка?

— Подписано първо издание на „Психиатърът“^[1] — каза Сюзан. — Не е чак толкова ценен екземпляр, но на мен книгата много ми хареса.

— Ще ми се да бях дошла.

— А защо не дойде? Къде беше? — попита Присила. — Не съм те виждала откакто се върна от Пекин.

— Бях малко заета — отвърна Канди.

— Малко заета? — повтори Присила. — Когато ти се обадох онзи ден, не можа и две минути да ми отделиш. А ти се обаждах и преди това — припомни си тя.

— Звъннах ти във вторник и ти оставих съобщение, а ти дори не ми отговори.

— Знам, скъпа. Съжалявам. Наистина.

— Какво става? — настоя да узнае Присила. — Знам, че има нещо.

В този миг Даниел отвори вратата и влезе с поднос в ръце. Постави го на бялата дървена масичка и започна да налива зелен чай от каната в четирите чаши. Остави едната пред Присила. Канди се пресегна да вземе своята.

— Благодаря ти, мила — каза на прислужницата.

Сюзан стискаше чашата си с кафе.

— Свършихте ли с кафето? — попита Даниел със силен източноевропейски акцент.

— Да, благодаря — отвърна Сюзан и смени кафето със зелен чай.

Даниел се опита да вземе и кафето на Ашли, но младата жена стискаше здраво чашата си.

— Аз всъщност искам още кафе — помоли тя.

Даниел постави излишната чаша зелен чай на подноса и се върна в кухнята.

— Даниел е прекрасна — каза Канди.

— Знам — съгласи се Присила. — Но ти пак сменяш темата.

Канди въздъхна.

— Исках да изчакам Маргарет, за да кажа на всички едновременно.

Маргарет беше четвъртият член на литературния клуб. Беше дошла да живее в квартала преди година и половина — и се бе нанесла в най-хубавата къща наоколо. Беше огромна сграда в стил ранен Тюдор, издигната през 1907 година. Разбира се, отвътре беше безнадеждно старомодна, но предишният собственик я бе продал на строителен предприемач, който я изтърбуши и преустрои изцяло интериора ѝ, а след това я продаде за колосална сума на съпруга на Маргарет. За Цената само се шушукаше. Петнайсет милиона. Това бе нечувана купчина пари в Гринич. Наистина едно имение бе продадено за над петдесет милиона, но към него имаше осемдесет акра земя, къща за гости, навес до басейна, жилище за прислугата и конюшни. Срещаха се нерядко и имоти за двайсет-трийсет милиона, но те бяха на морския бряг. Къщите край дома на Присила имаха прилични парцели земя към тях, но не бяха сред най-елитните предложения в Гринич. Цената, която Маргарет и съпругът ѝ бяха платили за техния дом, беше със сигурност най-високата в квартала. Купиха имота без дори да се пазарят, говореха хората. Скоро фабриката за слухове донесе, че съпругът на Маргарет ръководел фонд за хеджиране, който му носел повече от двайсет милиона на година.

— Но нали знаеш, че Маргарет няма да идва днес — каза Присила. — Не и след случилото се.

— Надявам се, че се държи — добави Сюзан.

Канди недоумяваше.

— За какво говорите? Какво се е случило?

— Само не ми казвай, че не си чула — изуми се Присила.

— Обади ми се преди няколко дни, но не успях да ѝ позвъня на свой ред — каза Канди. — Реших, че ще се видим направо днес тук. Какво е станало?

— Фондът за хеджиране на съпруга ѝ — поде Сюзан.

— Фалирал — допълни я Присила. — Очевидно е бил пренатегнат докрай. Опитвал се е да си избие загубите до края на годината. Вместо това те нараснали до 30–40 процента. Може и повече да са. Маржовете полудели.

Бяха усвоили бизнес езика с годините.

— Ами неговите лични авоари...

— Не. Загубили са всичко. Сега Маргарет си стяга багажа. Смятам, че до края на месеца ще се изнесат.

— Чух, че къщата им вече е обявена за продажба — добави Сюзан.

— Горката Маргарет — въздъхна Канди. — Как го понася?

— Тя е невероятна — възкликна Сюзан. — Знаеш ли какво каза? „Преди нямахме нищо и се справяхме.“

— Но дочух, че съпругът ѝ не го понася толкова леко — намеси се Присила.

— Следят го да не посегне на себе си — промърмори Сюзан.

— Това е ужасно.

— Знаете ги мъжете и тяхното его — каза Присила.

— Не мисля, че Хари би се самоубил — обади се Сюзан. — Сигурно веднага ще започне да мисли как отново да се върне на върха.

— На Гордън никога не му е пукало чак толкова — отбеляза Присила.

— Стюърт никога не би и помислил да посегне на себе си. Прекалено много се обича — засмя се весело Ашли, за да покаже, че се шегува.

Канди ги върна обратно на темата.

— Не мога да повярвам това за Маргарет. Ужасно е.

— Знам. Ще ми липсва. Беше невероятен читател. И в решаването на неделната кръстословица бе най-добра от всички ни.

— Това в моя случай не значи нищо — призна Сюзан.

— Сега ми е по-трудно да ви кажа това, което искам — каза Канди.

Настъпи кратка тишина, всички се вторачиха в нея.

— Какво има? — попита Присила направо зловещо.

— Просто искам всички да знаете, че... че... — Канди заекна.

— И ти ли се местиш? — изгледа я подозрително Присила. — Знаех си, че има нещо.

— Не. Не е това. Няма да се местя — заяви Канди.

— О, слава богу! Няма да понеса да изгубя още една от вас.

Канди направи гримаса.

— Е, точно това е.

— Какво?

Присила изобщо не очакваше отговора, който Канди ѝ поднесе.

— Ще ставам майка — призна им тя.

Присила се засмя, но се сепна, когато видя изражението на лицето на Канди.

— Шегуваш се, нали? — Присила не беше сигурна за точната ѝ възраст, но знаеше, че е над четиридесет, и пет.

— Не — отвърна малко хладно Канди. — Ще си осиновим китайче. Казва се Анна.

— Значи затова ходихте дотам — осъзна Сюзан.

— Не исках да ви казвам нищо преди да съм сигурна — продължи Канди. — В случай че нищо не се получи. Но се получи и я взимаме следващата седмица.

— Канди, това е прекрасно. — Сюзан хвърли нервен поглед към Присила и повтори: — Мисля, че е прекрасно. — Стана и отиде да прегърне Канди. — Поздравления!

— Поздравления — отекна след нея и Ашли.

Присила мълчеше.

Настъпи сконфузена тишина, която домакинята рязко наруши.

— Знаеш ли, не се налага заради това да напускаш групата. Нямаме правило, според което да не можеш да членуваш в клуба, ако имаш бебе.

Всъщност имаше такова правило, с което и Присила, и Канди се бяха съгласили изцяло, когато бе въведено, макар че Сюзан обичаше децата и с радост би говорила за бебета, вместо за книги. Но в резултат на тази забрана се бе сформирал друг литературен клуб, изцяло съставен от жени с деца. Присила знаеше, че Канди ще се премести в него, а в този квартал смяната на литературния клуб означаваше смяна на социалния кръг.

— О, скъпа — трогна се Канди. — Благодаря ти. Наистина го оценявам... но според мен така е най-добре.

— О — възкликна разочаровано Присила.

— Все още искам да ми се обаждаш в неделя за кръстословицата. Е, не тази неделя, защото ще сме в самолета за Китай — каза Канди и стана да си ходи.

— Няма ли да останеш да поговорим за книгата? — попита Присила.

— Заминаваме в неделя, а още не сме купили дори креватче. Мислехме си да спи при нас, но Майкъл се притеснява, че може да се

претърколи и да я смачка. Затова май ще си вземем детско легло, за всеки случай, но... — И тя се разсмя. — Видяхте ли? Вече съм обсебена от бебето. По-добре да си вървя.

— Обади ни се, когато се върнеш — каза Сюзан. — Ще се радвам да дойда у вас да видя Анна.

— Непременно. Обещавам да ви се обадя, като се върна. — И хлътна в коридора. След миг чува вратата да се отваря и гласа на Канди. — Здравей, Джулия. Не, тръгвам си. Съжалявам, че се разминахме. Но всички останали са вътре. Влизай.

— Наложил се да си тръгне — каза Присила.

Сюзан разказа подробностите.

— За съжаление Канди вече няма да е част от нашия литературен клуб.

— Така ли? — Джулия вдигна перфектно оформените си вежди. — И защо?

— Ще си има бебе. Искам да кажа, че ще си синове — поправи се Сюзан. — Китайче. Ще го вземат в неделя. Казва се Анна.

— Колко благородно от нейна страна — отбеляза Джулия.

Сюзан се поколеба за миг. Понякога ѝ беше трудно да определи дали зад безобидните забележки на Джулия има някакъв скрит смисъл. Но реши, че този път е искрена, и отвърна:

— Да, нали?

— Но сега трябва да намерим кой да я замести — каза Присила.

— Може би някоя симпатична жена ще се нанесе в къщата на Маргарет — предположи Сюзан.

— Но това ще отнеме векове — въздъхна Присила.

— Всъщност, няма — намеси се Джулия.

Присила я изгледа учудено.

— Какво имаш предвид?

— Една двойка вече си е насрочила оглед на имота.

— На Маргарет ли? Откъде знаеш? — попита Присила.

Джулия сви рамене и на лицето ѝ се появи лека усмивка.

— Едно птиченце ми каза.

— Кое? — настояваше Присила.

Джулия отметна коси назад, леко раздразнена, че я притискат да разкрие източника си.

— Продава я моята агентка по недвижима собственост. Тя ми каза.

— Е, добре тогава — заключи Присила. — Но дори и да я купят, жената едва ли ще е като Канди.

Вечната оптимистка Сюзан не бе съгласна.

— Никога не се знае. Може и да е по-добра.

[1] „The Alienist“ — роман от Кейлъб Кар, написан през 1994 година. Действието се развива в Ню Йорк през 1896 година. Главен герой е психиатър, който се опитва да разкрие сериен убиец, убиващ момчета проститутки. — Б.пр. ↑

6.

Софи и Дийн

— Намерих! — обяви веднага Дийн, когато Софи вдигна телефона.

— Какво си намерил? — Софи се опитваше да си представи какво би могъл да изгуби. Портфейлът си? Куфарчето? Мобилният си телефон?

— Намерих нашата къща.

Трябваше да се досети — когато Дийн се захванеше с нещо, при него почти нямаше интервал във времето между мисъл и действие. Веднъж сподели, че май му се иска нова кола, и на другия ден докара въкъщи БМВ. Точно това я очарова у него още от първата им среща, но пък не си бе дала сметка в какво изпитание може да се превърне при дълго съжителство. Само преди няколко седмици ѝ бе споменал за идеята си за преместване. Два-три дни по-късно вече имаше агент по недвижимо имущество, препоръчан му от колега. А след това си замълча.

Когато Дийн действаше импулсивно, тя ставаше разсъдлива. Разсъдлива беше думата за нея. Дийн описваше характера ѝ не толкова ласкателно. Когато Софи се опитваше да се защити и казваше, че обича да обмисля спокойно всички възможности, преди да направи нещо, той отвърщаше, че може с часове да се чуди дали иска да стане сутрин от леглото или не.

— Тази къща е идеална, уверявам те. Имаме уговорка за оглед утре.

— Но утре е вторник. Трябва да си на работа — запротестира тя, ала Дийн знаеше, че това в превод означава: „Имам нужда от още време“. Разбра скритото послание, както хората, с които живееш от години, разбират истинското значение на думите ти все едно е произнесено на глас.

— Взимам си свободен ден. Уверявам те, това е нашата къща. Излязла е на пазара преди няколко дни и ако не предприемем нищо, някой ще ни я измъкне под носа. Какво съм ти казвал винаги? Бавните

и сигурните не печелят състезанията. Всички приказки за стабилността са измислени, за да се чувстват по-добре непохватните деца. Човек трябва да посяга и да взима това, което му се иска. Иначе някой друг ще го докопа преди него.

Тя въздъхна.

— В колко часа утре?

— Така те искам! Уговорката ни е за десет. Ще се върнем по светло.

— Какво мислиш? — прошепна Дийн в ухото на Софи.

Агентката по недвижима собственост бе излязла навън под претекст, че иска да си провери съобщенията, но истинската причина бе да ги остави да си поговорят за къщата. Софи я виждаше през плъзгащите се стъклени врати с прилепнал до ухото телефон „Блекбъри“.

— Прекалено голяма ми се струва — каза Софи. — Все едно ще живеем във Версай.

— Не се шегувай с тези неща — отвърна ѝ Дийн. — Всъщност в Гринич има къща точно копие на Малкия Трианон. Бих предложил да купим нея.

— Шегуваш се.

Дийн поклати глава.

— Ще ти я покажа на път за вкъщи. В сравнение с нея тази хич не е голяма. И нали затова се местим от Ню Йорк — за повече пространство. — Той разпери ръце, за да ѝ покаже. — Цял живот си живяла в града. Нямах представа какво е да имаш достатъчно място, за да дишаш спокойно. Пък и на кого му пука колко е голяма? Можем да си я позволим.

Предполагаше, че е прав, но все още не се бе адаптирала към мисълта, че парите на баща ѝ сега са нейни. Въпреки че бе израснала в лукс в градска къща с всякакъв вид персонал, никога не бе разполагала със собствени пари. Можеше да има каквото си пожелае, но преди това трябваше да го пожелае.

— Може и да сме в състояние да си го позволим, но дали е разумно да купуваме нещо само защото можем да си го позволим? — попита тя.

— Разбира се, че не. Трябва да купуваме неща, които ни харесват. А на мен тази къща много ми харесва.

Беше в стил ранен Тюдор, отдалечена от шосето и оградена с огромни дъбове. Предните стаи бяха малко тъмни, но задните бяха с големи прозорци и плъзгащи се стъклени врати, водещи към верандата. В задния двор също имаше дъбове, зад които се простираше зелена морава, преливаща в голф игрището.

Истината беше, че и на Софи много ѝ хареса. И трябваше да признае, че в Гринич е страхотно красиво — имаше тесни виетци се улички, обрамчени с каменни огради и засенчени от вековни дървета. Но разумната ѝ страна я възпираше да възкликне: „Да я купим“.

— И след като решим, че това е нашата къща, аз трябва да тръгвам — добави Дийн нетърпеливо.

Докато разговаряха, Софи разсеяно гледаше през плъзгащите се стъклени врати. Наклони глава на една страна и каза малко замислено:

— Проблемът е, че не искам да купувам нищо от тази жена. Пълна кучка е.

Дийн рязко завъртя глава и се вгледа в нея — но по-интересното за Софи беше, че и агентката също рязко се извърна.

— Какви ги приказваш? Беше ужасно мила с нас.

Дийн имаше предвид, че беше ужасно мила с него.

Жените винаги бяха много любезни с Дийн. Така става, когато приличаш на манекен, имаш степен по бизнес администрация от „Корнел“ и по право от „Кълъмбия“ и вече си намерил партньор в живота.

— О, само се шегувах — отстъпи Софи.

— Понякога чувството ти за хумор е малко странно, знаеш ли?

— Дийн очевидно се опитваше да запази спокойствие. — Защо не забравим за агентката? Не ми пука за нея. Само за къщата...

— Може ли пак да отидем да погледнем задния двор? — прекъсна го Софи.

Дийн ѝ хвърли още един учуден поглед, но след това сви рамене.

— Разбира се. Щом искаш.

Поведе я през плъзгащите се врати навън към двора, където агентката точно произнасяше: „Да. Разбирам. Но не можем просто... Добре, разбрах.“ Вдигна пръст към тях, за да ги помоли да изчакат един момент.

— Да, добре. Вижте, можете ли да почакате секунда? — Свали телефона от ухото си и покри микрофона.

— Как е? — попита тя.

— Ще разгледаме още веднъж — обясни Дийн.

— Имате ли нужда от мен?

— Не, ще се оправим сами — увери я Дийн.

— Добре, тогава ще си довърша разговора. Ако имате нужда от нещо — обаждайте се.

— Добре. Благодаря.

Софи вече се отдалечаваше по ливадата към игрището за голф. Дийн забърза, за да я настигне.

— Какво, по дяволите, ти става? — попита я.

— Ще ти кажа само след секунда — отвърна Софи и продължи по спускащата се надолу ливада. Не спря, докато не стигна до границата на имота и чак тогава се обърна към къщата. Наистина беше впечатляваща. Въпреки огромните си размери, архитектурният ѝ стил я караше да изглежда уютна — като сгушена в планинска долчинка хижа.

— Какво те притеснява? — попита Дийн след малко.

— Нещо те тревожи, нали?

— Аха. — Софи се обърна към съпруга си. — Тази агентка представлява собствениците, нали?

Той сви рамене.

— Предполагам. И какво общо има това с нашето решение?

— Ами означава, че не работи за нас. Да не говорим, че на колкото по-висока цена продаде къщата, толкова по-голяма комисионна ще вземе.

— Такива са правилата — каза Дийн. — Законите на бизнеса. Все пак можем да договорим възможно най-изгодната цена.

— Само че сме в неизгодна позиция — изтъкна Софи.

— Защото наистина искам тази къща, така ли?

— Точно така. А още повече защото тя знае колко я искаш.

— Не мисля, че съм чак толкова прозрачен. Не казах почти нищо, докато тя ни развеждаше, и не виждам как...

— Сложила е подслушватели в кухнята и ни шпионираше, докато си говорехме — обясни Софи.

Дийн избухна в смях.

— Ти ме разби, скъпа. Кълна се, че това е най-абсурдното нещо, което някога съм чувал. Това да не ти е ЦРУ?

— Може да е ФБР, ЦРУ се занимават с международни въпроси — уведоми го Софи.

— Мила, четеш прекалено много криминалета.

— Защо ти е толкова трудно да го повярваш? Не виждам нищо странно в предположението ми. Апаратура за подслушване може да се купи за по-малко от сто долара по интернет. Дванайсетгодишно хлапе би се справило. А си помисли какво предимство би й осигурило това. Ще знае дали се колебаем и дали се налага да свали цената. Също така ще разбере дали наистина искаме къщата и тогава може да вдигне цената и да се направи, че си тръгва.

— Ти си маниячка по теориите на конспирацията — каза Дийн. Но гласът му вече не звучеше така уверено.

— Нали знаеш какво казват: „Това, че съм параноик, не означава, че не се опитват да ме пипнат.“ А и някога да съм грешила? Спомни си, когато ти казах, че двамата дилъри на антики, които помолихме да оценят мебелите на баща ми, се наговарят за цените. Тогава ми се изсмия. Но се оказах права, нали? А и в двата случая не става въпрос за дреболии. Разликата може да се изразява в милиони долари. Как разбираш колко струва нещо? Струва толкова, колкото някой е готов да плати за него. Дори може да ни каже, че има и други заинтересувани, които са готови да предложат сумата. Тогава ще държи всички лостове.

Дийн се намръщи.

— Добре, но как го разбра?

— Не знам. Гледах я през прозореца. Имаше нещо в начина, по който говореше — или по-точно кога говореше. Отваряше си устата само когато ние млъквахме. Прекалено странно. И когато казах...

— ... че е кучка? Значи това било!

Софи се усмихна широко.

— Трябваше да я видиш как подскочи.

Дийн отново се разсмя.

— Счупили са калъпа, след като са те направили, да знаеш.

Софи сви рамене, но изглеждаше доволна.

— Е... какво мислиш за къщата?

— Наистина ли толкова много я искаш?

— Наистина — призна си Дийн.

Това бе достатъчно за Софи.

— Щом толкова я искаш...

Той извика, вдигна я и я завъртя.

— Дийн, пусни ме — задърпа се тя през смях.

Той я целуна силно и дълго и я остави на земята.

— Сега да отидем ли да се изправим пред горгоната? Признавам, че малко ме плаши.

— Видя ли й ноктите? Все ми се струва, че ще ги забие в сънната ми артерия.

— Не се бой, аз ще те пазя — каза Дийн, обви ръка около кръста ѝ и двамата се върнаха нагоре по поляната.

— Моля? С тези клечки? — подразни го тя, като го стисна за бицепсите.

Когато стигнаха до къщата, намериха агентката в кухнята да барабани с дългите си маникюри по мраморния плот. Вдигна поглед към тях и поде жизнерадостно:

— Е? Какво ще кажете?

Дийн ѝ се усмихна в отговор. Софи винаги се бе учудвала на способността му да пуска в действие чара си — сякаш се контролираше от някакво кранче.

— Съпругата ми има нужда от време да си помисли, а в нашето семейство тя е шефът.

Агентката стрелна Софи с поглед, после пак се съсредоточи в Дийн. Изглежда усещаше, че той е нейната мишена, на него трябва да продава.

— Добре, но да знаете, че интересът е голям. Лично аз не смятам, че къщата ще се задържи дълго на пазара. Имам и друга двойка, която много напират, а те могат да се нанесат още днес. Мисля, че в момента подготвят финансите си. Ако сега решите, ще избегнете войната с наддаването.

Софи се обърна към Дийн и вдигна вежди, сякаш за да му каже: „Видя ли?“ Точно както беше предвидила, жената се опита да действа Дийн. Видя как той се изопна при думите на агентката, но ѝ отвърна съвсем безгрижно.

— Ще се опитаме в най-скоро време да се свържем с вас.

— Имате ли някакви конкретни притеснения за къщата? — попита жената, като този път се обърна към Софи. Гласът ѝ беше

захаросан, на границата с презрението.

— Ами, струва ми се, че искам да науча малко повече за квартала.

При тези думи агентката веднага се стегна.

— Но той е един от най-хубавите. Знаете ли, че това е един от най-богаташките квартали наоколо?

— Не мисля, че съпругата ми имаше предвид точно това — притече се на помощ Дийн.

— Тогава какво имаше предвид? — Жената изглеждаше искрено озадачена.

— По-скоро какви хора живеят тук, нали, скъпа? О, сетих се — каза Дийн на Софи. — Дочух, че жените тук си имат литературен клуб. И познай какво четат? Ще ти подсказа. И ти четеш същото. — Млъкна и зачака реакцията ѝ. Но след като Софи не реагира, той продължи. — Четат криминалета, глупаче. Хайде, мислех си, че поне малко ще се ентусиазираш. — Обърна се към агентката. — Криминалните романи са нейната страст.

— Много хубаво — отбеляза жената с лека усмивка. — Но ми се струва, че първо трябва да ви поканят.

Софи бе убедена, че злобата ѝ се дължеше на дочутия коментар по-рано.

— Е, кого трябва да подкупя, за да издействам покана за жена ми? — попита Дийн. — Ако се преместим тук, разбира се — добави той, като хвърли поглед към Софи.

— Присила Бренър — отвърна агентката.

7.

Февруари

Присила и Сюзан

Присила звънна на вратата на Сюзан и докато чакаше да ѝ отворят, тъпчеше енергично на едно място. Отнасяше се много сериозно към ходенето си пеша. Кварталът бе обвит от паяжина тихи, сенчести улички, далеч от главното шосе. По тях почти не минаваха коли, защото всичките бяха задънени или завършваха в полукръг. Присила си беше набелязала маршрут: една обиколка по него беше около километър и половина, а тя винаги правеше по три. Освен това маршрутът ѝ минаваше покрай къщите на всички членове на литературния клуб и ако те погледнеха навън, всяка сутрин можеха да я видят как прави трите си обиколки. Но Сюзан нямаше нужда да я търси с поглед през прозореца, защото Присила се отбиваше да я вземе за последната обиколка.

Отвори вратата облечена в любимия си спортен бонбоненорозов анцуг.

— Готова ли си? — попита я Присила.

— Може ли...

— Никакви кучета — отсече Присила.

— Но те обожават да се разхождат — замоли се Сюзан.

— Ти непрекъснато ги оставяш да се спират и да душат.

— Иначе няма да им е приятно.

— Това не е забавление. Това е тренировка. — Присила погледна лентата на ръката си. — Хайде, сърдечният ми ритъм спада. Трябва да го поддържам в определени граници.

— О, извинявай. — Сюзан тресна вратата зад себе си, а щом Присила пое с бърза стъпка, тя тръгна да я догони.

— Говори ли вече с Канди? Знаеш ли, че се е върнала? — попита.

— Знам. Получих съобщение от нея. Не съм имала възможност да ѝ отговоря.

— Но това беше преди повече от две седмици — учуди се Сюзан.

— Бях заета.

— О, да — каза Сюзан.

Настъпи мълчание, но Присила не можеше да се прави на напълно безразлична.

— Как е тя? — попита след малко.

— Добре е.

Пак настъпи мълчание. Но Сюзан заговори.

— Е, като оставим настрана факта, че не е спала нощем през изминалите три седмици. Освен това се опитва да спре цигарите.

— Канди спира да пуши? О, боже! — И Присила се разсмя.

— Не е смешно — възрази Сюзан, но едвам сдържаше усмивката си.

— Мислех си, че ще се опита да го направи, преди да доведе бебето вкъщи.

— Знам — каза Сюзан, която също вече се смееше. — Мислех си да отида да я видя, но ще изчакам, докато нещата се поуспокоят.

— И какво друго каза Канди?

— Че много ѝ липсвал истински зрял диалог. И че жените от другия литературен клуб са страхотни и много умни, но не могат да водят смислени разговори, защото децата непрекъснато търчат около тях. Две изречения на кръст не могат да кажат, без да бъдат прекъснати.

— Не оставят ли децата у дома с бавачките?

— Някои смятат, че децата не бива да се отглеждат от бавачки.

— Боже мили! — беше всичко, което Присила успя да каже.

— Аз не бих взела бавачка. Поне не през цялото време.

— Как, за бога, Хари успя да те убеди да нямате деца? — възкликна Присила. — Ти си родена да бъдеш майка.

— Не исках да го насилвам да прави нещо, в което не е убеден.

— Ами твоите желания?

— Добре съм си и без деца — беше категорична Сюзан.

Присила отвори уста да каже нещо, но Сюзан я изпревари.

— О, исках да те питам — чу ли, че някой е купил къщата в стил ранен Тюдор? — Знаеше, че може много лесно да смени темата, ако ѝ съобщи някоя клюка.

Присила почти спря на място.

— Не. Как така всички научават новините преди мен?

— Джулия ми каза. Срегнах я случайно онзи ден и тя го спомена.

— Джулия? Как така Джулия изведнъж знае всичко? Кой я е купил? И разбра ли кога се нанася?

— Едно младо семейство. Може би другия месец.

— Надявам се да е по-скоро. И се моля жената да чете. Имаме нужда от още един член, за компенсация на силиконовите цици.

— Ти я покани — упрекна я Сюзан. — И все още не разбирам как можа да поканиш Ашли след това, което Стюърт причини на Пам. Искам да кажа, че...

— Не искам да говорим за това — сопна се Присила.

— Добре.

Крачиха около една минута в мълчание.

— Тъж... — поколеба се Сюзан. — Искан да те питам нещо.

— Стига да няма нищо общо с Ашли и Стюърт.

— Не, няма нищо общо с тях.

Присила дочу нещо в тона на приятелката си, което я накара да обърне очи към нея.

— Какво?

— Става въпрос за Хари.

— Какво за Хари?

— Чудех се дали си забелязала някаква промяна у него.

— Промяна? Да не си е боядисал косата или пък да е отслабнал?

— Не. Имам предвид... Мисля, че се държи странно — каза Сюзан.

— Странно ли? Какво искаш да кажеш?

— Ами странно... Напоследък е много мълчалив. А ти познаваш Хари, той е всичко друго, но не и мълчалив.

Хари имаше силен глас и категорични мнения по всички въпроси, които никога не се колебаеше да заяви.

— Попита ли го? — поинтересува се Присила.

— Да. Няколко пъти. Казва, че е уморен. Предполагам, че работи повече напоследък, сякаш досега не работеше достатъчно.

— Повече ли? Имаш предвид, че често остава до късно вечерта?

— Знам какво си мислиш — каза Сюзан. — Но работи по закупуването на нова компания.

— Каква компания? — попита подозрително Присила.

— Не й знам името. Защо винаги очакваш най-лошото от хората?

— Опит — отвърна кратко Присила. — Но не ме изкарвай мен лошата. Ако си сигурна, че Хари е просто уморен от новата сделка, тогава защо повдигаш въпроса?

Сюзан не отговори.

— Произнасям на глас това, което си мислиш — изтъкна Присила.

— И какво би трябвало да направя?

— Нищо.

— Нищо?

— Нищо — повтори Присила твърдо. — Ако вдигнеш шум, само ще го прогониш. Освен това такива неща се случват непрекъснато.

— Знам... но не на мен и Хари — каза тъжно Сюзан.

— Очевидно и на вас.

— Те не би стояла със скръстени ръце, ако съпругът ти има любовница.

— Гордън? — Присила се изсмя. — Да има любовница? Ще ми се. Няма толкова въображение.

— И аз не мислех, че Хари някога ще го направи.

— Вероятно правиш от мухата слон. Обзалагам се, че си въобразяваш.

— Мислиш ли? — Сюзан искаше да чуе точно това, искаше Присила да й каже, че се заблуждава, че не е вярно.

Присила продължи.

— Виж какво, ще го наблюдавам довечера на вечерята у Джулия.

— Ако изобщо дойде — вметна мрачно Сюзан.

— Но ти при всички положения ще дойдеш, нали? Не би пропуснала възможността да зърнеш съпруга на Джулия, този мистериозен мъж. Имам предвид, че от три месеца са ни съседни, а не сме го виждали.

— Аз съм виждала колата му — отвърна Сюзан. — Но прозорците бяха матирани.

— А знаеш ли с какво се занимава? Откъде са му парите?

— Мисля, че е някакъв предприемач. Но Джулия не говори много за това.

— Според мен крие нещо — заяви Присила. — Вероятно факта, че прилича на жаба.

— Като заговорихме за вълка... — каза Сюзан.

Видяха ягуара кабрио на Джулия да потегля от алеята пред къщата ѝ. След миг тя ги забеляза и спря до тях.

— Не мога да повярвам, че още не сте преминали на пилатес — подхвърли Джулия, като свали прозореца.

— Харесва ми да се разхождам — отвърна Присила.

— Е, може пък да решиш да опиташ пилатес някога. Само исках да се уверя, че и двете ще дойдете довечера.

— Не бихме го пропуснали за нищо на света — подчерта Присила. — Нямам търпение да се запозная със съпруга ти. Той ще бъде там, нали?

— Така мисля, след като живее при мен — отговори малко остро Джулия. — Е, до осем часа. Ще се видим тогава.

8.

Джулия и Алекс

— Не вярвам на очите си — каза Присила. — Просто не е честно.

— Наистина не е — съгласи се Сюзан. — Никак даже.

Стояха във всекидневната на Джулия, пийваха от виното ѝ и се взираха в съпруга ѝ.

— Ако имаше някаква справедливост на този свят, той трябваше да е стар, нисък и дебел, с косми по гърба и ръцете. Или поне плешив, с малко перчемче отпред като монах. А той е... — Присила махна безмълвно с ръка.

— Грегъри Пек — помогна ѝ Сюзан. Имаше склонност да сравнява обикновените хора с филмови звезди.

— Точно — съгласи се Присила.

— Ашли направо му се слага — отбеляза Сюзан.

— А той почти не я поглежда — отвърна със задоволство Присила.

— Не познавам мъж, който да устои да не погледне в деколтето на Ашли. Мислиш ли, че е гей? — усъмни се Сюзан.

Присила отметна глава, огледа го за миг и след това заяви:

— Не, не е гей. С удоволствие бих го потвърдила лично, но не мога. Просто е много сдържан и овладян. А Ашли му е прекалено ясна.

— Сдържан и овладян — меко казано — добави Сюзан.

Присила сложи длан върху рамото ѝ.

— Виж това. Ашли е отблъсната.

Съпругът на Джулия хвърли бърз поглед към Ашли, каза нещо, хвана я за лакътя и леко я отмести настрана. След това прекоси стаята и отиде при съпруга на Присила, Гордън, който бе потънал в разговор със съпруга на Ашли, Стюърт.

— Ето я сега и нея.

Ашли дойде при тях след малко и заяви:

— Той е гей.

— Не мисля така — отвърна ѝ Присила.

— Да. Гей е — настоя Ашли. — Познавам ги.

В този миг от кухнята се появи Джулия и обяви:

— Изглежда, че всичко е готово. — После се обърна към Алекс.

— Скъпи, ще заведеш ли гостите в трапезарията? Аз ще отида да нагледам сервирането. — И изчезна обратно в кухнята.

— От тук, моля — каза Алекс и направи жест към една от вратите.

Всички се изнизаха през нея към трапезарията, където настана обичайната суматоха, докато всеки се чудеше къде да седне. Но се оказа, че Джулия не е оставила това на случайността. На всяка салфетка бе пришито име.

— Като на детски рожден ден — щеше да каже по-късно Присила, но тайно се ядосваше, че тази идея не бе хрумнала първо на нея.

Тя бе настанена до съпруга на Ашли, Стюърт. Някога Присила, Гордън, Стюърт и бившата му съпруга Пам бяха много близки. Раздялата им разтърси целия квартал — най-вече защото най-голямата мистерия за всички през годините беше какво Пам вижда в Стюърт. А той подаде молба за развод. И което беше още по-шокиращото, запази къщата, а Пам взе децата и се изнесе в Калифорния. Няколко месеца по-късно се появи Ашли. Пам беше седмото чудо на света — от онзи тип жени, които караха хората около тях да се чувстват добре. Дори Присила, която говореше зад гърба на всички, не бе отронила и една лоша дума за нея.

След като Пам замина за Калифорния, Присила от лоялност към нея се зарече, че новата съпруга никога няма да получи покана за нейния литературен клуб. Но когато даде тази люта клетва, бе забравила, че фондът на Стюърт е основен клиент на търговската група на Гордън. Преди да спусне ледена стена пред Ашли, Стюърт направи всичко възможно Присила да разбере, че новата му жена трябва да бъде приета или фирмата му може да премисли с кого да прави бизнес. Оттогава отношенията между Присила и Стюърт бяха обтегнати. И то меко казано. А сега я бяха сложили да седи до него.

След като всички се настаниха, Присила потърси спасение в Хари, съпруга на Сюзан, който седеше отляво. Но той ѝ бе обърнал гръб и цялото му внимание бе приковано в Джулия. А тя дори не

говореше с него. Слушаше съпруга на Присила. Гордън говореше оживено, а тя го слушаше с лека развеселена усмивка.

Присила се почувства раздразнена: защото бе хваната в капан до Стюърт, защото Хари не забелязваше никого друг, освен Джулия, защото Джулия слушаше съпруга ѝ и защото съпругът ѝ говореше. Провикна се през масата:

— О, Гордън, няма ли да престанеш да досаждаш на Джулия със скучните си таблици и счетоводни сметки.

Гласът ѝ прозвуча остро и преряза по средата останалите разговори. Всички млъкнаха и настана конфузна тишина.

Гордън като че се канеше да каже нещо, но стисна устни и заби поглед надолу в чинията си. Джулия отговори:

— Никой друг не умее така забавно да говори за таблици като съпруга ти. Но той всъщност ми разказваше как сте се запознали. Ще ми се и Алекс да е така романтичен. Гордън каза, че сте се срещнали като в приказка, все едно да разпознаеш точния човек в пълна стая. Само че не те видял, а те чул да се смееш. И тогава веднага си помислил, че иска да прекара остатъка от живота си с жената, която така заразително се смее.

— О, тази стара история. Нямам представа защо продължава да я разказва — отвърна Присила, ядосана, че Гордън е споделил това с Джулия.

— Също така ми казваше, че сега му се ще пак да се смееш така — добави Джулия.

— Е, вече не ми е толкова смешно — сопна ѝ се Присила.

— Така ли? — попита двусмислено Джулия.

Сюзан със своето безупречно възпитание бе готова да смени темата на всеки неудобен разговор.

— Къщата ти е прекрасна, Джулия — намеси се тя. — Много ми харесва как изглежда. Откъде черпиш идеи? Ползваш ли дизайнер?

Домът беше мебелиран с комбинация от антики от различни периоди, подредени на фона необичайни персийски килими в ярки цветове. Цялостният ефект беше поразителен — от дома се излъчваше елегантност, която в същото време носеше и усещане за уют. Повечето от къщите на останалите жени бяха декорирани от дизайнери и стаите приличаха повече на кукленски комплекти, отколкото на места за

живеене. Джулия ги бе надминала и в това, както и във всичко останало.

Но домакинята си призна:

— О, нямам нищо общо с това.

— Значи трябва да ми дадеш името на дизайнера си — каза Сюзан.

— Алекс подреди къщата.

— Алекс?... — повтори Сюзан, сякаш чакаше и фамилията на дизайнера, за когото ѝ говореше Джулия. След това осъзна какво ѝ казва. — Имаш предвид съпруга ти Алекс?

— Умее ги тези неща, не мислиш ли?

— Невероятно е — намеси се и Ашли и хвърли коси погледи към Сюзан и Присила, сякаш за да им покаже, че това доказва твърдението ѝ.

— Да, направо да го заподозреш, че е гей — вметна Джулия през смях.

Алекс се покашля от мястото си зад масата.

— Това е комплимент, скъпи — обясни му Джулия. — Току-що обяснявах, че подредбата на къщата е твое дело.

Алекс сви рамене и каза:

— Обичам красивите вещи.

Това бяха първите думи, които произнасяше, откакто се бе настанил на трапезата. Всъщност през цялата вечер не бе казал по-дълго изречение.

— Разбирам какво имаш предвид — съгласи се Присила. — А най-красивите вещи обикновено са и най-скъпи. Това е проклятието на добрия вкус.

— А откъде се е пръкнал твойт добър вкус — само от четенето на криминални романи за литературния клуб ли? — попита Хари.

Присила го изгледа с характерния си усмъртителен поглед, но той не ѝ обърна никакво внимание.

— Можете да четете нещо по-полезно, като например биографии — продължи той. — Сега чета новата биография на Чърчил. Изключително интересна е. Има много какво да се научи от този човек.

— И криминалните романи могат да бъдат полезни — изтъкна Сюзан, преди Присила да успее да атакува.

— За какво? За убийствата, които трябва да разкриваш? — надсмя й се Хари.

— Никога не се знае — каза хладно Алекс.

В този миг това си беше просто безобидна забележка, но по-късно, когато си спомниха коментара на Алекс, всички се почудиха — възможно ли е да е било просто съвпадение?

9.

Март

Софи

Най-накрая настъпи денят на преместването и след седмици напрежение практичната страна на Софи взе връх. Беше прекалено заета да наглежда опаковането, надписването и товаренето, за да се притеснява какъв ли ще е новият ѝ живот.

Когато носачите натовариха камиона и потеглиха, Софи се върна в апартамента, за да се поразходи из него за последен път. Взе котката Агата на ръце и тръгна през стаите. Стъпките ѝ отекваха по твърдия дървен под. Така изглеждаше жилището, когато го видя за първи път. Но тогава беше пълно с надежди. Разхождаше се из него и си мислеше: „Тук ще сложим дивана, а леглото — там, под прозореца...“

Макар че се местеха в нова къща, празните стаи пак ѝ се струваха непоносимо тъжни. Като че ли в изпразнените помещения никой никога не бе живял. Беше пълно със спомени между тези стени — за всичките им караници, разговорите, които ги държаха будни до среднощ, плановите, които крояха за бъдещето. Помисли си, че би трябвало да са оставили някакъв отпечатък тук. Но сега това беше просто един празен апартамент и щеше да си остане такъв, докато в него не се нанесе някой друг заедно със своите мечти.

Докато се разхождаше, намери разни неща, изпадали от килимите или излезли на светло след вдигането на мебелите. Имаше няколко дребни монети, стар списък за покупки, една диамантена обеща и един от кашмирените чорапи на Дийн.

Събра всичко, което намери. Стиснала здраво забравените предмети в ръка, тя завря лицето си в меката козина на Агата. А котката, която обикновено не можеше да си намери място, сега стоеше кротко в прегръдките ѝ.

Софи остана в апартамента, докато си възвърне самообладанието, след това слезе долу при колата. Дийн ѝ бе предложил да си вземе свободен ден и да ѝ помогне, но Софи знаеше, че го бе казал с тайната надежда тя да му откаже, и така и направи. Той

се усмихна и я целуна, след което добави, че вероятно така е по-добре, тъй като бог му бил свидетел, че винаги когато се опитва да помогне, по-скоро пречи.

И Софи се бе приготвила да се справи с всичко сама. Начерта на листовے схеми с разположението на мебелите и ги даде на носачите, за да са наясно къде да оставят покъщнината, след като я пренесат. Дори се разходи из новата къща с молив в ръка, измери и отбеляза местата на стените, на които да се окачат картините.

Носачите пътуваха с мебелите от стария апартамент, а друга кола с друг екип извозваше новите мебели, които бяха купили специално. Когато приеха офертата им за къщата, Дийн отбеляза, че вещите от предишното жилище няма да стигнат за обзавеждането на новото. Колко жалко, допълни той, че са продали всички антики на баща ѝ. Макар че не си призна тогава, Софи чувстваше огромно облекчение. Мисълта да бъде заобиколена в новия си дом от мебелите, сред които бе израснала, бе като сбъднат кошмар. Още си спомняше истерията, в която изпадна баща ѝ, когато като шестгодишно момиченце остави чаша върху една стара маса и тя остави отпечатък върху нея. Крещя ѝ, крещя на бавачката, на икономката и след това зарита масата, докато не стана на парчета. Заяви, че тази мебел вече е безполезна като купчина подпалки, тъй като е съсипана и няма стойност на антика. След случката Софи мразеше антикварните мебели, но никога не бе споделяла историята с Дийн, защото не можеше да измисли начин да му я разкаже, без да звучи самосъжалително и мелодраматично. Така че той не знаеше за антипатията ѝ към старинните мебели, но пък се оказа, че има свое пристрастие, което се коренеше също в детството му. Бе израснал сред модерна домашна обстановка и бе развил ужас от светло дърво и изчистени линии. Освен това, след като разгледа няколко броя на „Архитектурен дайджест“ в чакалнята на зъболекаря си, по необясними причини се влюби в английските мебели от началото на XVIII век. Показа на Софи снимки, а тя му заяви, че няма начин да се съгласи да живее в къща, която прилича на музей. Накрая се споразумяха компромисно. Софи щеше да обзаведе спалнята им, кабинета си и кухнята както на нея ѝ харесва и ще остави Дийн да декорира останалата част от къщата.

Така че при планирането на преместването трябваше да има предвид покъщнината от стария апартамент, мебелите, които тя бе

купила, и тези, които бе избрал Дийн. Беше истински организационен кошмар, но Софи успя някак си да се справи с помощта на малка армия помагачи. И когато вечерта Дийн се прибра в новия им дом, не се виждаше нито един кашон. Пристъпи през прага, остави си куфарчето на пода и се огледа, изпълнен със страхопочитание. Повика Софи, но тя не му отвърна. Мина през всички стаи на първия етаж, качи се по стълбите и най-накрая я откри в спалнята им, полегнала върху напълно оправеното легло и дълбоко заспала. Агата се бе настанила в извивката между рамото и шията ѝ.

Той отиде до леглото и приседна с усмивка на края.

— Хей — повика я, — времето за следобеден сън свърши.

Агата стана и изчезна нанякъде. Софи отвори очи, надигна се и се огледа, сякаш не знаеше къде се намира.

— Къщата изглежда невероятно — каза Дийн и я погали по ръката. — Казвал ли съм ти някога, че си изключителна жена?

— Не — отвърна тя сънено. — Но си ми казвал, че съм импулсивна и вманиачена в детайлите, както и...

— Прецизна до лудост? — добави Дийн и усмивката му стана още по-широка.

— Не, това е ново — отбеляза Софи.

— Добре. Тогава си абсолютно невероятна. Какво ще кажеш за това определение?

— Звучи по-добре.

— Така те искам. Вечеря ли?

Тя поклати глава.

— Обзалагам се, че цял ден не си яла нищо, нали?

Тя пак поклати глава.

— Бях прекалено заета.

— Тогава да те нахраним. Нека те заведе на вечеря. Където пожелаеш.

— Не познавам околността — отговори му тя. След като преместването завърши, се чувстваше малко изгубена в новото пространство и сигурно Дийн бе отгатнал това ѝ състояние по гласа, защото я хвана за ръката и предложи:

— Ами тогава да я опознаем.

10.

Софи и Сюзан

На другия ден, докато Софи разтребваше в кухнята, на вратата се позвъни. Когато отвори, на прага стояха двама души. Единият беше куриер с цял наръч цветя. А другият човек бе закръглена, хубава, усмихната жена с пай в ръце.

— Май сте доста популярни — каза жената.

— Повярвайте ми, това не е обичайното ми състояние — отвърна Софи, докато се опитваше с леко неудобство хем да задържи цветята в ръцете си, хем да се подпише на бланката на куриера. Той се върна в колата си, а Софи остана с жената с пая в ръце.

— Искях да ви поздравя с добре дошли в квартала. Аз съм Сюзан Олтмън.

— О... ъъ... ще влезете ли? — попита Софи.

— Стига да е удобно...

— Разбира се.

Софи поведе гостенката към всекидневната.

— Но нали вчера се преместихте? — попита Сюзан, докато се оглеждаше из безупречно подредената стая.

— Да, но не мога да се успокоя, докато всичко не си е на мястото.

Сюзан кимна разбиращо.

— Маниачка на тема контрол. Същата съм.

— Единственият ми проблем е да запомня кое къде е.

— Много добре те разбирам.

— Да ти предложи нещо? Кафе, чай? — попита Софи.

— С удоволствие бих пила кафе, но само ако ми позволиш да ти правя компания в кухнята. Кухните винаги ми създават повече уют.

Софи заведе Сюзан в кухнята и остави цветята на плот.

— Имам с кофеин и без кофеин, обезмаслено и пълномаслено мляко — каза. — Съжалявам, но нямам обезмаслена сметана.

— Нанесли сте се вчера — засмя се Сюзан. — И имаш повече неща в кухнята си от мен. Да не говорим, че е доста по-чисто,

отколкото в моята кухня. Искam с кофeин и пълномаслeно мляко. Знам, че e вредно, но не e много забавно да се живее здравословно. Ала преди да направиш каквото и да било, по-добре потопи цветята във вода. Прекрасни са. Да няма някакъв специален повод?

— Не. — Софи взе картичката и я прочете. — Съпругът ми иска да ми отдаде заслуженото за добрата работа по преместването.

— Не си спомням кога моят съпруг за последно ми е пращал цветя. Сигурно си внимавала, като си избирала твоя.

Софи се усмихна широко.

— Е, голяма работа — вдигнал телефона и се обадил в магазина за цветя, след като аз цели седмици планирах всичко.

— Да, това значи добър съпруг, по критериите, които важат за съпрузите — отвърна Сюзан. — Надявам се лимоновият ми пай да ти хареса. — И тя вдигна донесения сладкиш.

— Много обичам такъв пай. Но не биваше.

— Всъщност не съм го правила аз. В центъра има прекрасна малка пекарна. Черешовият и ореховият сладкиш там са отлични, но не бях взимала лимонов.

— Искаш ли едно парче с кафето? — попита Софи.

— Надявах се да предложиш — отвърна Сюзан.

Същата вечер, още щом пристъпи прага на новия си дом, Дийн извика:

— На какво мирише така вкусно?

— Защо не дойдеш тук и не разбереш? — извика му в отговор Софи от кухнята.

Когато влезе в кухнята, видя, че масата е сервирана и на нея има две запалени свещи и ваза с рози между тях.

— Ако така реагираш на цветята, ще ти изпращам по-често. Не ти ли казах, че днес ще се случи нещо хубаво?

— И това не беше единственото — усмихна се Софи. — Познай какво друго стана.

— Не мога. Какво?

— Представител на съседите дойде да ме поздрави за добре дошла.

— Наистина ли? Кой?

— Нямахте нужда да се изненадваш толкова — каза Софи.

— Не... не е това... Искам да кажа, че е страхотно. Разкажи ми за нея.

— Защо реши, че е жена? Казах само представител на съседите. Знаеш ли, няма да се справиш много добре с разрешаването на криминалните интриги. Не можеш да правиш такива предположения.

— Не ми пука за криминалните мистерии. — Дийн ставаше нетърпелив. — Искам да разбера за гостенката.

— Добре. Ами... донесе ми пай.

— Пай? — повтори Дийн.

— Да. Между другото, това ни е десертът.

— Но още не си ми казала коя е.

— Едва ли името ѝ ще ти говори нещо, но се казва Сюзан Олтмън.

— О, чувал съм за нея. Мисля, че моминското ѝ име е Сюзан Уелингбрук. Стара богаташка фамилия, но съпругът ѝ се е издигнал от нищото. Съвсем сам.

— От къде знаеш тези неща? — учуди се Софи. — Както и да е, няма значение дори да израснала в бордей.

— Сигурно тогава щеше да ти хареса повече — отбеляза Дийн.

— Не. Харесвам я такава, каквато е. Но не съм ти казала останалото.

— Какво?

— Покани ме на среща на техния литературен клуб — за криминална литература.

11.

Читателките на криминалета

Ашли и Джулия вече се бяха настанили във всекидневната на Присила заедно с домакинята, когато пристигнаха Сюзан и Софи. Сюзан бе забравила да каже на Софи за правилото с обувките, затова Софи трябваше да се събуе на входа и да се запознае с останалите по чорапи.

Представи я Сюзан.

— Софи, това е Ашли — тя живее в къщата в колониален стил нагоре по улицата. А това е Джулия. Тя също се премести скоро в квартала, само няколко месеца преди теб. А това е Присила, нашата домакиня. — После се обърна към останалите. — Мисля, че знаете, че Софи току-що се нанесе в къщата в стил Тюдор и е голяма почитателка на криминалните романи, затова реших да я доведа. Съобщих ѝ, че четем „Възмездие“, но се оказа, че тя вече го е чела, затова всичко се нарежда идеално.

Софи се усмихна и се опита да се почувства по-удобно, макар че никак не ѝ беше лесно.

— Е, харесва ли ти Гринич? — попита Присила. След това малко лукаво добави: — Ходи ли до Авеню?

— Да, бях там онзи ден — отвърна Софи.

— Обзалагам се, че пътният полицаи ти се е разкрещял — продължи Присила. — Нали?

— От къде знаеш?

Сюзан побърза да я успокои.

— О, случва се на всеки, който отиде там за първи път.

Присила добави с палава усмивка:

— За някои местни това е основно забавление през лятото. Сядат на пейките наблизо и гледат как овикват пришълците, които се опитват да пресекат.

— Това е страшно нелепо — обади се Ашли. — Искам да кажа, че дори да не идват коли, трябва да стоиш и да чакаш, докато пътният полицаи ти каже, че може да пресичаш.

— Сигурно и на теб ти е крещял? — подхвърли Присила.

— С всички го прави — добави Сюзан.

— Всъщност не с всички — намеси се Джулия. — Аз не изчаках, преди да пресека, но не ми каза нищо.

— Лъжеш — заяви Присила.

Джулия сви рамене, сякаш искаше да каже: „Мисли си каквото искаш, но грешиш“.

— Защо не поговорим за книгата? — предложи жизнерадостно Сюзан. — Софи, имаш ли нужда от припомняне? Не знам колко отдавна си я чела. Това е една от мистериите с госпожица Марпъл...

— Това е последната мистерия с госпожица Марпъл, която Агата Кристи пише — прекъсна я Присила. — Въпреки че не е последният роман от поредицата. Кристи пише години по-рано книгата, с която възнамерява да завърши серията.

— Така ли? — учуди се Сюзан. — Не знаех. Е, както и да е, в тази книга госпожица Марпъл получава задача. Много богат бизнесмен — който всъщност е герой на по-ранен роман — умира и ѝ оставя завещание, но тя може да го получи само ако разгадае една мистерия. Прякорът на бизнесмена е Немезида, което означава Възмездителя. Той се надява, че тя ще се справи със загадката и ще изглади несправедливостите. Само че не ѝ казва какво трябва да изглади. И дори не споменава каква мистерия трябва да разгадае.

Тук се намеси Ашли.

— Не разбрах защо пази всичко в такава голяма тайна — оплака се тя. — Изглежда ми глупаво да си направи целия този труд да ѝ остави завещание, а после да не ѝ каже какво иска от нея.

Присила се обърна към Софи.

— Ти какво мислиш?

Софи се поколеба, усещайки, че по този начин я изпитват. Но след това заговори.

— Това е само мое лично мнение, но мисля, че е искал госпожица Марпъл да навлезе естествено в загадката. Затова кара адвоката си да я запише на екскурзия за разглеждане на старинните замъци на Британия и праща препоръчителни писма на старите си приятели. Така тя получава прекрасен шанс да навлезе в нещата, без да предизвиква подозрения. Предполагам, че е могъл да ѝ каже, но също

така предполагам, че е искал да я постави на изпитание, а не да я улеснява прекалено.

— Доста добре си спомняш книгата — отбеляза Сюзан.

— Днес я препрочетох — призна си Софи.

Присила вдигна вежди и кимна одобрително. След това погледна към Джулия, която отегчено зяпаше през прозореца.

— Джулия? Какво мислиш по въпроса?

Джулия набръчка нос.

— Няма достатъчно факти, за да се ориентира човек. Какво толкова ѝ е интересно на една загадка, в която не можеш да се ориентираш? И тази госпожица Марпъл е толкова скучна. Както сама казва, накрая винаги намира разрешение на мистерията, защото убийството ѝ напомня за някой неин познат от малкото ѝ селце. Какво му е толкова интересното на това?

— Какво ли? — повиши глас Присила. — От къде да започна?

— Четем класически криминални романи — прошепна Сюзан на Софи. — Започнахме, разбира се, с По. След това минахме през Шерлок Холмс и Уилки Колинс, и... О, кой беше този?

— Амброуз Биърс — подсказа ѝ Присила. Обърна се пак към Джулия, за да доразвие тезата си. — Как може да не разбираш защо тази идея е толкова важна? Когато госпожица Марпъл обяснява, че някой ѝ напомня на някого друг, тя всъщност казва нещо много дълбоко за човешката природа. Прави паралел между месарчето Томи, което познава от Сент Мери Мийд и което краде от месото, и убиеца в случая, който трябва да разгадае. Кристи ни показва, че тези, които наричаме „злодеи“, са всъщност обикновени хора.

— Или колко са обикновени романите ѝ — добави Джулия.

— Знаеш ли какъв тираж имат книгите ѝ по цял свят? — попита Присила. — Към един милиард.

— Е, и? Това нищо не означава. И „Долината на куклите“ е продадена в милионен тираж. Да не искаш да кажеш, че и тя е шедьовър? — не ѝ остана длъжна Джулия.

— Но това е книга на Агата Кристи — натърти Присила.

— За бога, все едно казах, че детето ти е грозно, или нещо подобно — засмя се Джулия.

Точно този смях уцели Присила право в сърцето.

— По-лошо — отвърна тя. — Когато казваш за толкова очевидно брилянтна личност, че е обикновена, тогава... — и се обърна към Сюзан. — Помогни ми.

— На мен ми хареса — започна малко хладно Сюзан, защото истината бе, че мислеше като Джулия и се чудеше какво да каже, за да не нарани чувствата на домакинята. Всъщност нито един от класическите криминални романи не ѝ бе харесал. Предпочиташе съвременните мистерии за серийни убийци, книги, в които имаше поредица зловещи смърти и жестоки психопатични убийства. Не ѝ допадаше обичайното лице на злото. Не искаше да си мисли, че някой от хората около нея може да извърши нещо толкова ужасно, затова не се въздържа и каза: — Работата е там, че ти говориш за злото с човешко лице, но аз разбирам и защо на Джулия ѝ се струва твърде обикновено. И честно казано, аз изобщо не смятам, че убийството е нещо обикновено.

— Но то е. Не четеш ли вестници? — противопостави ѝ се Присила. — Кристи се занимава именно с това. В една от книгите си казва: „Надявам се младите хора никога да не разберат колко зъл е този свят.“ Или нещо подобно. И точно това прави госпожица Марпъл специална — тя го разбира. Прозира истината за нещата, но не само това, ами се опитва и да направи нещо. Затова тя е Възмездителя. Тя е ангелът отмъстител, който се грижи накрая да възтържествува справедливостта.

— Но не става така — възрази Сюзан. — Имам предвид, че справедливостта не възтържествува. Агата Кристи като че ли винаги избива най-симпатичните хора. Така ги описва, че се привързвам към тях. И след това изведнъж се оказват мъртви. Това... е неприятно.

— Твоите серийни убийци не ми се виждат по-приятни — подхвърли саркастично Присила. — Какво мислиш ти, Софи?

До този момент Софи само слушаше, без да се обажда. Сега каза кротко:

— Според мен Агата Кристи е гений.

Присила въздъхна.

— Най-накрая някой да каже нещо смислено.

— И защо я мислиш за гений? — попита Джулия.

— А нима не е? — контрира делово Софи и нейният спокоен и уверен отговор ѝ придаде повече авторитет, отколкото Присила

успяваше да събере с дърленето си. — Нейните книги не са просто криминални романи, те описват реални хора. В тях има много психология.

— Да! — закачи се практично Присила за думите на Софи. — Нали всички говорят колко психологически достоверни са героите на Джейн Остин? Аз смятам, че Агата Кристи е не по-малко талантива от нея.

— Сравняваш Джейн Остин с Агата Кристи? — попита озадачено Джулия.

— Да. Защо? Не си ли съгласна?

— Мисля, че повечето не биха се съгласили.

— И колко книги на Джейн Остин си прочела? — предизвика я Присила.

Джулия се опита да се измъкне, като ѝ отговори с въпрос.

— А ти колко си прочела? — отвърна.

— Те са само шест. И тъй като имам магистърска степен по английска литература от XIX век, съм ги чела всичките — заяви Присила.

— О, и очакваш да се впечатля? — попита Джулия. — И откога чакаш да споменеш това така, между другото?

Сюзан се намеси, за да пренасочи разговора в по-безопасни води.

— И защо мислиш, че Агата Кристи е по-добър психолог от Джейн Остин?

Присила с нежелание откъсна унищожителния си поглед от Джулия и се обърна да обясни на Сюзан.

— Е, вярно е, че Остин добре се справя с интригите. Макар че е писала преди повече от век, сякаш описва хора, които познаваме. Но Кристи прави нещо повече от нея. Остин пресъздава един много маниерен свят. Всички там са твърде въздържани. А Кристи изследва силните объркани човешки емоции.

Докато Присила обясняваше, Софи кимаше и когато свърши, се обади:

— Както казва в тази книга — любовта е най-плашещата дума. И понякога е ужасна.

— И защо любовта да е ужасна? — прекъсна я Сюзан. — Според мен не е.

— Ти не искаш да допуснеш, че нещо може да е ужасно — изтъкна Присила.

Тук се намеси и Ашли.

— Нежеланието на Сюзан да допусне, че нещо може да е ужасно, като че ли показва какъв е смисълът на романите на Агата Кристи.

— И какъв е смисълът? — попита Присила, като не успя да овладее докрай сарказма си.

— Кристи пише за някаква... психологическа слепота — отвърна Ашли.

След този й коментар настъпи пълно с изненада мълчание.

— Какво имаш предвид под психологическа слепота? — проговори най-накрая Присила.

— Ами — започна Ашли бавно, обмисляйки думите си. — С всяка една от загадките си Кристи сякаш задава въпрос — как не сме го забелязали? Може би не искаме да видим истината. Пита едновременно героите и читателите си.

Всички я зяпнаха.

— Къде го прочете това? — попита Присила.

Ашли се поколеба и след това си призна.

— Имаше го в една книга.

— Коя книга?

— С анализи на романите на Кристи.

— О, да, чувала съм за нея — каза Присила. — Май там авторът специално разделя на съставните й части един от нейните романи. Нали?

— Да, същата.

— Трябва да я прочетем — обяви Присила. — Но преди това трябва да прочетем романа, който се анализира в нея. Помниш ли кой беше? — попита тя Ашли.

Ашли прехапа устни.

— Не знам защо, но единственият образ, който изниква в ума ми, е на актьора Дан Акройд.

— Сетих се — възкликна Присила. — Това е „Убийството на Роджър Акройд“^[1]. Един от най-известните й. Като си помисля, дори не знам защо още не съм ви я препоръчвала за четене в клуба. — Замисли се за миг. — Може би трябва да го прочетем за следващия

път... или... какво ще кажете да си починем малко от Кристи и после пак да се върнем към нея?

— Да, добра идея — съгласиха се малко прекалено ентусиазирано Сюзан и Джулия. Присила им се намръщи, но не коментира, а каза:

— Ще ми се да обсъдим още малко тезата, която предложи Софи. Мислите, че хората убиват само от омраза и за отмъщение. Но и през ум не ви минава, че може да го правят и от любов.

Разговорът прерасна в дискусия за героите от книгата и техните мотиви. Накрая Присила каза:

— Добре, нека изберем следващата книга. — Обърна се към Софи, за да ѝ обясни. — Аз избирам книгите, но приемам предложения от всички, преди да го направя. Сюзан, имаш ли някакви идеи?

— Излезе нов роман на Джонатан Келерман — съобщи с надежда Сюзан.

— Ти така или иначе ще го прочетеш, дори и да не е заради клуба — отбеляза Присила. — А за тези, които не са чели останалите книги от поредицата, тази едва ли ще е интересна. — Обърна се към Ашли. — А ти имаш ли предложения?

— Четох за един роман, в който в края на всяка глава имало рецепти. Мислех си, че ще е забавно да го прочетем и след това всяка да сготви по нещо и го донесе на обсъждането... Какво? — попита Ашли и се огледа с усещането, че е казала нещо, което не бива.

— Мисля, че след като ти се присъедини към нас, не съм повтаряла правилата, нали? — попита Присила.

— Да не би да предложих нещо, което е в разрез с правилата? — поинтересува се притеснено Ашли.

Присила показваше с пръсти, докато изброяваше.

— Никакви тематични криминалета. Никакви тематични храни, свързани с романите. Никакви тематични напитки към тях също. Нищо тематично, точка — завърши решително тя. — Всеки клуб, който започне да прави тематични неща, приключва съществуването си за по-малко от година. Всъщност, може би трябва да припомним отново правилата, а? Още повече че имаме нов член.

Сюзан се усмихна на Софи. Не се беше случвало Присила да реши толкова бързо да приеме нов член.

Домакинята продължи:

— Първото и най-важно правило е, че книгата трябва да е прочетена за срещата. Ако предпочитате, можете и да я слушате на запис. Не сме от онези клубове с толкова стриктни правила, че да гонят членове, ако ги хванат, че слушат записи, а не четат. Разбирам да изгонят някого, защото е слушал на запис съкратена версия, но ако е пълната — всичко е наред. Някои клубове изключват за аудиокниги.

— Наистина ли има такива клубове? — учуди се Софи.

— Да. Не си ли чувала? Те са клубни фундаменталисти — строги и буквални. Вярват само в печатаното слово. Повярвай ми, обичам книгите, но според мен е малко глупаво да се пренебрегва фактът, че историите векове наред са били разказвани, преди да започнат да се четат. Признавам, че предпочитам първо да прочета книгата, но ако е наистина добра, след като съм я прочела, обичам да я слушам и на запис. И забелязвам, че така откривам неща, които съм пропуснала при четенето. Ето защо нямам нищо против аудио книгите. Но при нас е много важно романът да е прочетен изцяло, независимо по какъв начин. Разбирам, че от време на време се случва нещо непредвидено, макар че имаме цял месец — обясни Присила, като така даде да се разбере, че не приема извинения. — Но е най-зле, когато някоя се преструва, че е чела до край. Толкова си личи, когато книгата не е довършена, когато е прочетен само сюжетът в интернет. Много е срамно. Но общо взето, това са ни правилата. Да прочетем книгата и да говорим за нея, като се съберем. Гледам редът да е простичък, така е най-добре. Свършихме ли? О, чакайте, не съм чула всички предложения за следващия месец. — Тя се обърна към Джулия. — Щом не харесваш Агата Кристи, искаш ли да предложиш нещо друго за четене?

Джулия сви рамене като че ли й бе все едно.

— Мислех си за поредиците. Чух за „Омнибус на криминалните романи“. Можем да прочетем част от нея. Там има и класика, и нови книги.

— Това е... — започна Присила, млъкна и продължи малко неохотно — ... всъщност доста добра идея. И аз си мислех да видим този „Омнибус“, съставен от Дороти Сейърс. Но може би е по-добре да го съчетаем с някои по-нови подборки. Какво ще кажат останалите?

Но щом Джулия и Присила се бяха разбрали, никой друг не смееше да изкаже мнение.

[1] На български е издаден под заглавието „Алиби“. — Б.ред. ↑

12.

Май

Софи и Дийн

— Софи — извика Дийн. — Софи... Софи! — повиши глас. Бе застанал в гардеробната и разглеждаше редиците с костюми и полиците с ризи и якета.

— Какво има? — попита Софи точно зад него.

Дийн се стресна и се обърна.

— Господи! Ще получа инфаркт така.

— Щеше да ме чуеш, че приближавам, ако не вдигаше такава олелия — отвърна му тя.

— Не мога да си намеря кашмиреното яке. Ти разопакова багажа. Къде си го дянала, по дяволите?

— Излъсках с него мебелите. Къде мога да го дяна? — И Софи погледна през рамото му към полиците. — Трябва да е окачено при костюмите.

— Знам къде трябва да е, но го няма там.

— Да се обзаложим ли?

Той я погледна.

— Защо ли изведнъж започва да ми се струва, че шансовете ми в този облог не са добри?

— Защото наистина не са добри. За какво ти е?

— Имам делова среща след работа утре.

— Но ти винаги ходиш на такива срещи в града с костюми.

— Прекалено добър детектив си. Пипна ме. — И той вдигна шеговито ръце, все едно се предава. — Няма да е в града. В кънтри клуб в Уестчестър ще е. Ще изглеждам доста глупаво с костюм в кънтри клуб, не мислиш ли? Затова се надявам да намериш якето.

Тя наистина го намери точно където би трябвало да е — висеше си в гардероба. Беше се скрило сред костюмите и спортните якета, които Дийн не носеше често. Те бяха изблъскани към края, за да заемат възможно най-малко място. Софи не се учуди, че Дийн не бе успял да

го открие, но той малко се смути, когато я видя да излиза от гардеробната със закачалката в ръка.

Подаде му го, а той я прегърна през кръста и я придърпа към себе си, вместо да го вземе.

— Ти си най-добрата.

— Внимавай, ще го намачкаш — предупреди Софи, когато якето се притисна между тях.

— Каква трагедия. — Придърпа я още по-близо към себе си и се гушна в нея по начина, който тя така добре познаваше.

— Още не сме вечеряли — каза Софи. — Пилето по киевски е почти готово... или поне ме остави да изключа фурната.

— Забрави за пилето по киевски — промърмори той.

Само след няколко минути тя точно това и направи, а след това ѝ трябваха два дни, за да разкара миризмата на прегоряло пиле от кухнята, и се наложи да изхвърли тавата.

Софи знаеше, че в някакъв период от брака им сексът ще стане рутинен, но досега това бе единственото нещо, което не се бе влошило с времето, дори и през годината, в която само се караха. Спомни си първия път, когато правиха любов — и колко изненадан беше той. „Изглеждаш толкова срамежлива“, беше ѝ казал. „Аз съм си срамежлива“, бе отвърнала тя. „Но не и в леглото“, бе я поправил той.

По-късно същата вечер, след като тя изхвърли пилето и двамата лежах в леглото, а Дийн се унасяше в сън, тя попита:

— Значи утре ще се върнеш късно за вечеря?

— Не, не утре, скъпа — промърмори той сънено, обърна се и пхна ръце под възглавницата. В тази поза приличаше на малко момченце. Тя обичаше да го гледа как спи, но май само този изглед към него ѝ се предоставяше напоследък. Дийн винаги работеше до късно, а сега с пътуването нещата се бяха влошили още повече. През няколкото седмици веднага след преместването той полагаше всички усилия, за да се прибира у дома навреме и да могат да вечерят заедно, дори да е в девет или десет часа. Но след това му възложиха някаква сделка и той започна да се връща вкъщи след полунощ.

Дийн разбираше, че на Софи ѝ е трудно така, и се стараше да повдига духа ѝ — носеше ѝ малки подаръци или ѝ се обаждаше през деня, но пролетта за нея въпреки това се проточи ужасна и безкрайна. Дните бяха мрачни, сиви и изглеждаха много дълги, а опитите ѝ да

пише дадоха нищожен резултат. Измисли точно пет изречения, четири от които зачерта.

Литературният клуб я спасяваше. Софи трябваше да признае, че не хареса твърде Присила, но пък ѝ отдаваше заслуженото за сериозността, с която се отнасяше към криминалните романи. Четоха новия „Омнибус“, после Реймънд Чандлър, след това носителя на наградата „Едгар“ за най-добър роман. Присила се справяше добре със селекцията и срещите винаги бяха оживени. Отначало Софи беше малко скептична към Джулия и Ашли, защото не ѝ приличаха на хора, които четат. И беше права за това — те наистина не четяха, но това правеше реакциите им към книгите още по-интересни. Софи бе свикнала да говори с горещи почитатели на криминалетата, докато работеше в „Черната орхидея“, и откри, че безразличните към този вид книги Джулия и Ашли реагират по доста по-различен начин. Не сравняваха всяко произведение със стотиците други, които бяха чели преди това. Не класираха книгата според каноните на криминалния жанр. Те просто изразяваха личното си мнение, а това беше освежаващо.

Но все пак литературният клуб не можеше да се сравнява със старата ѝ работа, липсваше ѝ животът в града. Дийн ѝ напомни, че не са чак толкова далече и може да ходи там. Той го правеше всеки ден, а тя не се осмели нито веднъж. Истината бе, че се боеше. Страхуваше се какво може да открие, ако се върне. В момента се чувстваше във висящо положение и един погрешен ход можеше да я бутне надолу по склона. Затова прекарваше по-голямата част от времето си в очакване. Чакаше денят да мине. Чакаше Дийн да се прибере. Чакаше нещата да се подобрят — или влошат.

Отначало вярваше на съпруга си, че в работата му е лудница и че когато там се успокои, графикът му ще се нормализира и ще прекарва повече време у дома. Това може да стане всеки миг, уверяваше я той. Затова около седем вечерта тя все поглеждаше вратата. Опитваше се да го примами да се прибере, като приготвяше засукани ястия. Изрязваше си рецепти от вестника и претърсваше магазините за подправки като тамаринд и бомонд. Но Дийн почти никога не се прибираше да вечеря вкъщи. Поглеждаше опакованите ястия във фризера и тъжно и укорително отбелязваше: „Трябваше да ми се обадиш. Можеше да си

спестиш труда. Наложил се да остана до късно и поръчах да ми донесат вечеря в офиса.“

Но тя точно затова не се обаждаше. Откри, че предпочита да не знае. Имаше нужда да върши нещо, да има цел. Готвенето сякаш ѝ даваше сигурност, че тази вечер той ще се прибере рано. И наистина на няколко пъти точно така ставаше. Той се втурваше през вратата с големи букети цветя или някой новоизлязъл криминален роман, който бе купил от книжарницата на автогарата.

Софи се успокояваше, че макар да не прекарват много време заедно, поне се разбират. В началото на втората година от брака им имаха доста тежки моменти. Изведнъж се оказа, че не могат да проведат нормален разговор, без да се скарат. Дори когато се опитваше да се съгласява с всичко, което той казваше, пак се стигаше до кавга. Това продължи около осем месеца. След това баща ѝ се разболя и Дийн ѝ даде цялата си подкрепа, като така ѝ показа, че дори в несигурния период не е преставал да я обича.

Поне сега бе по-добре от тогава. Така си говореше тя наум. Но дните се точеха бавно, а през нощта беше още по-зле. Винаги бе страдала от безсъние, но след като се изнесоха от града, едвам успяваше да дремне по няколко часа. Беше си изградила навика нощем да става и да се разхожда по голф игрището, търсейки светещи прозорци по къщите — свидетелство, че има и други хора, които не могат да спят.

Според нея част от причините да не може да спи се кореняха в липсата на шум. Цял живот бе спала на приглушен трафик — таксита, чиито шофьори натискат здраво клаксоните, подскачащи над дупки камиони, а през лятото — долитащи през отворените прозорци човешки разговори. А тук беше тихо. Чуваше се само песента на щурците и шумоленето на вятъра в листата. Всяка нощ лежеше напрегната и ослушваща се до Дийн. И чакаше.

13.

Четири месеца по-късно

Октомври

Присила и Сюзан

Започваше смяна на сезоните. Изведнъж тънката блуза от ликра, с която Присила чакаше пред вратата на Сюзан, тъпчейки на място, за да не се снижава сърдечният ѝ ритъм, вече не беше достатъчна, за да я пази от студа.

Сюзан изскочи навън с полуразкопчано яке и размаха брой на „Ню Йорк Таймс“.

— Какво? Какво има? — поинтересува се Присила. Сюзан затвори вратата зад себе си, за да не избягат кучетата, обърна се към приятелката си и възбудено попита:

— Видя ли вестника тази сутрин?

— Не, защо?

— Погледни първата страница на бизнес секцията.

Присила взе вестника и му хвърли един поглед. Там имаше снимка на Хари как се ръкува с друг мъж в костюм и двамата се усмихваха.

— Не мислех, че снимка на Хари във вестника може така да те развълнува — подметна малко нелюбезно Присила. Много добре знаеше, че Гордън никога няма да го снимат нито за първа, нито за която и да е друга страница на „Таймс“. Той сравнително рано стана изпълнителен директор по продажбите и отначало изглеждаше, че ще се изкачи високо в йерархията, но остана на тази длъжност повече от десет години и в един момент стана ясно, че няма да помръдне оттам.

— Не, не заради това. Десетки пъти са му публикували снимката във вестниците — отвърна Сюзан, без да се засегне от злъчта в думите на Присила. — Виж заглавието. Не го ли прочете?

— Казва се, че купува някаква голяма компания. Е, и?

— Не помниш ли? Това беше извинението на Хари да остава до късно в офиса. — Сюзан млъкна очаквателно, но Присила само я гледаше, затова продължи трескаво: — Не разбираш ли? Това значи, че

не ме е лъгал. Казал ми е истината. Винаги преди закупуването на компания се работи по много. Няма начин да е работил по това и да е имал време за друга жена.

— Е, добре, това е страхотно. — Присила не искаше да си признае, че бе забравила за проблемите ѝ с Хари. Сюзан не ги бе споменавала от седмици, а и тя си имаше други грижи, за които да мисли.

— Не мога да ти опиша колко бях притеснена.

— Нали ти казах, че правиш от мухата слон? — отвърна ѝ Присила.

— Да, но въпреки това допускаше, че може и да ми изневерява. И смяташе, че ще премине. Но се оказа, че не е било така. Видя ли, не трябва винаги да предполагаш най-лошото за хората.

— Невинаги предполагам най-лошото за всички хора — поправи я Присила. — Само за мъжете.

— Дори и за Гордън? — попита Сюзан.

— О, Гордън не се брои. Той е толкова... тъъ, зависим.

— Казваш го така, все едно е нещо неприлично. Имаш прекрасен съпруг. И те обожаваш.

— Досадно е да те обожават. Или поне когато те обожаваш Гордън е така — уточни Присила.

— Връзката ви може да не е от най-вълнуващите. Но никой брак не е. И никой не може да има всичко.

Сюзан имаше дразнещия според Присила навик винаги да се опитва да гледа оптимистично на нещата.

— Да не се опитваш да ни урочасаш всички да си прекараме живота в досада и посредственост? Освен това не смятам, че е вярно. Мисля, че можеш да имаш всичко, ако откриеш подходящия човек. Другите хора как успяват? Например Джулия. Тя има всичко.

— Така изглежда — съгласи се Сюзан. — Но пък и никога не се знае.

— Искаш да кажеш, че е възможно животът ѝ да не е идеален? Не ме предизвиквай. Убедена съм, че Джулия е получила абсолютно всичко, което е искала.

— Никога не може да си сигурен какво се случва в живота на другите хора — повтори тезата си Сюзан.

Тя нямаше и представа колко е права. И че точно в този момент Присила беше влюбена.

14.

Присила

Влюбена. За първи път в живота си. На четиридесет години. Безнадеждно и невъзможно влюбена.

Помнеше първия миг, в който го видя. Беше поканила жените от литературния клуб и съпрузите им на по питие. Тъй като много строго следеше да не се клюкарства по време на сбирките, всеки месец някой от членовете на групата канеше останалите на гости. Беше ред на Присила. Стоеше с Ашли, Сюзан и Джулия до страничния бар и отпиваше от чашата си с вино, когато той се появи на вратата на всекидневната.

— Кой е този? — попита веднага Ашли, стискайки Присила за ръката. — О, боже, великолепен е.

— Копие на младия Робърт Редфорд — каза Сюзан.

— Много добро попадение, скъпа — съгласи се Ашли.

— Не ни дръж в напрежение. Кой е? — попита Сюзан, обръщайки се към Присила.

В този миг тайнственият мъж се огледа и срещна погледа на Присила. Усмихна ѝ се и тя затаи дъх.

— Присила? — подкани я пак Сюзан.

— Нямам представа — призна си Присила.

След миг загадката се разкри, защото до него се показа Софи. Мъжът се огледа, после сведе поглед към Софи и ѝ се усмихна. Прегърна я през раменете.

След като успокои учестеното си дишане, Присила прекоси стаята и се запозна със съпруга на Софи.

Дийн.

Попита го какво ще пие и той поиска мартини. Тя си призна, че не знае как да приготви този коктейл, и той каза:

— Мисля, че това веднага трябва да се поправи. Заведи ме до бара.

Прекараха по-голямата част от вечерта зад бара, приготвяха напитки за останалите точно като домакин и домакиня. По някое време

Ашли се опита да привлече вниманието му, като заяви, че и тя не знае как се прави мартини. Но за радост на Присила Дийн ѝ отвърна, че може да работи само с един ученик. След това се обърна към нея и ѝ намигна. Още по-хубаво ѝ стана от факта, че сякаш напълно пренебрегваше Джулия, която очевидно никак не бе довольна от това.

Партито стана добро. Обикновено пиеха само вино, но след като Дийн застана зад бара, останалите се поддадоха на веселото му настроение и почти без изключение се понапиха. След това Присила много често си мислеше, че точно такива партита биха правили с Дийн, ако бяха двойка.

Трябваше да изпитва вина, защото беше омъжена, защото и той бе женен. Но после се запита — защо пък да се чувства виновна? Никой не бе направил нищо нередно. Приятелските разговори и пиенето на коктейли още не се смятаха за престъпление. Нямаше как да възпре припламналата между тях искра — защото беше убедена, че и той изпитваше нещо подобно. След тази вечер на всяко парти двамата бяха практически неразделни. Събиранията се превърнаха в център на съществуването ѝ, заради тези вечери живееше. Не ѝ пукаше дали хората не са почнали да говорят.

— Изглежда доста се разбираш със съпруга на Софи — бе казала Сюзан след третото или четвъртото парти.

— С Дийн ли? — попита Присила, сякаш Софи имаше повече от един съпруг. — Защо смяташ така?

— Защото през цялото време си говориш само с него.

— Не е вярно — протестира Присила.

— Е, поне с него общуваш най-много. И почти никога не разменяш и дума със Софи.

— Какво искаш да кажеш? Говоря с нея повече от всеки друг на клубните срещи. Нали обсъждахме надълго и нашироко как криминалният жанр бил западнал от години преди Чандлър, Хамет и Кейн да получат признание? Всъщност, не знам какво бих правила без нея. Успява да измъкне интересни коментари дори от Джулия и Ашли.

— Не ти говоря за литературния клуб. А за други случаи, за всичко извън криминалните романи.

— И тя не общува с мен — каза отбранително Присила. — Май все с Джулия си приказва. — Напоследък отбягваше Джулия с всички средства. Не беше сигурна кога разви тази неприязън към нея, но все ѝ

се струваше, че във всяка нейна дума има скрита злоба. Дори започна да обмисля как да я изгони от клуба, но истината беше, че малко се страхуваше от нея.

— Софи си общува с Джулия, защото Джулия полага усилия да се сближат — отбеляза Сюзан.

— Чудя се какво Джулия намира в Софи — подхвърли Присила.

— Може би ще разбереш, ако си поговориш с нея. Тя е наистина интересен човек.

— Ами тогава нека тя ти стане най-добра приятелка — сопна се Присила.

— Не мога да повярвам, че ревнуваш от нея.

— Не ревнувам — противопостави се Присила. Но всъщност наистина ревнуваше. Е, по-скоро ревнуваше съпруга ѝ.

— Защо не я поканим да се разходи с нас някоя сутрин? — попита Сюзан. — Поразпитай я, опознай я.

Присила се канеше да отхвърли това предложение, но се възпря.

— Знаеш ли, идеята не е лоша. — Помисли си, че това би била отлична възможност да научи повече за Дийн. — Значи нямаш нищо против? Напоследък все казваш, че всекидневните разходки ти идват малко в повече.

— О! — Сюзан очевидно бе изненадана. — Мислех си, че ще е добре да излезем и трите.

— Но разходките по тройки не са много ефективни.

Присила обаче премълча, че ще ѝ по-трудно да изтръгва информация от Софи, докато и Сюзан е с тях.

Сюзан се поколеба, но нямаше друг избор, затова се съгласи. В края на краищата идеята си беше нейна.

Така Присила се обади на Софи и я покани, но Софи пък я изненада, като ѝ отказа. Направи го достатъчно учтиво, извини се, че не се чувствала добре. Когато Сюзан чу за това, предположи:

— Сигурно е бременна. Сутрешно гадене. Връзва се, нали?

Мисълта, че Софи може да е бременна, предизвика гадене у Присила. Предпочиташе да си мисли, че ѝ е отказала, защото е разстроена от огромното внимание, което съпругът ѝ обръща на Присила. Ако наистина беше така, то тя много добре се прикриваше. Не бе показвала никакви признаци на раздразнение или студенина по време на срещите на клуба. Вярно, не говореше много, но не личеше

да е ядосана или огорчена. Винаги се включваше с желание, щом някой я попита за мнението ѝ. А напоследък Присила бе забелязала, че думите на Софи обикновено слагат началото на оживени дискусии. Още щом ѝ направи впечатление, си даде сметка, че се случва прекалено често, за да е случайно, и не може да реши дали изпитва благодарност или досада. Софи успяваше само с едно-две изречения да измести целия фокус на обсъждането.

Но въпреки внимателното вглеждане Присила не забелязваше никаква промяна в отношението на Софи към нея. Тя сякаш не виждаше нищо нередно в това, че двамата с Дийн прекарват толкова много време заедно (въпреки че на няколко партита не дойде, пак с извинението, че не се чувства добре). Може би заради това не се бе разтревожила от поведението на Присила и Дийн. Но май беше единствената, защото всички останали от литературния клуб бяха на различно мнение.

Следващата след Сюзан, която коментира, беше Джулия. На едно от партитата се приближи към Присила и Дийн, които сервираха напитки.

— Бяло вино — поръча тя на Дийн, когато той се опита да ѝ предложи коктейл „Космополитън“. Взе си виното, обърна се към Присила и каза с леко надменна усмивка: — Знаеш ли, че се излагаш? — След това се завъртя на токчетата си и се отдалечи.

Беше ужасно, но Дийн се наведе към нея и ѝ прошепна:

— Според мен не ѝ е приятно, когато другите се забавляват. — Устните му бяха толкова близо, че докоснаха ухото ѝ, и Присила бе готова да изслуша стотици зловни забележки от Джулия, за да усети отново топлината им.

Ашли се обади последна. На най-скорошното парти, когато Присила се отдели за миг от Дийн, тя се изравни с нея и подхвърли:

— Ако не те познавах, щях да предположа, че двамата сте любовници.

Присила се засмя и отвърна дръзко:

— И защо си мислиш, че ме познаваш толкова добре? — Беше леко пияна тогава.

— Защото ако двамата бяхте любовници, ти щеше да се опиташ да го прикриеш.

— Нямам какво да крия — отвърна Присила.

Ашли се усмихна.

— Нали и аз това казах.

Прозвуча като предизвикателство. Ако бе така, то Присила с радост би го приела от нея.

15.

Присила

Беше ред на Ашли да домакинства на редовните им събирания.

Дийн влезе във всекидневната и се огледа, и Присила разбра, че търси нея. Нарочно отклони поглед, за да не я види как стои и се взира с очакване, макар че тя наистина чакаше него. Но тази преструвка ѝ струва скъпо. Преди да успее да го замъкне в ъгъла, всички се събраха на голяма група. Дийн бе притиснат на дивана между Софи и съпруга на Ашли, Стюърт. Присила стана на два пъти, веднъж, за да отиде до тоалетната, после, за да си долее чашата, която си беше съвсем пълна. И двата пъти се надяваше, че Дийн ще разбере намека, ще стане и ще отиде при нея. Но той не го направи.

Помощта дойде от неподозирана посока, и то когато Присила най-малко я очакваше — стана, докато разговаряше с Джулия. Обсъждаха Хелоуин. Това бе любимият ѝ празник и всяка година на този ден украсяваше двора си. Дори бе положила началото на скромна традиция, която много жени от квартала последваха. Присила ентусиазирано разказваше какво е замислил дизайнерът ѝ тази година — малки привидения в дърветата. Точно когато навлезе в подробности за търсения ефект, Джулия се разсмя.

Присила млъкна внезапно и я изгледа изпепеляващо.

— Какво е толкова смешно? — попита тя.

— Никога не съм чувала нещо по-абсурдно — отвърна Джулия през смях. — Звучи ужасно. Защо не окачиш няколко трупа и да приключиш с украсата?

Присила тъкмо се канеше да отвърне на удара, когато се намеси Ашли.

— О, Присила, толкова те бива с виното. Би ли ми избрала нещо? Ако нямаш нищо против? Имаме специален шкаф за вино в кухнята. Знаеш ли, че в мазето ни е прекалено влажно?

Присила се подразни, че Ашли я праща да ѝ донесе вино, но след това я чу да добавя:

— Дийн, такива хубави коктейли забъркваше на миналото парти. Дали в хладилника няма нещо, което да ти свърши работа? Присила, ще покажеш ли на Дийн къде е кухнята?

Изведнъж вече нямаше нищо против да я пращат където и да било.

— Разбира се — отвърна тя.

И поведе Дийн по коридора към кухнята. Отиде до шкафа с вино с размерите на хладилник. Дийн не отиде да претърси хладилника за напитки, а застана зад нея, докато тя отваряше шкафа. Почувства се като тийнейджърка, когато той се пресегна през рамото ѝ, за да вземе една бутилка, и тялото му се отри в нейното... само дето никога не бе изпитвала подобна тръпка, дори като тийнейджърка.

— Е, какво ще кажеш? — попита той. — Мерло? Или каберне?

Тя се обърна с лице към него. Стояха много близо един до друг.

— Ти какво ще кажеш? — попита, тя и го погледна в очите. Искаше ѝ се да я целуне. Трябваше да я целуне.

— Ще кажа... — Дийн сниши глас в тон с нейния. И започна да се навежда. Щеше да се случи. Тя тъкмо притваряше очи и повдигаше устни към него, когато чу скърцането на отварящата се кухненска врата. Помисли си, че ще ги хванат, но когато отвори очи, видя, че Дийн някак си е успял да отиде в другия край на стаята и стоеше пред вратата на хладилника, сякаш току-що я бе затворил.

— Какво ще кажеш за „отвертки“? Водка с портокалов сок? Обаче не е ли малко лигаво? — попита той.

Погледна през рамо и се направи на изненадан, че вижда Джулия на вратата.

— А, здрасти.

— Здравсти и на теб — отвърна Джулия, като премести поглед от Присила към Дийн.

— Какво става във всекидневната? — попита Дийн. — Аборигените ожадняха ли?

— Мисля, че съпругата ти има нужда от теб за нещо — каза Джулия.

— Значи трябва да се връщам. Но не бива да е с празни ръце. — И той отвори хладилника. — Това не го видях преди малко — отбеляза той и извади бутилка тоник. Дръпна едното чекмедже и добави: — А тук се натъкнах на златна мина. — И вдигна лайма. — Джин и водка с

тоник — точно от това имаме нужда. И мисля, че си права за мерлото — добави към Присила. После се извърна към Джулия. — Е, да се връщам и да почвам да бъркам коктейли. — И избяга през вратата.

— Мерлото ми е малко сладникаво — каза Джулия на Присила, когато останаха само двете.

Присила извади две бутилки, погледна етикетите и отвърна:

— Да, и ние така решихме. Какво ще кажеш за каберне? Не е ли по-добро?

— Идеално е — отговори Джулия. Прекоси кухнята, отиде до хладилника, отвори го и се взря в съдържанието му.

— Какво търсиш? — попита Присила.

— Ами добре, че не търся портокалов сок. — Джулия се обърна към Присила и я изгледа. — Защото няма.

16.

Софи

Софи седеше на кресло достатъчно близо до останалите, за да се преструва, че следи разговора, без да се налага да се обажда. Слушаше Хари и Гордън, които обсъждаха покупката, току-що приключена от Хари. Подробностите вече бяха публично известни и Хари гореше от нетърпение да разказва за работата, отнела му месеци за планиране и създаване на стратегия.

Софи следеше повърхностно какво си говорят, но се правеше на заинтригувана, макар че през това време оглеждаше стаята. Очите ѝ се спряха на съпруга на Джулия, Алекс. Преди миг Джулия бе изчезнала по коридора и сега Алекс седеше сам. Но изглеждаше напълно спокоен. Сякаш си седеше в собствената всекидневна и не забелязваше никого около себе си. Държеше чаша вино и се взираше в нея, погълнат от собствените си мисли.

На Софи ѝ се струваше, че през последните месеци бе успяла да поопознае всички, с изключение на Алекс — което си беше странно, защото го намираще за най-интересен от цялата група. Бе забелязала как дори в голяма група хора се държи леко отвисоко. Като че ли не беше едно цяло с останалите. Беше успокоително да има още някой, който се държи така, както на нея ѝ се искаше.

Точно затова си мислеше, докато го наблюдаваше. Когато той вдигна поглед към нея, нещо премина между тях. Очите им се срещнаха и тя усети как косъмчетата на ръцете ѝ настръхват. Тогава усети нечий дъх в тила си, придружен от леко докосване, и подскочи, откъсвайки очите от Алекс.

— Вече не мога да целувам съпругата си, така ли? — попита Дийн и рязко се изправи, след като бе докоснал с устни шията ѝ.

— Стресна ме — каза Софи.

— Нямаше да успея, ако не мяташе погледи по съпруга на Джулия.

— Не съм му мятала погледи. Просто... — Но млъкна. Какво всъщност правеше?

— Настръхнала си — забеляза той.

— Така ли? Сигурно ми е хладно.

Постави длан на бузата ѝ.

— Гориш. И си зачервена. Да не би да се разболяваш?

— Не, нищо ми няма.

— Сигурна ли си? Не искам отново да се разболееш.

В гласа му имаше искрена загриженост и за нея си имаше основание. Софи напоследък не беше добре. Понесе тежко пролетта — Дийн работеше до късно, а тя се опитваше да се приспособи към новия си живот извън града. Но съпругът ѝ настояваше, че всичко ще си дойде на мястото. Обаче грешеше.

През първия истински горещ летен ден тя най-накрая отиде до града. Първо се отби в книжарницата, където отново се почувства прекрасно. Сякаш се прибра у дома. Можеше цял ден да стои там, но си бе обещала, че ще си тръгне навреме, за да мине и през работата на Дийн. Когато пристигна там, откри, че той е излязъл за някаква среща. Асистентката му я пусна да го почака в кабинета, но мина час, а той все още не се бе върнал, затова тя си тръгна.

Оказа се, че страховете ѝ от пътуването до града са били основателни, защото след него всичко отиде по дяволите. Отново изпадна в летаргия. Спря да готви, спря и да пише, дори спря да чете — освен книгите, които обсъждаха в литературния клуб, но и те изискваха огромни усилия. Когато я помолиха да предложи заглавие, избра „Невинен до доказване на противното“. Избра я, защото Джулия и Ашли — а което бе по-изненадващото, — и Сюзан не бяха я чели. Но също така и защото тя вече я беше чела толкова пъти, че нямаше нужда да я препрочита за обсъждането.

Седмици наред не ставаше от леглото преди обяд, а когато го правеше, си оставаше цял ден по халат. Ако Дийн не донесеше нещо за ядене въщи, поръчваша по телефона, защото хладилникът беше празен. И за първи път Софи отблъсна Дийн, макар и внимателно, когато започна да я целува по шията, което бе негласната му покана за секс. Случи се няколко пъти.

През цялото време Дийн бе изненадващо търпелив и нежен. Спря да я пита как върви писането. Освен това положи всички усилия, за да се прибира по-рано у дома, носеше ѝ подаръци, които според него би трябвало да повдигнат духа ѝ. Веднъж вечеря от „Жан-Луи“,

един от най-добрите ресторанти в Гринич, друг път касета с любимия ѝ филм „Диаболично“. Докато го гледаха, ѝ масажира гърба. Отдавна бе разбрал, че тя не се интересува много от бижута, дори ушите ѝ не бяха пробити, затова ѝ донесе подписано първо издание на „Убийство в дома на свещеника“, първата книга за госпожица Марпъл на Агата Кристи.

Последният жест беше единственият, който предизвика у нея желаната реакция. Когато разопакова подаръка и видя какъв е, тя затаи дъх.

— О, Дийн — възкликна и запрелиства страниците така внимателно, сякаш се боеше, че ще се разпаднат.

— Харесва ли ти?

— Прекрасна е — отвърна тя тихо. — Много ми харесва. — Но когато харесваше подаръците му, обикновено му се хвърляше на врата, и както той обичаше да се шегува — буквално го задушаваше в прегръдките си. Този път само разлистваше книгата и прокарваше пръсти по подписа на заглавната страница.

След като и това не я накара да се почувства по-добре, той ѝ предложи да отиде на лекар. Може би е добре да пие антидепресанти.

Тя поклати глава.

— Няма от какво да се срамуваш — каза ѝ Дийн. — Такива неща обикновено са наследствени, а от това, което си ми разказвала, ми се струва, че майка ти е имала сериозни проблеми с депресията.

— Ще си помисля — отвърна тя.

— Един мой приятел ходи при страхотен лекар по същите причини. Мога да му се обадя и да взема...

— Казах, че ще си помисля — повтори Софи, но този път с тон, който сложи край на разговора.

Може би споменаването на майка ѝ я бе уплашило и извадило от летаргията, но на другата сутрин, когато будилникът на Дийн иззвъня, тя не се претърколи настрани както обикновено и не се зави презглава. Не че мисълта да стане и да се изправи пред новия ден този път ѝ беше по-приятна, но успя някак си да събере сили и да се вдигне. На следващия ден успя и да се облече. А на по-следващия дори отиде до супермаркета. Всичко изискваше неимоверно усилие — сякаш се опитваше да тича във вода, но въпреки това го правеше.

Дийн се зарадва. За него като че ли всичко си стана както преди. А тя се чудеше как е възможно той да не усеща разликата. Как може да не забелязва, че вече не е същата?

Успя да се насили да върши същите неща като едно време, въпреки че ги правеше машинално като програмиран робот. Все още обаче се опитваше да отбягва събиранията с други хора. Ходеше на срещите на литературния клуб, но отказваше да посещава партита. Измъкна се от последните две, за което на Дийн му стана неприятно, опита се да пропусне и това у Ашли, но Дийн настоя да я придружи.

— Няма никакво значение дали ще отида или не — каза му тя. — Няма да липсвам на никого.

— Самосъжالياваш се — обвини я той.

— Не, това е самата истина. Не ги обвинявам.

— Дори не ги познаваш — отвърна ѝ Дийн. По гласа му разбра, че е раздразнен. — Мислиш, че хората са ти ясни. Нека ти кажа, че не е така. Не знаеш всичко и не винаги си права.

— Не искам да съм винаги права — каза тя.

— Тогава ела на партито и се стегни, по дяволите!

Тя се съгласи да отиде с него, макар че никак не ѝ се ходеше. Дийн беше още приведен над нея и се правеше на загрижен.

— Сигурна ли си, че си добре? — попита той пак.

Тя вдигна очи към него и отвърна:

— Не, не мисля, че съм добре.

17.

Софи и Дийн

— Не беше толкова ужасно, нали? — попита я Дийн, когато се прибраха у дома и влязоха в кухнята през гаража.

— Сигурно — отвърна Софи.

Дийн се отправи директно към хладилника и затърси нещо за ядене.

— Гладен съм. А ти? Ето нещо, което не ми хареса — храната ми се стори ужасна. А, супер! Има лазаня. Искаш ли?

— Не, благодаря.

Той извади купата и прехвърли лазанята в чиния.

— Много си мълчалива — установи Дийн.

— Уморена съм — оправда се тя. — Мисля да си лягам.

— Не можеш ли да останеш поне десет минути с мен, докато се наям?

— Щом искаш. — И тя поседна край кухненската маса.

Той отиде до микровълновата печка и отвори вратичката ѝ.

— Колко време трябва да го държа вътре?

— Две минути и половина са достатъчни — отвърна тя. — Но трябва да го покриеш със салфетка, иначе доматеният сос ще се разлети.

Той взе салфетка, покри лазанята и остана до микровълновата, докато чинията се въртеше в нея. Когато ястието бе стоплено, го занесе на масата.

— Искаш ли да опиташ? — предложи и поднесе вилницата към нея.

Софи поклати глава.

Той върна вилницата в чинията, без да хапне набоденото на нея, и каза:

— Нали не ми се сърдиш за това, че не си тръгнахме рано? Да, наистина ми се оплака, че не се чувстваш добре, но се справи отлично.

— Сигурно — каза тя отново, без да е много убедена.

— На последните две партита изобщо не дойде. Ако си бяхме тръгнали и от това рано... нямаше да изглежда много любезно. Сега живеем тук и ако искаме да станем част от общността, трябва да положим някакви усилия. — Взе отново вилицата и хапна парченце лазаня.

Софи го изгледа, след това заяви:

— Точно това е. Не искам да живеем повече тук.

Дийн се взря в нея с пълна уста.

— Искам да се върнем в Ню Йорк.

Дийн преглътна.

— Не говориш сериозно.

— Напротив — отвърна тя тихо.

— Искаш просто така да се вдигнем, да зарежем всичко, което сме направили тук, и да избягаме обратно в града?

— Да.

— Ти си полудяла.

— Не съм. — Пое дълбоко дъх и си изля сърцето. — Ако се замислиш, животът ни не се е променил много от времето, когато живеехме в града. Стоим си вкъщи, вечеряме, понякога гледаме филм. Но сега видеотеката е по-далеч. Ако искаме дървета — паркът ни беше точно отсреща през улицата.

— Не става въпрос за това. Нито за дърветата, нито за нещата, които правим вечер. Нали търсехме промяна? На мен тук ми харесва. Струва ми се, че съм част от общност. Не искам да прекарам живота си заобиколен от непознати. Виж, знам, че точно в момента не си много щастлива, но не вярвам, че със сигурност тук не ти харесва. Минали са само няколко месеца в края на краищата. Нека си дадем шанс. Истински шанс. Ако и след това пак не се получава, обещавам, че няма да останем.

— Какво имаш предвид под „истински шанс“?

— Една година — отвърна Дийн. — Само една година. А това означава само още — колко? — четири месеца? Не те моля за нещо невъзможно. И ако решиш, ще се преместим дори на същата дата, на която дойдохме тук.

— Една година точно? — попита Софи недоверчиво. — Само толкова?

— Само толкова.

— А ако не се получи?

— Тогава на часа ще започнем да подготвяме преместването си обратно в града. Обещавам ти — каза той и вдигна ръка. — А сега ти ще ми обещаеш ли да положиш повече усилия?

Софи мълчеше.

— Софи?

Тя вдигна очи към него.

— Да — каза. — Обещавам.

И удържа думата си. На следващия ден се обади на Присила и я помоли да я вземе на една от разходките.

ВТОРА ЧАСТ

18.

Софи и Присила

Трупът висеше от клена в предния двор. Беше облечен в ефирна нощница, която вятърът развяваше. Тялото обаче не помръдваше — беше обесено.

Бе прекрасна октомврийска утрин, мразовитият въздух леко щипеше, а по тревата имаше тънка слана. Оцветените в есенно яркочервено листа на клена капеха и образуваха килим, приличащ на огромна кървава локва.

Небето бавно изсветляваше, профучаха две коли и вдигнаха купища листа от тротоара. Няколко закъснели прелетни птици прелитаха от дърво на дърво. По улицата се зададоха Софи и Присила.

— Какво мислиш за тиквената тема на Ашли? — попита Присила в движение. Минаваха покрай двор, украсен с гирлянди от стотици миниатюрни тикви, нанизани на тел като гердани от пуканки, и окачени по клоните на дърветата. Имаше и десетина по-големи тикви с изрязани сложни мотиви по тях. Те бяха подредени на стъпалата на верандата. Очевидно бяха дело на професионалист, а не направени от шумна група деца в нечия постлана с вестници кухня.

Софи се замисли за кратко, преди да отговори. Не бе сигурна дали Присила иска да я похвали, или да я заклеми.

— Изглежда приятно — осмели се накрая да стреля напосоки, като внимаваше да не преиграе. Харесваше ѝ предизвикателството да разговаря с Присила — всичко се свеждаше до това да отгатне какви отговори тя очаква да чуе. Напомняше ѝ на учителката ѝ по английски в десети клас, която задаваше въпроси, преструвайки се, че иска да предизвика дискусия, но всъщност винаги имаше твърдо мнение и само търсеше ученик, който да го повтори като папагал.

Този път се оказа, че е улучила.

— Разбира се, че изглежда фантастично — съгласи се Присила. — Но знаеш ли защо? Защото нае дизайнера, който украси моя двор миналия Хелюин.

— Сякаш се опитва да те конкурира — каза Софи успокоително.

Отново бе уцелила десетката.

— Сякаш? О, моля те. Защо хората непрекъснато се състезават с мен? Толкова ли съм заплашителна?

Този път Софи се поколеба. Дали Присила очакваше положителен или отрицателен отговор? Реши да избегне въпроса с въпрос.

— И Джулия ли си е направила украса за Хелюин? — попита тя и надникна между дърветата.

— Джулия? Едва ли. — Но когато се приближиха, Присила хвърли още един поглед, спря рязко и възкликна: — О, боже!

Софи също се спря.

— Какво има?

— Ах, тази кучка! Права си. И Джулия е направила нещо, но не в духа на празника. Подиграва се с дървото ми с призраци.

— Моля?

— Виж — и Присила посочи обвинително с пръст. — Нали се сещаш за дървото ми с призраци? По което окачих чаршафи и ги осветих с коледни лампички?

— И така си имаш и лампички за Коледа — вметна Софи. — Хитро.

— Точно така. Но само интелигентен човек може да го оцени. Е, виж. Виж я какво е направила. Окачила е фалшив труп.

— Май наистина видях нещо. Доста вулгарно.

— Сигурно се опитва да ми се подиграва, нали? Защото Джулия е всичко друго, но не и вулгарна.

— Не я познавам много добре — отвърна Софи. — Но наистина ми изглежда малко грубо.

— Така си е — съгласи се Присила. — Кучка!

— И какво смяташ да правиш?

— Няма да се примиря, това е сигурно. Ще приема предизвикателството. — И Присила тръгна целенасочено през моравата.

— Дали идеята е добра? — поколеба се Софи, но тръгна след Присила. Сланата в тревата хрускеше под краката ѝ.

— Даже е много добра — подчерта Присила, като крачеше дори още по-бързо от обичайната си скорост за тренировъчна разходка.

Но после се спря.

Когато Софи се изравни с нея, Присила беше на около два метра и половина от висящото тяло. Протегна се и се подпря на ствола на най-близкото дърво, за да запази равновесие. С другата ръка покри устата си.

— Значи реши... — започна Софи, но млъкна. — Добре ли си? — попита.

Присила само поклати глава, без да сваля очи от дървото.

Софи се обърна в същата посока — и погледна за първи път отблизо. На земята имаше преобърнат метален сгъваем стол. Погледът ѝ пропълзя към висящите във въздуха крака. Вдигна очи и видя дълга руса коса да виси като перде пред килнатата глава, но под нея въпреки всичко се виждаше ужасно изкривеното лице.

Софи неволно отстъпи назад. В този миг осъзна, че колкото и криминални романи да е прочела, не бе подготвена описаното в тях да ѝ се случи на живо. Лицето бе потъмняло и изцапано, очите — изцъклени, а от устата стърчеше нещо. Отне ѝ известно време, за да разбере, че става въпрос за език.

Беше Джулия.

Всички в квартала бяха виждали Джулия само в идеален вид. Тялото под прозрачната нощница изглеждаше перфектно както винаги. Но лицето... Софи никога не бе предполагала, че смъртта може да е толкова унижителна. И толкова лична.

— Какво да правим? — прошепна Присила, след като свали дланта си от устата.

— Не знам — отвърна ѝ шепнешком Софи. — Да се обадим в полицията?

— Трябва ни телефон. Ще отида да видя дали Алекс си е у дома. О, боже, Алекс — и Присила отново покри устата си с длан. — Как ще кажа на Алекс? Не мога да повярвам, че не знае. Трябва да му кажа. Той трябва да знае — и тя се втурна, внезапно обладана от отговорност.

— Чакай, ще дойда с теб — каза Софи.

Заобиколиха храстите и изкачиха стъпалата до пътната врата. Присила вдигна куражлийски пръст към звънеца и натисна няколко пъти, сякаш искаше с настоящето звънене да покаже колко сериозна е мисията им.

— Спокойно, идвам — чу се глас от коридора. Вратата се отвори и пред тях застана съпругът на Джулия по халат, с чаша кафе в едната ръка и част от вестник под другата мишница.

— Здравей, Алекс — поздрави Присила, останала без дъх.

— Добро утро, Присила. — Алекс хвърли поглед към Софи. — Здравсти, Софи. Е, да няма пожар? — попита той усмихнат.

Незнайно защо, Софи бе очаквала той да отвори вратата тържествено. Мислеше си, че след като се е случило нещо толкова ужасно, дори хората, които нищо не знаят, би трябвало да са обхванати от мрачни предчувствия и шестото им чувство да подсказва, че нещо не е наред. Но Алекс изглеждаше в отлично настроение.

— Съпругата ти... — започна Присила.

— Боя се, че още не е станала — извини се той.

Става все по-зле, помисли си Софи. Бедният човек си мисли, че жена му е още в леглото. После се зачуди как е възможно да се заблуждава така, докато не осъзна, че най-вероятно не спят в една и съща стая.

— Не, имам предвид... Не знам как да ти го кажа... — заекна Присила и погледна умолително Софи.

— Боя се, че е станал нещастен случай — поде Софи, но още докато го произнасяше, вече съжаляваше за избора си на думи. Със сигурност не беше нещастен случай.

Но подейства. Усмивката на Алекс изчезна и той попита:

— Къде?

Последва ги през двора. Софи сведе поглед и видя, че е бос, без обувки. Стъпалата му бяха дълги, тънки и бели.

Спряха под дървото, което бе привлякло вниманието на Присила. И двете жени го погледнаха, а Присила посочи обесеното тяло на Джулия.

Алекс обърна очи нататък. Потънаха в тишина — не само те тримата, ами целият свят около тях. Беше от онзи вид тишина, която усещаш, когато застанеш пред безкрайно снежно поле.

Софи погледна тревожно лицето на Алекс, но не прочете нищо по него. Беше странно и зловещо безизразно.

— Трябва да се обадя в полицията — каза той и понечи да се извърне.

— Но Алекс, не трябва ли... тъъ... да я свалим? — предложи Присила, като направи крачка към тялото.

— Стой далеч от нея — каза той дрезгаво.

Присила се спря.

— Не можем просто да я оставим така — протестира тя с леко фалцетен треперлив глас.

— Знам, че гледката е ужасна — обади се успокоително Софи, като сложи ръка на рамото на Присила. — Но мисля, че той е прав. Не трябва да пипаме нищо, преди да пристигне полицията.

— Да, точно това имах предвид — потвърди Алекс и погледна с благодарност Софи. — Имате ли нещо против да останете тук няколко минути, докато вляза да се обадя на полицията и да се облека? Няма да се бавя.

— Разбира се.

Щом чуха пътната врата да се отваря и затваря, Присила се обърна към Софи.

— Това е ужасно. Защо според теб го е направила?

— Ами — поколеба се Софи доста дълго, преди да продължи. — Всъщност не мисля, че го е направила сама.

19.

Детектив Питърс

— Ама че странна работа — каза детектив Питърс, докато се отпускате на стола си в участъка. Голямата стая беше почти празна, но подредените в редица бюра бяха затрупани с документи, чаши за кафе и самозалепващи се листчета. На човек му се струваше, че всички изведнъж са станали и излезли.

Беше вечер и повечето колеги си бяха тръгнали. Детектив Питърс току-що се бе върнал от местопрестъплението. Стоя там цял ден заедно с екипа си, извърши всички процедури. Започнаха със заснемане на видео на „влизането“, след това направиха стотици снимки, за да документират как заварват мястото. После дойдоха криминалистите, които методично претърсиха земята сантиметър по сантиметър, оставиха пространството покрай тялото за най-накрая. Патоанатомът прегледа трупа и всички се прехвърлиха вътре. Съпругът оказваше съдействие и ги остави да претърсят и къщата. На финала опаковаха и сложиха етикети на всичко по-интересно — въжето, металния сгъваем стол, отпечатыци от пръсти и от двата предмета, отпечатыци от стъпки около местопрестъплението. И всичко това трябваше да бъде надлежно документирано. Отне цял ден.

— И какво му е толкова странното? — Полицай Хамил приседна на ъгъла на бюрото на Питърс. Хамил беше нощна смяна и бе пропуснал цялата лудница. — Не може да е по-странно от случая миналия месец, когато съпругът се ядосал на жена си, убил котката ѝ и я сготвил за вечеря.

Питърс си сортираше записките, но се спря.

— Откраднал е идеята от Шекспир, да знаеш. Но при Шекспир става въпрос за деца. И мисля, че преди той да го опише, същата история я има в някакъв старогръцки мит.

— Значи е имитатор? — предположи Хамил.

Питърс изсумтя.

— Ще ме довършиш, момче.

— Стига де, шегата си я бива — каза Хамил. — Както и да е, на мен ми се стори много хитро от негова страна. Травмирал е бедната женица. Май е стигнала до нервен срив. А той се отърва само с назидание.

— Добре де, имаш право. Това беше най-странният случай. Но за днешния като казвам странен, имам предвид зловещ. В смисъл, че нещо не ми се връзва.

— Как така?

Питърс въздъхна само като си спомни.

— Значи — викат ни. Намираме труп, по всичко личи, че е самоубийство. Една жена се обесила. Но го е направила в предния двор. По принцип хората не се бесят на публични места, а в мазето или на тавана. Не отпред на двора. И когато пристигаме на престъплението — какво намираме? Тя още си виси там, поклаща се на вятъра пред очите на всички съседи, които се бяха насъбрали на улицата. В известен смисъл това беше много добре за нас. Местопрестъплението беше недокоснато. Никой не се бе приближавал на по-малко от два метра до тялото. Но що за съпруг ще остави така жена си? Напомни ми за Дивия запад, където някога са бесели хората и са ги оставяли да си висят за назидание. Досегашният ми опит показва, че ако някой мъж намери съпругата си да виси обесена в предния двор, веднага се втурва да я сваля. Чист инстинкт. Повечето казват, че мислели как, ако я свалят, може би имат някакъв шанс да я спасят. Обикновено тя е мъртва от часове, но въпреки това съпрузите като насън я откачват от въжето, сякаш животът ѝ зависи от това. А какво прави този мъж? Не само, че я оставя да си виси, ами и най-хладнокръвно държи останалите настрани, за да „запази местопрестъплението непокътнато“. Това би било логично, ако в някакъв етап от живота си се е обучавал за полицаи. Но той казва, че не е.

— Може би има баща полицаи?

— Не — отвърна Питърс. — Та се питам — защо първата му реакция е да запази местопрестъплението?

— Наистина не се връзва — съгласи се Хамил. — Особено когато всичко изглежда като самоубийство. Тогава няма нужда да се пази местопрестъплението. Искам да кажа, че го правим само при съмнение, че не е. Затова предполагам, че е подозирал нещо друго.

— Точно така — подчерта Питърс и удари с длан по бюрото. — И аз така си мисля. Но когато го разпитвахме, той заяви, че и през ум не му е минавало — поне не в самото начало, — че не е самоубийство. А това ни връща към първия въпрос: защо му е да пази местопрестъплението?

— Защото кучият син я е убил и се опитва да го пробута за самоубийство — каза Хамил. — Това е очевидно.

— Така си мислиш ти. Но ако я е убил и се опитва да го представи за самоубийство, защо не се помъчи да се държи по-нормално? Защо не се втурна и не я свали от клона пред свидетели? Тогава щеше да изличи или зарази уликите, които може по невнимание да е оставил.

— О... да — призна Хамил.

— Не ми се връзва.

— И какво предполагаш?

— Нищо. Самоубийство в двора към улицата е определено странно. Има и нещо друго — не можахме да свалим никакви отпечатъци от стола, който намерихме под трупа. И по жертвата нямаше. Сякаш всичко е било избърсано нарочно. Но от това не следва нищо. Не изключва възможността да се е самоубила.

— Може и да е нещо автоеротично — предположи Хамил. — И това обяснява защо го е направила в двора към улицата. Може да се възбужда да прави разни неща на публични места, може да е ексхибиционистка.

— Ти направо написа сценарий за нов епизод от „Закон и ред“.

— Идеята си я бива. Какво ще кажеш? Направо виждам заглавията във вестниците.

— Я стига! Когато нещо прилича на самоубийство, то обикновено е точно това. А ако става въпрос за убийство, обикновено го е извършил съпругът. Всичко е съвсем просто. Но хората гледат „Закон и ред“ и все си представят някакви заплетени интриги. Някакви огромни мистерии.

— Понякога наистина има такива — настоя Хамил.

— Разбира се, и някой винаги печели лотарията, но шансът е едно на един милион. Знаеш ли какво? Въпреки всички странни неща се обзалагам, че патоанатомът ще стигне до заключението, че е самоубийство, и ще се приключи веднъж завинаги.

— За кога е насрочена аутопсията?
— За утре или вдругиден. Не съм сигурен.
— Ще присъстваш ли?
— Да, разбира се. Трябва да пазя уликите.
— Хей, Питърс! — Един полицаи си подаде главата през вратата.
— Шефът иска да те види.

— Благодаря. Идвам веднага. — Стана и направи гримаса. —
Време е да кажа на шефа, че представа си нямам за какво става въпрос.

Питърс влезе в кабинета на началника и го завари приведен над
множеството документи на бюрото му. Хората си мислят, че животът
на полицаите е пълен с приключения, но нямат никаква представа
каква огромна бумажина им се налага да отмятат. Колкото и високо да
се издигаш в йерархията, няма спасение от нея.

Началникът вдигна глава, остави писалката и посочи на Питърс
стол да седне.

— Разкажи ми за този случай — каза.

Питърс представи общо взето същите факти, които бе изложил и
пред Хамил. Началникът го изслуша, без да го прекъсва. Биваше го в
това — оставяше хората си да разкажат цялата история и чак след това
задаваше въпроси. Проговори, когато се убеди, че детективът е
свършил.

— Значи мислиш, че наистина може да е самоубийство? —
попита.

— Не знам, шефе. Странно е, откъдето и да го погледнеш.

— Да се надяваме, че криминалистите ще ни дадат нещо, за
което да се хванем. А междувременно трябва да внимаваме.
Предполагам, че местните вестници вече са ти се обадили.

Питърс кимна.

— И какво им каза?

— Че прилича на самоубийство.

— Добре. Самоубийството не се котира особено в медиите. Ако
надушат, че може и да е убийство, ще ни се изсипе целият медиен цирк
на главата. Богата и красива омъжена жена, елитен квартал, зловещи
обстоятелства. Таблоидите ще го излапат като топъл хляб. Но подобен
медиен интерес вреди на разследването — усмихна се иронично
началникът. — Да не говорим за вредите върху репутацията на
участъка, ако не арестуваме незабавно някого и не му повдигнем

обвинение. Та в общи линии, искам от теб да работиш по случая все едно е убийство, но без да даваш вид, че го смятаме за нещо по-различно от самоубийство.

Питърс направи физиономия.

— Знам, че заповедта е тежка. Но на наша страна е фактът, че хората, които трябва да разпитваш, са приятели и съседи на мъртвата, а е много малко вероятно някой жител на Гринич да продаде ексклузивна история на „Нешънъл Инкуайърър“ Сигурен съм, че няма да искат да говорят с репортери. Ще се пазят имената им да не се появят в пресата, и то свързани с нещо подобно. Това ще ни помогне.

— Ами ако наистина изглежда като убийство? — попита Питърс.

— Бих искал поне засега да си мълчим по този въпрос. Най-добре е да обявиш, че разследваш убийство, когато можеш да кажеш, че си арестувал някого. Не искам още една Марта Моксли^[1]. Не трябва да изпускаме медийното отразяване на случая, но — и тук началникът вдигна ръка, — ако това вреди на разследването ти, искам да дойдеш и да ми кажеш. В края на краищата, работата ни е по-важна.

— Добре, шефе — съгласи се Питърс. — Ще се постарая.

— Няма да те оставя без помощ.

— Каква помощ?

— Тази сутрин ми се обадиха от прокуратурата. Един от детективите им е поискал да работи заедно с теб. И преди си е имал работа с няколко подобни случая и според мен може дори да има информация или опит, които да са ни полезни. Не разбрах всички подробности, но мисля, че идеята е добра. Така ще компенсираме липсата на хора, а ще ни помогне и с пресата, да не говорим, че ще подготви по-добре случая за съда.

— Кой детектив? — попита Питърс, като премияташе наум няколкото свои колеги от прокуратурата, които познаваше. Бяха много нагазили в политиката и по-скоро щяха да му пречат, отколкото да помогнат на разследването.

— Детектив Акерман. Познаваш ли го?

Питърс кимна.

— Отлична разкриваемост, нали така?

— Точно така.

— Не съм чувал нищо за него от известно време.

— Май е имал някакви лични проблеми. И затова се позагубил известно време. Но с този случай се връща в играта.

[1] Марта Моксли — петнайсетгодишно момиче, убито през октомври 1975 година в Гринич, Кънектикът. Заподозрени са двама младежи от клана Кенеди, но случаят остава неразкрит до 2000 г. Тогава единият от тях, Майкъл Скакел, получава 20-годишна присъда за убийство. Историята става световноизвестна, по нея са написани книги и е сниман филм. — Б.пр. ↑

20.

Детектив Акерман

Акерман седеше на бюрото си и се взираше напрегнато в листа пред себе си, стиснал молив в ръка. Точно в този момент Трейси седна на ръба на бюрото му и каза:

— Ще правя кафе. Искаш ли?

Акерман вдигна глава.

— Разбира се. Ако не те затруднява...

— Никак даже — увери го тя.

Трейси си падаше по детектив Акерман. Всъщност повечето от жените тук си падаха малко или много по него, но Трейси беше нова и все още хранеше някакви надежди, че флиртуването ѝ може да даде някакъв резултат. Останалите жени се бяха отказали.

Акерман беше свободен мъж, но сравнително от скоро. Жена му го бе напуснала само преди осем месеца. Тръгна си, както каза, защото ѝ омръзнало да обира огризките. Уморила се да е винаги на второ място, и то далеч след работата му. Преди развода професията беше целият му живот. По ирония на съдбата, след като тя си тръгна, на него сякаш изведнъж спря да му пука за работата. За щастие шефовете проявяваха разбиране към положението му. Оставиха го да „помага“ по други случаи, за да има възможност да си поеме дъх и да се възстанови. Изглежда започна да се съвзема през последните два месеца. Започна отново да се шегува и да проявява интерес към нови случаи. Тогава и жените от работното му място започнаха да проявяват интерес към него. Мислеха си, че щом отново започва да се увлича от работата, ще погледне и към други неща, но засега никоя не бе успяла да си уреди среща с него. Едно от момичетата дори се опита да го покани, но той внимателно ѝ отказа. Всички го смятаха за загубена кауза. Ала Трейси бе убедена, че ще успее да му привлече вниманието. Опитваше по класическия начин — през стомаха.

— Дори ще видя дали не мога да ти намеря поничка с желе — подхвърли тя.

— О, не. Ще е прекалено нагло от моя страна да те моля и за това.

— Обаче не е ли прекрасно, че няма нужда да ме молиш? — засмя се Трейси, стана от бюрото му и тръгна към кухнята.

Акерман погледа няколко секунди след нея и се върна към задачата пред себе си. Когато Трейси се появи отново, той бе потънал в работа и дори не я забеляза, докато не постави чаша кафе и поничка пред него.

Вдигна очи.

— Помислих, че си изпаднал в транс — каза Трейси. — Дори не ме чу, нали?

— Наистина, извинявай. Сигурно съм се съсредоточил. Благодаря ти. — Взе поничката и отхапа.

— Няма защо. Имаш нужда от гориво за мозъка, ако искаш да се съсредоточиш добре. По какво работиш? Някой случай? — И тя кацна отново на ръба на бюрото и се приведе, за да надникне в листовете пред него. И се разсмя на видяното. — Виждам, че имаш много важна задача.

— Наистина е трудна — оплака се Акерман.

— Кръстословицата ли? Ако това е трудна задача, искам твоята работа тогава.

— Мислиш, че е лесна?

— Разбира се. Колко трудна би могла да бъде?

— Добре. — Той взе листа и го вдигна към нея, за да види какво е попълнил. — Пето отвесно. „Вода в пръст“. Пет букви.

— О, това е лесно. Кал.

— Това са само три букви — изтъкна Акерман.

— О! — Тя млъкна и се замисли. — Ами калта тогава. Така пасва.

— Пасва, но не е правилно.

— И какъв е според теб отговорът, умнико?

— Мехур.

Тя погледна надолу към кръстословицата.

— Защо... о, да... — И се засмя. — Разбирам. Пръст като пръст на ръката. Много е подмолно. Изобщо не се сещаш на пръв поглед. Решаваш, че е пръст като земя.

— Точно това му е трудното — каза той и потупа с молива условията на кръстословицата. — Голямото предизвикателство е, че понякога искат очевидния отговор. А понякога — по-малко очевидния. Не е лесно да бъдеш повратлив и да изследваш всички възможни тълкувания, а след това да ги нагласиш така, че да се засекат с останалите отговори.

— И какво, ако не си добър на кръстословици? Това значи ли, че не си достатъчно умен?

— В никакъв случай. Казват, че има ребусен тип мозък. Вместо да следват логическите връзки, хората от този тип мислят в много посоки, нарича се разпределено мислене. Не че е глупав, но човек с нормален ум не може да мисли в много различни посоки. Все едно да накараш алигатора да скача. Те просто не могат да се движат така.

— И как се познава дали имаш ребусен тип мозък?

Акерман се облегна назад на стола си и се замисли.

— Май мога да ти дам пример. Ето ти една задача, да видим как ще се справиш. Става ли?

Трейси кимна.

— Добре. Имаме сграда на дваайсет етажа с два асансьора. Много от хората, които работят в нея, се оплакват, че трябва да чакат дълго асансьорите. Как би оправила ситуацията?

Трейси помисли една минута, като барабанеше с токчето си по стената на бюрото му. След това каза:

— Предполагам, че ще направя така — единият асансьор да работи само за първите десет етажа, а вторият — за етажите от единайсети до двайсети. Така ще става по-бързо и хората няма да чакат толкова дълго. — Кръстоса ръце и го погледна, доволна от отговора си.

— Абсолютно логично решение на задачата — съгласи се Акерман. — Но знаеш ли какво биха предложили хората с ребусни умове?

— Какво?

— Да се поставят огледала във фоайето, за да може работниците да не забелязват колко дълго чакат, докато се оглеждат и си оправят прическите.

— Но... това е абсурдно решение. Даже изобщо не е решение.

— Но работи.

— Ала пак трябва да чакат толкова дълго за асансьор — заспори Трейси.

— Вярно, но проблемът е, че се оплакват. Ако им дадеш някакво занимание, ще им се струва, че чакат по-малко, и ще престанат да се оплакват. Кое то решава проблема.

— Наистина ли работи?

— Като с магическа пръчица — увери я Акерман. — И е доста по-евтино от препрограмирането на асансьорите.

— Не виждам какво общо може да има това с разкриването на убийства — подхвърли Трейси малко злобничко.

— Нима? Ами полезно е да можеш да огледаш една ситуация от различни ъгли.

— И това ли правиш по цял ден?

— Не — усмихна се Акерман. — Правя го, когато чакам да ми изпратят по факса информация за случая. И май по всичко личи, че вече е пристигнала — каза той, като погледна през рамо към Марджи, една от секретарките, която вървеше към него с папка.

— Ето ти информацията, която чакаше — оповести Марджи и му подаде папката, като хвърли поглед към Трейси.

Трейси бързо стана от бюрото му.

Акерман взе папката и я отвори. Прегледа част от доклада, след това започна да рови из снимките. Почти ги бе разгледал, когато една привлече вниманието му. Взира се дълго в нея. След това вдигна поглед към Трейси и Марджи и каза:

— Това е той. Чакам този миг от десет години.

21.

Алекс

Алекс затвори вратата след последния полицай. След това се обърна и почти като насън отиде до трапезарията и се отпусна на един стол — там бе прекарал по-голямата част от сутринта, докато полицаите бяха в дома му. След като си тръгнаха, се върна там автоматично. Навсякъде бяха разхвърляни пластмасови чаши от кафе, имаше и отворена кутия от понички, два геврека в чиния и празна кофичка от крема сирене. Алекс се протегна, взе си сух геврек и отхапа. Не беше закусвал и сега умираше от глад. Знаеше, че не бива да е гладен. Трябваше да е опечален съпруг. Не беше много добър в играта на роли, но бе усетил, че няма да направи добро впечатление, ако си вземе геврек пред останалите. Затова цяла сутрин седя на едно голо кафе, взираше се в храната и слушаше разговорите около себе си.

След първоначалния разпит полицаите спряха да му обръщат внимание — или поне така изглеждаше. Но Алекс чувстваше косите им погледи и когато стана, за да се поразходи из къщата, пратиха един униформен да го следи. Почувства се толкова неудобно, че реши да остане в кухнята и да види дали не може да извлече някаква информация, като слуша разговорите, но очевидно си говореха за важните неща някъде другаде, а пред него бърбреха само за четвъртия рожден ден на сина на единия, за тежкото решение дали да избере „Тойота Корола“ или „Нисан Сентра“, предстоящо на другия, и за подкреждането на футболната лига на мечтите им.

Алекс се бе зачудил, че избраха за сборен пункт трапезарията, а не всекидневната, но после осъзна, че прозорците на трапезарията гледаха към предния двор. Нямаше пряк изглед към дървото, на което висеше жена му, то беше по-вляво, но пак беше в полезрението им. Стори му се, че минаха часове, преди да свалят Джулия.

От прозореца се виждаше и как полицаите разпитват другите свидетели. Говориха с Присила и Софи. Слава богу, че Софи бе там. Алекс не беше сигурен, че щеше да понесе истерията на Присила без нея. Знаеше, че полицаите сигурно ще разпитват двете жени за него —

как е реагирал, когато са му казали, какво е направил, когато е видял труп на жена си, какво е казал, докато са чакали полицаите. Чудеше се какво ще им отговорят. Какво точно бяха забелязали? Със сигурност бяха видели, че реакцията му не е обичайната за един любящ съпруг. Само това беше достатъчно, за да усложни нещата.

Изведнъж, както си седеше сам край масата в трапезарията, Алекс почувства, че го залива вълна от омраза. Шибаната Джулия!

Стана рязко и отиде в кухнята, където взе две торби за боклук и се качи с тях в спалнята, а от там — в гардеробната. Трудно беше да се нарече гардеробна, беше по-скоро малка стая, претъпкана със скъпи дизайнерски дрехи. „Прада“, „Албърта Ферети“, „Лакроа“, „Марк Джейкъбс“. Не искаше и да си помисля колко струва съдържанието на тази стая, което в момента бе разхвърляно по пода. Когато сутрин се чудеше какво да облече, Джулия сваляше дрехите от закачалките и ако решеше, че няма да ги облича, просто ги пускаше на земята. Икономката губеше всеки ден поне час да ги прибира. Но днес беше понеделник, а тя не идваше през уикендите. Джулия беше като торнадо, оставяше хаос навсякъде след себе си. Къщата имаше приличен вид само защото Алекс вървеше след жена си и оправяше, но до гардеробната не се доближаваше. Дрехите ѝ струваха хиляди долари, а тя ги хвърляше навсякъде като евтини боклуци. Беше израснала в низините на обществото, но притежаваше повече горделивост от всеки друг, когото Алекс познаваше.

Отвори едната торба за боклук и започна да прибира дрехите в нея. Грабеше копринени рокли, кашмирени пуловери, кожени якета. Натъпка догоре торбата. След това взе другата. Продължи да прибира, докато полиците и закачалките не се изпразниха и покрай стените на гардеробната не се строиха торби за боклук. Току-що бе приключил и стоеше и оглеждаше резултата от работата си, когато чу звънеца на пътната врата.

Слезе пак по стълбите, прекоси всекидневната, после фоайето и отвори вратата. Пред него стояха двама мъже. Позна Питърс, един от детективите от сутринта. После погледна другия. И изведнъж го заля шок, но от друг вид разпознаване.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — попита Алекс.

Акерман се усмихна.

— Здравейте, господин Стоу. Аз съм водещият детектив по случая, и искам да ви задам няколко въпроса.

22.

Присила и Гордън

— Къде беше, за бога? Защо се прибираш толкова късно? — укори Присила съпруга си, когато той влезе през вратата откъм гаража.

— Обадох се и ти оставих съобщение... — започна Гордън, но тя не го изслуша.

— Имаш ли представа какво преживях? Чу ли какво стана?

— Не. Какво е станало? — попита той малко разсеяно, докато си сваляше шапката и я оставяше на полицата в шкафа.

Точно се пресягаше към закачалка за палтото си, когато Присила хвърли бомбата:

— Намерих Джулия Стоу обесена на едно дърво в предния й двор тази сутрин.

Гордън дори не трепна. Взе закачалката и докато поставяше върху нея палтото си, промърмори:

— Така ли? Някаква игра ли играе?

— Не, Гордън. Не е игра. Мъртва е.

Най-накрая Присила успя да привлече вниманието на съпруга си. Гордън замръзна със закачалката в ръце и погледна жена си.

— Мъртва?

— Така обикновено става, като се обесиш с въже през шията — отговори му Присила.

— Присила — каза той рязко. — Ако се шегуваш, никак не е смешно.

— Знам, че не е смешно.

— Наистина ли е мъртва?

— Наистина — отвърна Присила.

— Това е... ужасно. — Сведе очи и си даде сметка, че още държи закачалката.

Обърна се, за да я постави в шкафа, затвори вратата и постоя подпрян с длан на нея известно време, сякаш имаше нужда от опора.

— Как може да го приемаш толкова леко? Горката Джулия.

— Горката Джулия? Защо винаги мислиш за другите хора? Защо не се замислиш поне веднъж за жена си?

— Но... Джулия се е самоубила, не ти.

— А даваш ли си сметка какво ми бе на мен да я намеря? — попита Присила.

Първото зърване на Джулия — на останките от това, което някога е било човек — беше наистина шокиращо, но през следващите часове мозъкът на Присила бе превърнал тази гледка в нещо като сцена от филм. Ала понякога целият ужас от този епизод се връщаше внезапно в ума ѝ.

— Може би най-добре ще е да мислиш за това колкото се може по-малко — каза успокоително Гордън.

— Най-добре за кого? За теб май — сопна му се Присила. Искаше да говори с Гордън за това. Искаше да му разкаже всяка подробност, но беше забравила какъв е. Гордън беше от хората, които извърщаха глава, когато минаваха покрай катастрофа. Дълбоко в себе си Присила го обвиняваше, че е мекушав и прекалено чувствителен, но истината бе, че това я дразнеше, защото когато минаваха покрай катастрофа, тя забавяше скоростта, за да огледа по-добре, а той я караше да се срамува от тази си особеност.

За миг ѝ се стори, че Гордън ще ѝ се противопостави, но после той каза:

— Извинявай, не се замислих. Разбира се, че трябва да поговорим за случилото се, щом така ще се почувстваш по-добре. Дори не мога да си представя какво си преживяла.

Присила отвори уста, за да му обясни какво точно е преживяла, но за нейна изненада се разплака.

— Хей, хей, стига, всичко е наред — успокои я Гордън.

Все още стояха в коридора, той я хвана за ръката и я поведе към всекидневната.

— Ела, седни. Ще ти донеса нещо за пиене. — Настани я на дивана, отиде до шкафа с алкохола, извади бутилка бренди и две чаши, наля по два пръста във всяка и се върна при жена си. Подаде ѝ едната чаша и седна до нея. Плачът на Присила се бе превърнал в хлипане.

— Пийни си — подкани той.

Тя послушно отпи от брендито.

— Казват, че много често хората изпитват вина, когато някой техен близък се самоубие — продължи Гордън. — Нормално е да си мислиш, че все нещо си могла да направиш — да поговориш с нея или да забележиш, че нещо не е наред. Но не трябва да се чувстваш отговорна.

Присила почти се задави с брендите. Отначало по всичко личеше, че отново ще се разплаче, но след това стресна Гордън, като се разсмя. Смееше се през сълзи.

— Какво толкова смешно казах?

Тя отвърна с истеричен кикот.

— Ами това, че се чувствам отговорна за смъртта на Джулия.

— Това е добре. Реакцията ти е здравословна. Глупаво е да се чувстваш отговорна. Защото единствената виновница за смъртта на Джулия е самата Джулия — отсъди Гордън.

— Не, ти не разбираш — прекъсна го Присила. Остави чашата си и се обърна с лице към него. — Джулия не се е самоубила. Убита е.

Гордън се дръпна стреснато назад, все едно го бе ударила.

— Моля?!

— Убита е — повтори Присила.

— И откъде знаеш? Полицайте ли казаха така?

— Не. Полицайте не казаха нищо. Мисля, че още не знаят — поне не със сигурност.

— Значи е някакво твое предчувствие, така ли? — попита Гордън и малко се успокои, вече готов да отхвърли тази идея като заблуда на съпругата си.

— Не. Не е предчувствие. Самата истина е — настоя Присила.

— И откъде си толкова сигурна? — недоумяваше Гордън.

23.

Ашли и Стюърт

Стюърт се втурна през вратата с вик:

— Ашли? Ашли!

Хвърли палтото и куфарчето си на масичката в коридора — навик, за който бившата му съпруга непрекъснато му натякуваше. А Ашли не само че не се ядосваше за това, ами и той често намираше масичката в коридора вече отрупана с нейни вещи, така че добавянето и на неговите щеше да направи купчината прекалено нестабилна, затова се чувстваше принуден да си окачи палтото.

Стюърт се разходи из целия първи етаж на къщата, но завари стаите тъмни и празни. Качи се по стълбите.

— Ашли? — извика отново. Видя, че в спалнята свети, и точно там я откри. Вече си беше легнала, макар да бе само осем часът — и не носеше бельо.

— Защо не се обади, като те извиках? Добре ли си?

— Добре съм — каза тя тихичко.

— Какво му е на моето бебче? — попита той и легна на леглото до нея. — Чух по новините какво се е случило. Ти видя ли я?

— Да. — И набръчка носа си.

— Сигурно е било ужасно. Искаш ли да поговорим за това?

Тя проследяваше с пръст шарката на одеялото, после заговори, без да вдига очи.

— Миличък — поде и млъкна.

— Какво, захарче?

— Ами... Трябва да ти кажа нещо.

— Какво?

— Страхувам се. — И пак млъкна.

— Страхуваш ли се? Заради това, което се случи днес, ли?

— Не, страхувам се да ти кажа.

— Миличка, никога не трябва да се страхуваш да ми кажеш каквото и да било.

— И няма да се сърдиш?

— Разбира се, че не.
— Обещавах ли?
Стюърт вдигна лявата си ръка и тържествено произнесе:
— Обещавам. А сега кажи какво те мъчи.
Тя се наведе и му прошепна нещо на ухото.
— Ето, сърдиш се — обвини го.
— Не, не се сърдя. Просто мисля.
— И за какво?
— Мисля какво трябва да направим по въпроса — отвърна.
Сега вече Ашли наистина изглеждаше уплашена.
— Няма да решаваме сега — каза той, като видя изражението ѝ.
— Да си дадем време. Но, за бога, не казвай на никого. На абсолютно никого. Става ли?
— Става — съгласи се тя.

24.

Софи и Дийн

Софи също беше вече в леглото, когато съпругът ѝ се прибра — но това не беше кой знае каква изненада. Дийн паркира след полунощ. Тя чу вратата на гаража да се отваря, после и тропането на Дийн из хладилника. Почуди се дали ще намери пирога с пикантна плънка, който му остави, и дали да не слезе да му го поднесе. Размисли още малко, после стана, облече си халата и си obu чехлите. Понякога Дийн можеше да се блъсне в нещо и да не го забележи. Предната вечер бе търсил лютивия сос, за да си сложи от него в чилито. Тя му каза, че е в хладилника, но той твърдеше, че е проверил и го нямало там. Тя трябваше да прекъсне работата си и да отиде до хладилника. Погледна полиците на вратата и му извади соса иззад една бутилка с винегрет. Когато му го подаде, той се извини:

— Не го видях.

— Защото не си гледал — каза тя.

И когато слезе, завари Дийн да рови в хладилника, както бе очаквала.

— Приготвих ти пирог — съобщи му. — Видя ли го? Оставих го на видно място.

— Видях го — отвърна Дийн. — Но си мислех да го запазим и да го изядем утре на вечеря. Тази вечер смятах пак да си хапна от чилито.

— О, изхвърлих го. Обядвах с него, не остана много, а пък и не ми се струваше чак толкова хубаво.

— Обожавам чили — подчерта Дийн. — И знаеш, че много обичам как го готвиш.

— Ти обичаш всичко, което ти сготвя. Както и да е, имах нужда да се разсея. Беше ужасен ден. Чу ли какво стана?

— Да. По радиото, докато се прибирах.

— Е? — попита Софи.

— Ужасно е. Пълен шок. — Извади пирога от хладилника и го занесе до кухненската маса.

— Разбира се, че е ужасно — проточи изнервено Софи, докато му даваше чиния и прибори. — Но ти какво мислиш?

— Имаш ли нещо против да не говорим сега за това? — каза Дийн, отрязва си от пирогом и прехвърля парчето в чинията си.

— Няма ли да си го стоплиш? — попита тя.

— Прекалено съм уморен.

И наистина изглеждаше изтощен. Беше се отпуснал на стола, дори гласът му звучеше различно. Бе някак равен и безразличен. Софи взе чинията му и я постави в микровълновата фурна.

— Но аз исках да си поговорим за това — изтъкна тя.

— Може ли да го направим утре? — попита Дийн. — Точно в момента имам сили колкото да се наям, да погледам малко телевизия и да си легна.

— Дийн, аз открих тялото.

— Какво? — Той се извъртя на стола си и се взря в нея.

— Заедно с Присила го открихме. Помниш ли, казах ти, че сутринта ще ходим на разходка? Ние я видяхме първи.

— Ти си открила тялото? — повтори той.

Микровълновата изпищя, Софи отвори вратичката ѝ и поднесе чинията пред Дийн. После седна и каза:

— Беше ужасно. Езикът ѝ беше подут и стърчеше от устата. Сякаш някой бе натъпкал там кравешки език.

Дийн точно се канеше да изяде първата хапка, но хвърли вилицата в чинията и тя изтрака силно.

— Софи!

— Извинявай.

— Вече не ми се яде — каза той и блъсна грубо чинията.

— Извинявай — повтори тя.

Настъпи мълчание. Дийн го наруши първи.

— Защо, за бога, някой ще постъпи така със себе си?

— Не го е направила тя — каза му Софи.

— Сега остава да ми кажеш, че Джулия не се е самоубила, а е била убита.

— Така е.

— Това е прекалено — изохка Дийн и удари силно с длан по масата. — Не е убита. Кажи го. Кажи, че не е убита.

Софи инатливо поклати глава.

— Няма да го кажа. Според мен е убита, останалите жени мислят същото.

— Кои жени?

— Литературния клуб.

— Не ми казвай, че си ги убедила, че Джулия е убита.

— Но аз съм права.

— Права си, права си — иронизира я Дийн. Гласът му прозвуча злобно. — Ти винаги си права. Сигурно ако някога не си, земята ще спре да се върти.

25.

Сюзан и Хари

Сюзан чака цяла вечер Хари да се прибере. Тъкмо се настани пред телевизора, за да се опита да изгони от мислите си случката, телефонът иззвъня.

— Сюз, радвам се, че те намирам — каза Хари.

— И защо да не ме намериш? Къде може да съм? — сопна се Сюзан.

— Слушай, няма да успея да се прибера тази вечер. Ще се забавя на работа. Ще спя в апартамента.

— Не можеш ли да се прибереш? — умолително попита тя. — Дори и да е късно. Случи се нещо днес. Нещо ужасно.

Но Хари не я слушаше.

— Не мога да говоря повече. Трябва да затворя. Съжалявам, но ще трябва да почака.

— Не звучиш като човек, който съжалява.

— Сюзан, така се казва. Не започвай пак.

— Какво да не започвам?

— Да ме изнервяш. Трябва да затворя.

— Не затваряй, Хари. Не затваряй. Днес намериха Джулия...

Но съпругът ѝ не изчака да чуе края на изречението. Вече беше затворил. Сюзан се опита да му звънне на мобилния, но сигурно го бе изключил, защото попадна директно на гласовата поща.

Изслуша поздрава и му остави съобщение: „Аз съм. Обади ми се. Моля те.“

Преди никога не бе имала нещо против Хари да преспи в апартамента, защото знаеше колко е тежко понякога да се пътува, пък и нямаше смисъл да го прави, ако се очертаваше да се прибере у дома чак след полунощ, за да тръгне обратно още в шест и половина сутринта. Но не се противопоставяше отчасти и защото си мислеше, че ако го помоли да се върне, той ще го направи. Мислеше си, че така печели благоразположението му и когато го помоли да се прибере, той ще разбере, че е важно и няма да подлага на съмнение молбата ѝ. А то

какво се бе получило — Хари бе свикнал, че от него не се изисква да мисли за нея.

Дори не позвъни в отговор на съобщението ѝ.

26.

Присила и детективите

Детектив Акерман спря пред огромния палат в стил крал Джордж, но не изключи двигателя.

— Виждаш ли оттук дали това е №18? — попита той детектив Питърс, който седеше до него на предната дясна седалка.

Питърс се наведе напред и се вгледа през стъклото.

— Не виждам номера на тази къща, но съм сигурен, че на пощенската кутия на съседната пише №20.

— Значи е тази, която ни трябва. — Акерман паркира и изключи двигателя.

Беше приятно изненадан от Питърс. Обикновено, когато започваше да работи по някой случай, останалите детективи не му помагаша особено. Така се изразяваше дипломатично за работата им. Разбираше ги: не им харесваше някой от прокуратурата да си пъха носа в разследването им. Сигурно би се чувствал по същия начин на тяхно място. Но Питърс, за разлика от множеството детективи, с които Акерман бе работил, не го посрещна на нож. Наистина, беше малко предпазлив, но след около час съвместна работа (през който Акерман се опита да даде ясно да се разбере, че не се интересува нито от политика, нито от престиж) Питърс се отпусна и започна да се държи приятелски.

— Кого ще разпитваме първо? — попита Питърс.

Акерман се усмихна на такта му. Това всъщност щеше да е вторият човек, когото щяха да разпитат, ако разговорът, който проведоха с първия, можеше изобщо да се нарече разпит, защото така и не прекрачиха прага и си общуваха не повече от две минути. Точно това се случи, когато позвъниха на Алекс Стоу предния ден. Акерман знаеше, че трябваше да изпрати Питърс с друг детектив. Но не успя да устои на изкушението: искаше да види изражението на Алекс Стоу, когато се появи на вратата му — и поне в това отношение не беше разочарован.

— Мислех да започнем с очевидното — жената, открила трупа — каза Акерман. — Как ѝ беше името?

Питърс прелисти бележника си.

— Присила Бренър. — Зачете се мълчаливо известно време, после поклати глава. — Спомням си разговора ни, но убий ме, не мога да си спомня коя точно беше тя. Всички жени там отпред ми изглеждаха еднакви — все руси и слаби. Направо зловещо.

— Отскоро ли работиш тук? — поинтересува се Акерман.

— Да. Преди два месеца ме преместиха от 78-и участък в Бруклин.

— С времето ще свикнеш — успокои го Акерман.

Слязоха от колата и тръгнаха по каменната пътека.

— Е, как смяташ да се държим? — попита Питърс. — Не е лесно да провеждаш разследване, когато не искаш никой да разбере, че става въпрос за разследване.

Акерман се замисли за момент.

— Ще кажем, че това е рутинна процедура. Че се опитваме да отхвърлим останалите версии, нещо такова. Богатите и добре образовани хора не обичат да си признават, че вярват в теории на конспирацията. Обикновено не купуват таблоиди. Четат ги само докато чакат на опашка в супермаркета.

— А ходят ли изобщо до супермаркета? — усъмни се Питърс.

— Добре де, четат броевете, които прислужницата носи в дома им — поправи се Акерман.

Бяха стигнали до пътната врата и Акерман позвъни. Присила отвори толкова бързо, че направо ги изненада. Сякаш се бе въртяла около входа, за да ги чака. Надяваха се да не е чула разговора им за таблоидите.

— Толкова се радвам, че дойдохте — каза тя и ги въведе в дома си. — Да поседнем във всекидневната. Да ви предложи ли чай или кафе?

— Не искаме да ви притесняваме — отвърна Акерман.

— О, нищо не ми струва — увери ги тя. — Сега ще накарам Даниел да ви приготви нещо за пиене.

— Дъщеря ви? — предположи Питърс.

— Икономката — поправи го намръщено Присила.

— Кафе — намеси се бързо Акерман. — Благодаря.

— Това е всекидневната — посочи Присила една от вратите. — И ако нямате нищо против да си свалите обувките, можете да ги оставите тук. Моля ви, настанявайте се удобно. Аз само ще надникна в кухнята да кажа на Даниел. — И тя се отправи надолу по коридора в обратна посока.

— Съжалявам, че попитах за дъщерята — прошепна Питърс.

— Не се тревожи. Какво ще кажеш? — попита Акерман и кимна към всекидневната. Вътре белият килим, белите дивани и белите маси, облени от влизащите през прозорците лъчи, приличаха на огряна от слънцето преспа сняг.

— Само не си разливай кафето — подхвърли Питърс, докато се навеждаше да си събуе обувките.

Акерман простена.

— Страхотно. Много благодаря. Не предизвиквай съдбата.

— И да не казвам, че ти нося лош късмет? — ухили се Питърс.

— Просто се радвам, че двата ми чорапа са еднакви — отвърна Акерман, докато си развързваше връзките на обувките. — Шестнайсет години жена ми се грижеше за прането и аз още не съм успял да усвоя това умение.

— Знаеш ли какво трябва да направиш? Това е стар ергенски трик. Изхвърли всички чорапи, които имаш, и си купи дващест еднакви чифта, всичките черни. Така винаги ще си с два еднакви чорапа.

— Идеята не е лоша — призна Акерман. Влезе пръв във всекидневната и седна развеселен на дивана.

Питърс се насочи към едно близко кресло и извади бележника и химикалката.

Не чакаха дълго, скоро Присила се върна, последвана от Даниел.

— Как пиете кафето си? — попита ги домакинята.

— С мляко и захар — отвърна Акерман.

Даниел добави мляко и захар в една от чашите и я подаде на Присила.

— Мислех, че всички детективи си пият кафето чисто — вметна Присила, докато поднасяше чашата на Акерман.

Той я пое внимателно и веднага я остави на масата.

— Съжалявам, че ви разочаровах. Обичам сладко.

Присила се обърна към Питърс.

— А вие?

— Аз го пия чисто — каза Питърс.

— Ето, това е истински детектив — коментира Акерман.

— Не, просто имам непоносимост към лактоза — обясни Питърс.

Акерман се засмя.

Присила подаде на Питърс чаша кафе, взе и за себе си и отиде да седне на дивана до Акерман. Той забеляза, че тя е с обувки — на високи токчета, с каишки през горната част.

— Нося тези обувки само вкъщи — обясни тя, като проследи погледа му. — Имам си няколко чифта специално за тази цел.

— А, разбирам — промърмори Акерман, като нарочно отбягваше да срещне погледа на Питърс. Беше сигурен, че ако очите им се срещнат, няма да успее да остане сериозен.

— Е, с какво мога да ви помогна? — попита Присила. — Предполагам, че се надявате на арест възможно най-скоро.

— Арест ли? — повтори учудено Акерман.

— Да. Разбира се, че ще искате да арестувате човека, убил Джулия.

Акерман чу как Питърс се задави с кафето. Като старателно отбягваше да го поглежда, каза:

— На този етап все още се придържаме към версията за самоубийство. Просто изследваме и другите възможности.

— Но това не е самоубийство — изтъкна Присила. — Убийство е.

Акерман усети убедеността в гласа ѝ и почувства как го бодва лошо предчувствие. Сигурно тя имаше някаква информация.

— Няма доказателства за това — каза той предпазливо, с надеждата да изтръгне от нея информация, без да се издава. Така и стана.

— Разбира се, че има — поправи го с важен тон Присила. — Клонът.

— Клонът ли? — повтори Акерман въпросително.

— Да не искате да кажете, че не сте забелязали клона? Бях сигурна, че сте го видели.

— Какво за клона?

— Ами не ви ли направи впечатление, че въжето е направило вдлъбнатина там, където Джулия беше... където Джулия беше.

— Това се случва, дори и при не много тежки хора — отбеляза Акерман.

— Разбира се — съгласи се Присила. — Но и сто килограма да тежеше, ако бе прехвърлила тя въжето и се бе обесила, следата нямаше да е такава. Толкова дълбока вдлъбнатина се получава само при триене. Като например, ако завържете мъртвото тяло с единия край на въжето, преметнете другия през клона и се опитате да повдигнете трупа. При триенето въжето ще се вреже в кората.

И двамата детективи се възряха в нея.

Никога не бива да се съди за хората прибързано, помисли си Акерман. Беше научил този урок по трудния начин, след многократни повторения през годините, но понякога пак се отпускате да прави автоматични заключения. Напомни си за сетен път, че от тук нататък трябва да подхожда сериозно към всеки разпит.

Погледна Питърс.

— Имаше ли такава вдлъбнатина на клона? — попита.

— На снимките трябва да си личи — отвърна Питърс, намеквайки, че и колегата му е имал възможност да разгледа документацията. — Освен това отрязвахме тази част от клона. Така че уликата е запазена. Ще направим тестове.

Акерман отново се обърна към Присила.

— Мога да ви уверя, че всяка улика ще бъде внимателно прегледана. Значи казвате, че сте видели отпечатъка на клона и това ви е навело на мисълта, че е убийство, така ли?

— Не мисля, а съм сигурна. Знам го. Няма място за съмнение, нали? — попита Присила.

— С подобни улики винаги има място за известно съмнение — призна й честно Акерман. — Но ако сте сигурна, че е убийство, защо не казахте нищо на полицията?

— Е, не го забелязах веднага — оправда се Присила. — Не и на съзнателно ниво. На подсъзнателно през цялото време усещах, че нещо не е наред, но чак по-късно си дадох сметка какво съм видяла.

— Говорихте ли с някакви репортери?

— Веднага след това говорих... веднага след като намерих Джулия.

— Споменахте ли им за подозренията си?

— Не, разбира се, че не — отвърна Присила. Изглеждаше направо обидена.

Акерман не се и опита да скрие облекчението си.

— Добре. Бих искал веднага да ни казвате всичко, което ви хрумне.

— Не знам дали предположенията ми ще ви бъдат от помощ — каза тя скромно.

— Искам веднага да ги чуя — повтори Акерман. — Независимо дали е ден или нощ. — Извади визитка от портфейла си и я подаде. — Става ли?

Присила взе визитката.

— Става.

— И ако нямате нищо против, искам да ви задам още няколко въпроса — продължи Акерман. Надяваше се, че ще успее да изкопчи още информация.

— Разбира се — съгласи се Присила, като премятеше визитката из пръстите си.

— Какви са впечатленията ви от Джулия непосредствено преди случката? Държеше ли се различно? Беше ли разстроена?

Присила явно приемаше сериозно новата си роля на консултант, защото помълча няколко секунди, за да обмисли отговора си.

— Да, сега, като ме питате, се сещам, че наистина изглеждаше разстроена.

— Колко време преди инцидента?

— Няколко седмици, може би месец — каза Присила.

— Заради някой конкретен човек ли? Забелязахте ли нещо подобно?

— Ами, тогава си мислех, че аз я разстройвам. Но аз по принцип приемам всичко много лично. Нали знаете, че потиснатите хора имат склонност да са груби с всички.

— А според вас каква е причината?

— Не съм сигурна, но мисля, че животът тук, в Гринич, я потискаше. Тя не е от тези, които си падат по провинциалното спокойствие. Непрекъснато се оплакваше колко е скучно тук.

— Значи не смятате, че съпругът ѝ има нещо общо?

— Вероятно е била разстроена отчасти и заради него — все пак той я е накарал да се преместят тук.

— Но не го е споделяла? — продължаваше да я притиска той.

— О, не. Беше прекалено обсебена от това как изглежда — каза Присила с очевидно презрение.

— Кое как изглежда?

— Ами, държеше да ни убеди, че е идеална, че животът ѝ също е безупречен.

В гласа ѝ се прокрадна малко повече раздразнение, отколкото би ѝ се искало, и Акерман се хвана за това.

— Сигурно е било дразнещо.

— О, не — бързо отстъпи Присила. — Може би за някои наистина е било така, но не и за мен. На мен всичко ми беше ясно.

— Бихте ли казали, че като цяло сте я харесвали?

— Джулия ли? Разбира се, че харесвах Джулия. Поканих я да стане член на литературния клуб, нали?

— А, да. Имате си литературен клуб.

— Да. Четем криминални романи.

— Това обяснява всичко — каза Акерман и се усмихна. — Обучени сте.

— Четете ли криминални романи? — попита Присила.

— Не, достатъчни са ми случаите в работата. — Млъкна, но после добави: — Но решавам кръстословици, така си почивам.

Тя отвърна точно така, както той се бе надявал.

— Аз също — заяви Присила ентусиазирано.

— Така ли? Тогава може би ще ми помогнете с едно решение, което ме измъчи. — Извади лист от задния си джоб.

— Ще се постарая — обеща Присила и изопна гръб.

— Ето го условието: „дистанционен пост“ и отговорът е с четири букви.

Присила смръщи вежди и се съсредоточи.

— Дистанционен пост — повтори. — Обзалагам се, че става въпрос за интернет и се има предвид постинг. Дали не е имейл? Не, чакайте, казахте четири букви, нали?

— Четири букви — потвърди той.

— Да, беше прекалено очевидно. — Тя замълча за няколко секунди. После лицето ѝ грейна. — Трябва да е блог. Нали се сещате, онези онлайн дневници, които хората от цял свят постват в интернет.

Съвпада, нали? Попълнили ли сте вече някои букви, които да се разминават?

Акерман вписа това, което тя му каза, в кутийките.

— Не, току-що започнах тази кръстословица и още нищо не съм попълнил. Но отговорът ви е много добър. Благодаря. А сега трябва да си тръгваме. Предстоят ни разговори и с другите членове на литературния ви клуб.

— Но вие дори не докоснахте кафето си, детектив — отбеляза Присила.

— А, да. — Акерман внимателно вдигна малката порцеланова чашка и отпи. — Много е хубаво — похвали я, но веднага върна чашката върху чинийката. — Ще ви притесним пак, когато сме в затруднение. Налага се да говорим и със съпруга ви.

— С Гордън? Той няма да може да ви помогне с нищо.

— Трябва да проверим всички възможности. Пък и така ще имаме повод отново да се видим с вас. — И Акерман ѝ хвърли усмивка, която трябваше да я поласкае.

— Пфу! — изсумтя Питърс, когато излязоха от къщата. — Що за хора живеят така? Прислужница? „Свалете си обувките“? Видя ли как изглежда всекидневната? Боже, май всичките тези пари ги карат леко да откачат. — И той завъртя показалеца си до слепоочието.

Акерман обаче не можа да се въздържи да отбележи:

— Само че тази жена, която наричаш луда, е забелязала на местопрестъплението нещо, което ти си пропуснал. Ако се окаже права за клона, той може да се превърне във важна улика.

— Не можа да се стърпиш, нали?

— Не, не можах. Е, какво друго научихме? Да обобщим, преди да продължим с разпитите.

Питърс прелисти записките си.

— Струвало ѝ се, че Джулия ѝ е ядосана.

— Склонен съм да отдам това на егото ѝ — разсъждаваше на глас Акерман. — Тя е от типа хора, които си мислят, че светът се върти около тях. Струва ми се, че това е най-вероятното обяснение.

— Съгласен съм с теб. — Питърс сведе пак поглед към бележника си. — Също така каза, че Джулия не била доволна от

преместването в „провинцията“. Ти предполагал ли си, че живееш в „провинцията“? За мен тази дума винаги се е свързвала с ферми и добитък.

— Разминаване на понятията — отвърна Акерман.

— Значи сега богатшите имат други понятия за различните стандарти на живот?

— Да. Друго?

— Каза, че Джулия била много загрижена за мнението на хората, но тя я харесвала.

— Хм. Не съм сигурен какво да мисля за това. Не ми се вярва да я е харесвала чак толкова много.

— Защо хората просто не казват истината? — зачуди се Питърс. — Имам предвид, че не тя я е убила. А това така би улеснило работата ни.

— Е, хората винаги лъжат. Много по-умели са в това, отколкото в казването на истината. Както и да е, този случай се очертава лесен — заключи Акерман. — Няма нужда да откриваме кой го е направил, а само как да го пипнем. И според мен клонът ще ни помогне. Да видим какво още ще научим от... — И той погледна в собствения си бележник. — ... от Сюзан Олтмън.

Сюзан и детективите

— Какво мисля за Джулия ли? — повтори Сюзан въпроса.

Акерман и Питърс разговаряха с нея и пред тях пак имаше кафе, което обаче този път те наистина пиеха. Сюзан им го сервира в големи груби чаши, които ако паднеха, биха счупили плочките на пода, без дори да се пропукат. А което беше най-хубавото — нямаше как да оставиш лекета върху теракота.

Това посещение се очерта съвсем различно още от мига, в който Сюзан отвори вратата и върху тях се хвърлиха две големи кучета — нюфаундленд и голдън ретривър. На Акерман му направи впечатление, че не са точно кучата пазачи, защото размахваха опашки като метрономи и облизваха всяко парченце гола кожа. Нюфаундлендът се опита да се изправи на задните си крака и да посрещне Питърс (който бе по-ниският от двамата) лице в лице.

— Бо, Хектор, долу! — умоляваше ги Сюзан.

Те не й обърнаха внимание, докато тя не ги хвана за каишките и не ги издърпа.

— Влизайте, влизайте — покани ги, останала без дъх. — Просто са развълнувани. Днес не съм ги водила на разходка. Заповядайте във всекидневната. Или предпочитате в кухнята?

— В кухнята — казаха почти едновременно Акерман и Питърс и Сюзан се усмихна широко.

— Идвате от Присила, нали? Нека позная. Завела ви е във всекидневната и ви е сервирала кафе. Плашещо е, нали? А щом това ви е изнервило, трябва да опитате да пиете червено вино там. Радвам се, че избрахте кухнята. Ако седнем във всекидневната, ще си тръгнете със следи от Бо и Хектор по костюмите.

Двамата мъже се засмяха и я последваха към кухнята. Акерман надникна във всекидневната, докато минаваха покрай нея. Изглеждаше уютна, като стая, в която се живее и — точно както тя бе казала — осеяна с кучешка козина.

В кухнята вече имаше готово кафе.

— Може да е малко прегоряло — извини се тя. — Машината е включена от сутринта.

— Това със сигурност ще ни накара да се почувстваме като у дома си — увери я Акерман. — Само такова кафе прием. Дори започнах да го харесвам.

— Моля, седнете. — И Сюзан им посочи две високи столчета до кухненския плот.

След това отиде до шкафа и извади три големи чаши и три чинийки.

— Ще ви дам нещо с кафето — обясни тя и извади тиквен пай. — Пресен, току-що купен. Не мога да пия кафе, без да си хапвам нещо. Винаги трябва да е кафе с още нещо и тъй като не пуша, прекалявам с яденето. Все си казвам, че ако се откажа от кафето, ще сваля десет килограма. — Докато бърбеше, отрязва три парчета и ги сложи в чиниите, без да им даде възможност да откажат.

Чак след като чиниите бяха опразнени, Акерман успя да премине най-накрая към разпита. Но след оказаното гостоприемство не му се искаше да се впусне директно в подробностите около смъртта на Джулия, затова започна с общ въпрос — какво мисли Сюзан за мъртвата?

Домакинята седеше, обвила длани около чашата си, и разсъждаваше на глас.

— Какво мисля за Джулия ли? Ами, ако трябва да съм честна, не можех да я понасям.

Акерман не успя да се сдържи и гръмко се изсмя. Пак го бяха хванали неподготвен.

Но Сюзан изтълкува неправилно реакцията му като неодобрение, защото веднага тревожно добави:

— Толкова ужасно ли ви прозвуча? Да се изкажа така за някой, който... който вече не може да се защити? Просто реших, че не бива да разкроявам истината. Имаше нещо, което... — Млъкна, обмисли продължението, после само сви рамене.

— Не, не е ужасно. Много повече ни помагате, когато сте абсолютно честна. Така получаваме представа за жертвата. Ами останалите? Те харесваха ли я?

Сюзан се поколеба.

— Ами всъщност не сме го обсъждали много. Но знам, че и Присила не я харесваше. Предполагам какво ще попитате — защо тогава сме били приятелки? Нали?

— Вършите ми работата — каза Акерман и се усмихна. — Дори няма нужда да ви задавам въпроси.

— Както казва съпругът ми, като навит часовник съм, сама вървя. Работата е там, че отначало Джулия беше много приятна. Или поне се преструваше на такава. Тя е от хората, които винаги ги канят навсякъде. Бихте се побояли да я пропуснете.

— Побояли? — повтори Акерман.

— О, я стига! — шеговито го сгълча Сюзан. — Не ме измъчвайте. Знаете какво имам предвид.

— Наистина знам — потвърди Акерман. — Но трябва да ви попитам, защото някой очевидно е мразил Джулия или се е боял от нея, или и двете заедно.

— Моля? — попита нервно Сюзан.

— Присила ни каза за клона — обясни Акерман. — И че не вярва да е самоубийство. Съгласна ли сте?

— Ами да.

— Това значи, че някой е изпитвал към нея достатъчно силна неприязън, за да я убие, нали така?

— Хм, да... Предполагам. Не бях се замисляла.

— Какво си помислихте, когато Присила ви каза какво е забелязала на клона?

— А тя какво е забелязала? — почуди се Сюзан. След това бързо се сети. — О, да. Извинявайте, какъв беше въпросът?

Акерман се намръщи, защото усети, че има нещо гнило в реакциите ѝ, но не можеше да определи какво точно.

— Попитах ви какво си помислихте, когато разбрахте, че Джулия може и да е убита.

— Да. Боже, звучи толкова ужасно, като го формулирате по този начин. Помислих си, че в такъв случай не се е самоубила и че това е някакво облекчение за мен. Би било много притеснително, ако тя наистина е била толкова нещастна, а ние не сме забелязали нищо.

— И за вас е по-малко тревожен фактът, че някой я е убил? — попита Акерман.

— Да, така смятам. Може би не искам да допусна, че съм преценила някого до такава степен погрешно. Случвало ли ви се е? Толкова да се объркате за някого, че той да се окаже напълно различен човек от този за когото сте го мислили?

— Да — заяви Акерман, без да се поколебае.

Сюзан погледна Питърс.

— Разбира се — потвърди и той.

— Значи разбирате защо другото е много по-притеснително. Никога, за нищо на света не бих предположила, че Джулия е от хората, които се самоубиват.

— Но предполагате, че е възможно някой да иска да я убие? — попита Акерман.

— Ами... да. Ако трябва да съм честна, това ми е много по-лесно да си го представя.

— А какво мисли съпругът ви за случилото се?

— Хари? О... Смята го за ужасно.

На Акерман пак му се стори, че е напрегната, но въпреки това не можеше да определи какво не беше наред.

— Искаме да говорим и със съпруга ви — каза той.

— Затрупан е с работа, а когато стане така, обикновено преспива в града. Така че не знам кога ще се появи — оправда се Сюзан.

— А ще ни дадете ли телефонен номер, на който да се свържем с него?

Акерман си помисли колко е странно, че се поколеба, преди да им отговори:

— Хм. Разбира се. Ще взема химикалка, за да ви го запиша. — След това се втурна изведнъж да отваря шкафове, да рови за листове, из кламери и ластици да търси химикалка.

— Ето, вземете моята — предложи Питърс и протегна тази, с която досега си водеше записки.

— О, благодаря. — Сюзан взе химикалката и написа служебния и мобилния телефон на Хари.

Акерман взе листчето и го разгледа внимателно, сякаш то щеше да му помогне да разбере какво не бе наред.

— Ако мога с нещо друго да помогна, само кажете — заяви Сюзан.

Това беше реплика, с която човек обикновено даваше знак, че иска да приключи разговора и Акерман веднага я разпозна. Зачуди се защо тя изведнъж стана толкова нетърпелива да ги изпрати да си ходят?

— Благодаря за отделеното време — каза той. — Вероятно скоро ще се върнем пак, за да поговорим и със съпруга ви.

— Разбира се, заповядайте.

— А, и още нещо — сети се Акерман, когато с Питърс станаха и я последваха по коридора. — Госпожа Бренър спомена, че решавате заедно кръстословици. Затрудних се с едно условие в днешната ми кръстословица и се чудех дали няма да ми помогнете с някакви идеи.

— Странно, аз също точно преди да дойдете бях започнала да решавам кръстословица.

— Така ли?

— Ами през повечето дни започвам по една. Не че винаги ги завършвам. Почакайте една минутка, да ви я донеса. — Тя се шмугна във всекидневната и взе вестника от масичката. — Кое условие? — попита, когато се върна при тях в коридора.

— Три отвесно — „дистанционен пост“. Четири букви.

Тя се наведе със сериозно изражение към вестника в ръцете си.

— До това още не съм стигнала, но май имам първата буква. Според мен трябва да започва със С. При вас така ли е?

— Аз не съм засякъл нито една буква — каза извинително Акерман.

— Нищо, според мен първата буква е вярна. Дистанционен пост, четири букви. Какво ще кажете за Сиам? Далече е. И в исторически, и в географски смисъл. — Погледна пак надолу към вестника, сякаш там щеше да намери отговора. След това отново вдигна очи. — Не съм сигурна, че е вярно, ще трябва да попълня още някоя буква, за да видя какво ще се получи, но можем да го приемем като работна версия. Трябва да призная, че много трия с гума. Определено не съм от хората, които пишат с химикалка.

— И аз не пиша с химикалка — отбеляза Акерман.

— Така ли?

Той поклати глава.

— Дори и да можех, пак не бих използвал, принципна позиция.

— Каква принципна позиция?

— Смятам, че всеки допуска грешки.

— Значи госпожа Бренър излъга, че харесва Джулия — каза Акерман, когато с Питърс се върнаха в колата. — Това може и да означава нещо, а може и нищо да не означава. Странно защо, но ми се струва, че и госпожа Олтмън ни излъга за нещо. Изглеждаше ми превъзбудена. Поне към края на разговора. Кой е наред сега?

— Списъкът е у теб — припомни Питърс на колегата си.

— О, вярно. — И той провери. — Следващата е Ашли Търкел.

28.

Ашли и детективите

Когато Ашли ги посрещна на вратата, Питърс сви устни, сякаш искаше да подсвирне. Беше облечена в къса рокля с гол гръб и огромно деколте, на краката си носеше високи обувки, които всяка жена в квартала веднага би познала, че са на „Джими Чу“.

— Крайно време беше да дойдете и при мен — каза тя. — Разбирам защо сте отишли първо при Присила, все пак тя намери трупа, ама защо отидохте у Сюзан след това? Аз бях много по-близка с Джулия от нея.

— Ами... караме ви по азбучен ред^[1] — импровизира Акерман.

Макар че в такъв случай Сюзан би трябвало да е първа, Ашли прие обяснението.

— Е, тогава всичко е наред. Заповядайте. Да поседнем в зимната градина.

Поведе ги към помещение, което се простираше по цялата задна дължина на къщата, а трите му стени бяха изцяло от стъкло. Растенията бяха избуяли и създаваха истински цветен хаос: червеното, жълтото и оранжевото изглеждаха още по-ярки на фона на тъмнозелените иглолистни дръвчета.

— Значи с Джулия сте били добри приятелки, така ли? — поде Акерман, когато седнаха. Мебелите бяха плетени, с възглавници с флорални мотиви. Помещението приличаше на покрит вътрешен двор. Когато Акерман се отпусна на стола, той заплашително проскърца.

— Не съм казала, че съм била добра приятелка с нея — поправи го Ашли. — А само по-добра, отколкото Сюзан. Предполагам, че бях най-близката ѝ приятелка. Имам предвид, че и двете бяхме сравнително нови в този квартал. И по-млади от Сюзан и Присила.

Каза, че е по-млада, все едно съобщаваше някакво върховно постижение, помисли си Акерман. Подозираше, че жената срещу него няма да успее да остарее с достойнство.

— Споделяше ли с вас? — попита.

— Разбира се — сви рамене Ашли. — Казваше ми много неща. Вероятно повече, отколкото би искала.

— Как така повече, отколкото би искала?

— Мисля, че ѝ се струваше безопасно да ми разказва разни неща.

— Защото няма да кажете на никого?

— Не, защото си мислеше, че не съм достатъчно умна, за да ги използвам против нея. Те всички това си мислят — само защото не съм учила в „Уеслиън“ както първата жена на Стюърт и не изпитвам нужда непрекъснато да демонстрирам колко съм интелигентна. Но не ми пука. Стюърт винаги е казвал, че когато един човек е подценяван, той се намира в благоприятна позиция.

— А на вас необходима ли ви е тази благоприятна позиция? — попита я Акерман.

— Нима не е необходима на всички? — отвърна му с въпрос Ашли.

Акерман си позволи да се усмихне.

— И какво ви споделяше Джулия?

— О, много неща.

— Например?

— Мисля, че вече няма значение дали ще го кажа. Например какво мисли за Присила, Сюзан и останалите жени от квартала. Не беше много впечатлена от тях. Според нея вкусът на Сюзан бил ужасен. И беше права за това. Виждали ли сте розовия ѝ анцуг? Искам да кажа, че и аз обичам подобни дрехи, имам страхотна розова кашмирена шапка, но тя не е на двайсет години. Не може да ходи в такива цветове. А и къщата ѝ — Ашли потръпна. — Толкова провинциално изглежда, типично за Нова Англия. Да, тя наистина е от там, но все пак можеше да се развие малко. Джулия казваше, че не разбира как е възможно Сюзан да е от толкова богато семейство, а да има толкова малко класа.

— Значи не харесваше много Сюзан?

— Според мен проблемът не е в самата Сюзан. Май Джулия не харесваше никого тук, включително и мен. Казваше, че това място е като застояла вода и че няма търпение да се премести в града.

— Да не би да планираха да се връщат пак там?

— Май да. По думите ѝ можеше да се съди, че наистина възнамеряват. Но веднъж споменах нещо подобно пред Алекс и той

като че ли нямаше представа. Според него тя си беше напълно щастлива тук. Мъжете понякога много бавно загреват.

Акерман се изопна, като чу името на Алекс.

— И какво още ви казваше тя? — попита, с надеждата да чуе повече за Алекс.

Ашли им довери следващата си информация, като се приведе напред и снижи глас.

— Говореше и за Присила — изрече почти шепнешком, сякаш им разкриваше някаква шокираща тайна. Но очевидно никой от двамата детективи не изглеждаше достатъчно впечатлен, защото добави нетърпеливо: — Май не ме разбирате. Никой тук не се осмелява да говори против Присила. Всички се боят, че тя ще научи. Но на Джулия не ѝ пукаше. Казваше, че Присила прилича на диктатор на малък остров в Южния Тих океан, който се държи така, сякаш владее целия свят, а не само своя малък остров.

Питърс се засмя.

Акерман го стрелна с поглед.

— Какво? — притесни се Питърс.

Акерман поклати глава и се обърна пак към Ашли. Присила не го интересуваше. Интересуваше го Алекс. Отказа се от насочващите въпроси и попита направо:

— А какво разправяше Джулия за съпруга си?

Ашли се усмихна.

— Много странна работа — каза тя. Но след това спря, сякаш за да обмисли сериозността на проблема.

— И какво ѝ е странното? — попита Акерман, опитвайки се да прикрие нетърпението в гласа си.

— Ами Джулия казваше по нещо лошо за всеки, с изключение на съпруга си. Никога не е говорила против него.

— О! — възкликна разочаровано Акерман.

— Не ви ли се струва много странно? Имам предвид, че аз обичам Стюърт, но се оплаквам непрекъснато от него — на приятелките си, не на него — уточни тя бързичко. — Изкарвам го пълен идиот, но все пак съм достатъчно хитра да не му споменавам нищо по въпроса. Не е естествено от време на време да не се оплакваш от съпруга си. Така че това, което Джулия ми е разправяла, едва ли ще

ви свърши някаква работа, момчета, не и ако искате да обвините Алекс за убийството.

— А защо си мислите, че искаме да обвиним Алекс за убийство?

— попита рязко Акерман.

— Ако не искате, би трябвало да се замислите и да поискате.

— Знаете ли нещо, което ви дава основание да мислите, че той го е извършил?

— Нали винаги е съпругът? Чела съм достатъчно криминални романи, за да съм наясно, че съпрузите са винаги първите заподозрени.

Акерман едвам сдържа въздишката си. Стори му се, че всеки миг ще получи нова информация като онази с клона.

Но Ашли продължи.

— А пък Алекс каза нещо интересно, когато бяхме у тях на вечеря. Още тогава ми се стори малко странно, но сега, като се замисля, направо ме побиват тръпки. Сякаш искаше ние — или може би Джулия — да разберем какво се кани да направи.

При тези думи и двамата детективи застанаха нащрек.

— И какво каза? — поинтересува се Акерман.

— Не ми казвайте, че никой не ви го е споменал. Имам предвид от Литературния клуб. Някой, май беше съпругът на Сюзан, Хари, заяви, че трябва да четем биографии, защото били полезни. Щели сме да научим нещо от тях. А Алекс му отвърна, че и криминалните романи могат да бъдат полезни... ако трябва да се разследва убийство. И след това добави, че никога не се знае кога може да се случи нещо такова.

— Така ли каза? Сигурна ли сте?

— Ами нещо подобно — каза вятърничаво Ашли. — Спомних си го веднага щом Софи ни каза за клона.

— Имате предвид, когато Присила ви каза за клона — поправи я Акерман.

— Присила ли? Тя ли ви каза, че е забелязала клона? — Ашли се засмя. — Присила нищо не беше забелязала. Софи го видя първа.

— Софи твърди, че тя го е видяла първа, така ли?

Ашли сигурно бе доловила скептицизма в гласа на детектива, защото натърти:

— Не. Тя каза на всички останали — на мен, Сюзан и Присила по едно и също време.

— Значи със сигурност твърдите, че не Присила е забелязала клона? Може Софи просто да е повторила нейните думи.

— Няма начин — отрече категорично Ашли. — Всъщност, отначало Присила твърдеше колко абсурдна е идеята, че Джулия е убита. Според нея предположението било глупаво. Не мога да повярвам, че се е опитала да си припише чужди заслуги.

— Говорихме и с госпожа Олтмън за това, но тя не спомена, че Софи първа е забелязала клона — намеси се Питърс.

— Това не ме изненадва. Сюзан е изцяло под влиянието на Присила. Пък и мрази конфликтите. Все се стреми да заглажда нещата — така че не се учудвам, че е прикрила Присила, дори само за да избегне неприятния момент да заяви, че тя лъже. Софи е човекът, с когото трябва да говорите. Тя е по-умна от три Присили Бренър накуп.

— Е, тя е следващата в списъка ни — каза Акерман. — Ще видим какво има да ни каже.

Питърс поклати глава.

— Както върви, ще се появи и нова версия за случката.

Ашли се обърна към него.

— Вие сте детектив. Нима очаквате хората да имат еднакви версии?

— Права е — подкрепи я Акерман.

— Разбира се, че съм — отметна косите си назад Ашли. — Казах ви, че не съм глупава.

— Тогава може би ще ни помогнете и за нещо друго — предположи Акерман. — Решавам кръстословица и се затруднявам с едно условие. „Дистанционен пост“. Четири букви. Някакви идеи?

— Единият уж е детектив, а очаква всички да му разказват едно и също — обърна се Ашли към Питърс. — Другият пък ме пита за кръстословица. Ще ви оставя сами да се оправяте с това, но тъй като явно се нуждаете от помощ, ще ви дам един съвет. Не изпускайте от очи съпруга на Джулия. Не е естествено една жена да не се оплаква от мъжа си, а щом е така, нещо хич не е наред.

— Опасна е — каза Питърс, докато се връщаха към колата. — Смахната е почти колкото първата. Можеш ли да си представиш да си женен за такава жена? Те всички не са наред.

— Втората — как ѝ беше името, Сюзан? — тя ми се стори наред — поправи го Акерман.

— Наред в сравнение с другите може би. Но нямам никакво доверие на хора, които имат толкова много пари и в същото време се държат така приятелски. Сигурно е преструвка.

— Човек, който обича кучета, не може да е чак толкова лош — отсъди Акерман.

— Мислиш ли? Ами ако ти кажа, че и Хитлер е обичал кучетата?

— Наистина ли?

— Да. Или поне е обичал своето си куче. Освен това не ми се вярва тази Сюзан да е била откровена с нас. Излъга ни, за да прикрие приятелката си Присила, диктатора от Южния Тих океан. — Питърс сам се засмя на шегата си. — Джулия Стоу е уцелила десетката с това описание. Струва ми се, че не е била никак глупава. Умна и гадна.

— Сюзан Олтмън ни призна, че е по-склонна да вярва в убийството на Джулия, отколкото в самоубийството ѝ. Това е доста красноречиво описание на характера ѝ — съгласи се Акерман.

— Така е, но тази последната Бети Бууп^[2] ни осведоми какво е изрекъл съпругът на вечеря.

— Това би могло да свърши работа в съда — замисли се Акерман. — Би могло да повлияе на съдебните заседатели. Прекалено голямо съвпадение. Според мен е станал дързък. И на практика е съобщил пред всички какво се кани да направи още преди да го е направил.

— Ако наистина го е казал — отбеляза Питърс. — Знаеш какви са свидетелските показания. Носи им се лошата слава, че на тях не може да се разчита. А и не ти ли се вижда странно, че нито една от другите две жени не си спомня такава реплика?

— Ще трябва да ги питаме дали си я спомнят.

— Искаш ли да го направим веднага?

— Не, първо ще отидем да се видим със Софи Райт и да разберем дали е толкова умна, за колкото я мисли Бети Бууп.

[1] Името Олтмън на английски се пише с А — Altman. — Б.ред.

↑

[2] Героиня от анимационен филм, символ на сексапилност. — Б.ред. ↑

29.

Софи и детективите

Софи ги посрещна на вратата и ги въведе в стая в предната част на къщата. Още от пръв поглед Акерман заключи, че това е помещение за „посещения“. Беше пълно с тъмни, строги антикварни мебели, очевидно много скъпи — и много неудобни. Всекидневната на Присила й отиваше, както и удобната, осеяна с кучешки косми стая на Сюзан беше в хармония с характера ѝ, но тези бездушни антики някак не се връзваха с жената пред него. Не беше надменна като Присила, нито гостоприемна като Сюзан или провокативна като Ашли. Все още не можеше да я усети.

Тя настани двамата детективи на една малка кушетка — приличаща на диванче за влюбени — и ги попита дали искат кафе. Акерман помоли за безкофеиново, тъй като не искаше да прекалява с възбуждащите вещества.

Софи излезе да донесе кафето и доста се забави. Когато се върна с подноса, разбраха защо. Заедно с кафето им носеше и чиния със сандвичи с домати и моцарела, прошуто и проволоне, шунка с разтопено сирене грюер и пуешко филе с разтопено бри. Остави подноса на ниската масичка и каза:

— Помислих си, че сигурно вече сте огладнели, защото съм сигурна, че Присила и Ашли не са ви предложили никаква храна. А Сюзан сигурно ви е сервирала пай. Ябълков ли беше?

— Тиквен — уточни Акерман. — Макар че ябълковият ми е любим.

— През лятото ми беше донесла лимонов. Когато съм гладна, не мога да ям сладко. Стори ми се, че може би ще предпочетете нещо по-засищащо. И ви направих сандвичи. — Говореше нервно, за да запълни тишината, докато им наливаше кафе.

— Благодаря. Изглеждат прекрасно.

Питърс си взе сандвич с прошуто и проволоне и отхапа.

— Салвия ли има?

— Да не съм прекалила? — стресна се Софи.

— Не, никак даже. Просто не съм си представял, че може да се добави салвия.

— И аз не си представях. Имаше едно ресторантче в града, в което обичах да ходя, там слагаха салвия на сандвичите с прошуто и оттам съм откраднала идеята. Не съм от, хората, които експериментират, като слагат безразборно подправки и продукти, каквито, докопат.

— Аз пък точно така постъпвам — призна си Питърс. — Но само защото не си правя труда да следвам рецептите. Смесвам всичко и стискам палци да се получи. Половината от това, което сготвя, е прекрасно, а другата половина не може да се яде, става хубаво само ако използвам продукти, които вече съм пробвал. Има една книга, която трябва да си вземете — в нея пише кои подправки си отиват и кои не, и каква е философията на различните рецепти. Опитвам се да се сетя за името...

Докато Софи и Питърс си говореха, Акерман изяде два сандвича. Накрая се наложи да ги прекъсне.

— Достатъчно сме говорили за готвене — отбеляза той. — Чувствам се като в някакво кулинарно шоу.

— Съжалявам — извиниха се едновременно Софи и Питърс.

— Ако нямате нищо против, искаме да ви зададем няколко въпроса — обърна се Акерман към домакинята. — Но първо искам да уточня едно недоразумение, което ви засяга.

— Недоразумение ли? — повтори Софи. — Относно мен?

— Става въпрос за това кой пръв е забелязал вдлъбнатината на клона, на който е висяла Джулия Стоу.

— А, това ли — махна с ръка Софи.

— Присила Бренър твърди, че тя го е забелязала, и изглежда Сюзан Олтмън подкрепя нейното твърдение. Но Ашли Търкел настоява, че сте вие. Кое е вярно?

— Двете заедно намерихме тялото... и предполагам, че сме го видели едновременно...

Акерман поклати глава, като й даде да разбере, че този отговор не го задоволява.

— Според госпожа Търкел, госпожа Бренър отначало се е подиграла с твърдението ви, че става въпрос за убийство, а не за

самоубийство. Ако е така, никак не ми се вярва да сте го забелязали едновременно.

Софи се поколеба, след това си призна.

— Аз забелязах клона. Но предпочитам да не го правим на въпрос, ако нямате нищо против.

Акерман вдигна вежди.

— Знам — усмихна се извинително Софи. — Наясно съм, че изглежда глупаво. Но това доста ще ми улесни живота.

— Какво имате предвид? — притисна я той.

— Отношенията ми с Присила.

— Бунтовете на острова не са позволени — вметна Питърс.

— Какво? — Софи се обърна към него.

— Нищо — отвърна Акерман вместо колегата си. — Не му обръщайте внимание.

— Много благодаря — каза Питърс.

— Няма да го правим на въпрос — обеща Акерман на Софи. — Но само при условие, че отсега нататък ще ни съобщавате всичко, което забележите във връзка с този случай. Направи ми впечатление, че не сте казали на полицаите за подозренията си, че става въпрос за убийство.

— Но вие сами сте се досетили — изтъкна Софи. — Няма нужда аз да ви го казвам. Между другото, как разбрахте?

Другите жени не си бяха и помислили да попитат до какво са достигнали детективите по време на разследването си, бяха прекалено завладени от собствените си открития. Но изглежда Софи не беше като тях. Акерман реши, че с нея ще трябва да внимава повече. Искаше да е ясно, че той задава въпросите.

— Ако питате мен, още не сме сигурни, че става въпрос за убийство — изплъзна се от пряк отговор. — Като начало искам да ви разпитам малко повече за клона — каза. — Веднага ли го забелязахте?

— Не, не веднага — произнесе бавно Софи.

— А кога?

— Чак след като казахме на Алекс и той се върна в къщата, за да се обади в полицията.

— Нещо ви го подсказа ли? Спомняте ли си за какво си мислехте, когато ви хрумна?

Очите на Софи се впиха в някаква невидима точка пред нея, сякаш се пренасяше назад във времето и на самото местопрестъпление. След това започна да описва какво вижда.

— Присила говореше. Каза ми: „Чудя се защо го е направила“. Аз гледах Джулия и изведнъж видях вдлъбнатината в кората, тогава казах на Присила: „Не мисля, че го е направила тя“.

— Значи сте го забелязали преди да пристигнат полицаите. Защо не споменахте нищо, когато ви разпитваха?

— Споменах на Присила, но тя ми се изсмя. Затова реших, че може би придавам прекалено голямо значение на една малка подробност. Съпругът ми винаги ме обвинява, че градя теории на конспирацията и виждам скрити мотиви във всичко — призна си тя.

Акерман бе срещал доста любители на теориите на конспирацията, но тази жена не беше като тях.

— Нещо друго наведе ли ви на мисълта, че не става въпрос за самоубийство? — попита я Акерман.

— Да, може би начинът, по който съпругът ѝ реагира, ме накара да се замисля, че има нещо странно в цялата ситуация.

— Какво странно видяхте?

Софи помълча няколко секунди, преди да отговори. Най-накрая каза:

— По-точният въпрос би бил какво не беше странно. Май не виждам такова... — Помълча още известно време, след това сви рамене. — Реакцията на съпруга на Джулия не беше единственото необикновено нещо. Стори ми се дори още по-изненадващо, че Джулия би избрала да се обеси отпред в двора. Това никак не се връзва с характера ѝ. Но пък има смисъл да виси там, ако е била убита.

— И как стигнахте до този извод? — полюбопитства Акерман.

— Знам, че ще ви прозвучи налудничаво, но мога да го обясня — отвърна Софи. — Преди около седмица бяхме на вечеря в дома на Ашли и в един момент, докато седяхме и пийвахме, Присила и Джулия започнаха спор. Присила говореше за Хелюин и каква украса е планирал по този повод нейният дизайнер тази година. Описваше как щяла да окачи призраци по дърветата около къщата си. Вече го е направила, видяхте ли ги?

— Да, видях ги — кимна Акерман. — Много хубава идея — добави, защото очевидно Софи очакваше някаква оценка от него.

— Присила беше много развълнувана и разказваше на всички за украсата си, а Джулия започна да се смее — и то не много любезно. Присила я попита на какво се смее. Тогава Джулия ѝ каза, че според нея това звучало ужасно и че със същия успех би могла да окачи трупове из двора си.

— Спомням си, че госпожа Бренър спомена нещо за украсата си за Хелоуин, когато я разпитвахме, но не разбрах връзката — намеси се Питърс.

Софи кимна.

— Когато Присила видя нещо, приличащо на труп, да виси в двора на Джулия, реши, че Джулия го е закачила нарочно, за да ѝ се присмее. И тръгна натам, за да го свали.

— Значи според вас има някаква връзка между тези неща? — попита Акерман. — Между разговора на вечерята и факта, че Джулия е обесена в двора отпред?

— И че Присила е трябвало да намери тялото — добави Софи. — Тя излиза на разходка всяка сутрин и всички го знаят.

— Разбирам — каза Акерман. — Значи според вас тези неща са свързани.

— Възможно е.

— А спомняте ли си кой присъстваше на вечерята и стана свидетел на разговора?

— Присила и Джулия бяха там. И съпрузите им. Също Ашли и нейният съпруг. Сюзан и Хари, аз и Дийн. И съм сигурна, че всички бяха в стаята тогава.

— Значи Алекс Стоу определено е бил там и е дочул разговора?

— Да, там беше.

— Изглежда, доста сте мислили по този въпрос.

— Аз... ами на мен ми е нещо като хоби. Чета много криминални романи. Дори си мислех и аз да се опитам да напиша такъв, но не съм стигнала много далеч.

— Кога за последен път вашият съпруг ви обвини, че развивате теории на конспирацията? — попита без връзка Акерман.

— Освен за това убийство ли? Преди няколко месеца. Когато купувахме тази къща. Казах, че според мен агентката по недвижима собственост подслушва кухнята и е дочула разговора ни.

— И?

— Съпругът ми я помоли още веднъж да се качат заедно на втория етаж и аз намерих устройството под плота.

Акерман кимна замислено.

— Между другото — поде той, спомняйки си нещо друго, — бяхте ли на онази вечеря, когато се е говорило за ползата от криминалните романи?

— Не съм сигурна. Може ли да обясните малко повече?

— Хари Олтмън казал, че вашият литературен клуб трябва да се занимава с биографии, защото те имат много по-голяма практическа стойност. — Акерман млъкна, за да изчака да види дали Софи се досеща.

Жената поклати глава.

— Ашли Търкел ни предаде коментара на Алекс, че и криминалните романи могат да имат практическо приложение, когато трябва да се разкрива убийство, и че никога не се знае кога такова може да се случи.

Софи вдигна рязко поглед.

— Интересно, нали?

— Странно — промърмори тя.

— Тази дума май често започва да се споменава в разследването — забеляза Питърс.

— Човек с нашата професия се сблъсква с доста странни неща — каза Акерман. — Там е работата, че хората през повечето време не постъпват логично. Детективът се старае да си обясни защо са направили това или казали онова, но истината е, че няма как да е сигурен. Понякога защото липсва пълната информация, а понякога защото и те самите не знаят. Слава богу, че не се налага да се досещаме за всичко. От нас се иска само да открием кой го е извършил.

— А тази част не е толкова трудна — довърши Питърс.

— Вие вече знаете кой го е извършил? — попита Софи.

Акерман стрелна с поглед колегата си и се опита да замаже положението.

— Питърс има предвид, че ако погледнем статистиката, обикновено става въпрос за много близък на жертвата човек. Серийните убийци са любимци на пресата и за тях се пише много, но статистически погледнато, те са доста редки случаи. Когато работиш

като детектив, виждаш, че в деветдесет процента от случаите заподозрените са прекалено очевидни, а в този очевидният заподозрян е съпругът.

— Но не можете да се опирате само на статистиката — протестира Софи. — И дори да сте прави, че наистина в деветдесет процента от случаите става въпрос за очевидния заподозрян, пак ни остават едни десет процента. А те никак не са малко, като се замислите. Ако се облегнете на това предположение, може десет процента невинни да бъдат погрешно осъдени.

— По-кратко, никой още не е осъден — изтъкна Акерман. — Обещавам ви, че няма да разчитаме само на статистиката. А междувременно вие можете да ни помогнете, като ни дадете номера на съпруга си, тъй като бихме искали да разговаряме и с него. Ето визитката ми. Обадете се, ако забележите нещо, дори Присила да ви каже, че е абсурдно. Разбрахме ли се?

— Разбрахме се — потвърди Софи.

Акерман погледна към подноса и видя, че Питърс е излапал всички сандвичи.

— Благодаря за храната. Беше много вкусна.

Софи изглеждаше доволна.

— За нищо.

— Ами това е всичко засега, освен ако... Дали случайно не решавате кръстословици?

— Понякога — отвърна Софи и се усмихна. Акерман занаяпред щеше да знае, че тази усмивка е знак, че иска да се скрие в скромността си.

— Имам проблеми с едно условие в днешната кръстословица.

— Дайте да видя — предложи Софи и протегна ръка.

Той извади листа от джоба си и ѝ го подаде.

— За кое става въпрос? — попита Софи.

— Три отвесно. „Дистанционен пост“. Четири букви.

Софи погледна кръстословицата съсредоточено, после поклати леко глава.

— Не? — учуди се Акерман. А си мислеше, че Софи със сигурност ще издържи теста. — Никакви идеи?

— Какво? — Софи вдигна глава. — О, не. По-скоро имам предвид — да. Три отвесно е „маса“. Това го помня, защото ме разсмя.

Със сигурност това е постът за дистанционното на съпруга ми, там го държи.

— Щом знаете отговора, тогава защо гледяхте така съсредоточено?

Софи се поколеба.

— Не искам да съм груба.

— Не се притеснявайте — насърчи я Акерман.

— Реших кръстословицата по-рано през деня. И забелязах какво сте написали на две отвесно.

— Какво е условието?

— Съвременен — прочете Софи.

Акерман се наведе.

— Така. Спомням си. Написах „модерен“.

— Да... — каза Софи. — И съвпада.

— Да нямате друго предложение? — попита Акерман малко скептично.

— Ами да. И аз първо реших, че е модерен, но после се замислих над условието.

— И до какво заключение стигнахте?

— До „настоящ“. Защото при модерен става въпрос за мода, а не за време. Виждате ли? Съвременен — има се предвид времето. И ще видите, че се засича с тринайсет водоравно.

Акерман се взря в кръстословицата.

— Има уловка — добави тя извинително.

— Ама как те заби — подхвърли Питърс, когато си тръгнаха от дома на Софи и поеха със колата. — Трябваше да си видиш лицето, когато ти каза, че си сбъркал. Би те на твоята собствена игра.

— Май наистина го направи — усмихна се Акерман.

— Какво ще кажеш за изводите ѝ относно местоположението на трупа?

— Смятам ги за доста интересни — призна си Акерман. — Трябва да ги имаме предвид.

— Забеляза ли как не твърди, че знае неща, в които не е сигурна? Като например, когато говореше за съпруга на Джулия и странните му реакции. Не се правеше, че ги разбира. Ако той го е извършил, защо

поне не се е престорил, че го смята за самоубийство? Така щеше да си замете следите и да обясни всяка улика, която случайно може да е оставил по трупа.

— Какво искаш да кажеш с това „ако той го е извършил“? Той го е извършил.

— Знам. Но щеше да е много по-интересно, ако имаше и още нещо. Аз съм също като тези домакини, които четат криминални романи. Сигурно си умират за приключения.

— Едната от тях наистина взе, че умря — отбеляза Акерман. — Но не мисля, че причината е търсене на приключения.

30.

Присила

Тази вечер всички се събраха у Присила — или почти всички. Джулия, разбира се, я нямаше, Алекс не бе поканен, Сюзан извини Хари (истината беше, че така и не успя да се свърже с него). Всички останали обаче бяха там: Ашли и Стюърт, Присила и Гордън, Софи и Дийн, както и Сюзан.

За първи път на Присила ѝ се говореше повече с другите жени, отколкото с Дийн. Той се опита да я накара пак да правят коктейли, но тя му отказа. Дори не забеляза раздразнението му, защото веднага се отправи към другия ъгъл, където я чакаха Ашли, Сюзан и Софи.

Когато дръпна един стол, за да се присъедини към малката им компания, те млъкнаха и Присила веднага заговори.

— Детектив Акерман смята, че мога да им помогна — обяви тя. Огледа се, но не получи реакцията, която очакваше. — Наистина смята така — повтори тя. — Когато си тръгваше, ме помоли да му помогна да реши кръстословицата.

Тук вече другите реагираха. Всички я погледнаха.

— Какво? — попита Присила, надушвайки нещо. — Какво толкова казах?

— И мен ме помоли да му помогна с кръстословицата — оповести Ашли, забавлявайки се с разочарованието, което се появи на лицето на Присила.

— Мен също — призна си и Сюзан.

Всички погледи се насочиха към Софи. Тя кимна.

— И за кое условие те пита? — поинтересува се подозрителната Присила.

— Дистанционен пост — отвърна Сюзан.

— Мен ме пита за същото! — възкликна Присила. — И след като му отговорих, отиде у вас, затова не разбирам защо ти е задал същия въпрос.

— Изпитва ни — изтъкна Софи. — Иска да разбере какъв начин на мислене имаме. Защо иначе ще пита всички ни едно и също?

— Много хитро — установи Сюзан и се усмихна.

— Бих го нарекла подмолно — контрира я Присила.

— И ти какво му каза?

— Не бях много изобретателна. Казах Сиам. После разбрах, че не съвпада.

— А ти какво му отговори? — попита тя Ашли.

— Че той е детективът и ако сам не може да го отгатне, значи много е загазил — отвърна Ашли.

— Искаш да кажеш, че не си му предложила решение, така ли? — поинтересува се Присила.

— Нямах никаква представа — призна си Ашли.

— Беше трудно — кимна Присила, опитвайки се да се направи на великодушна.

— Значи и ти не си го отгатнала — заключи Ашли.

— Напротив, отгатнах.

— И какъв е отговорът?

— Блог. Някой поства блога си в интернет отдалеч. От компютъра си.

— Според мен не е вярно — намеси се Сюзан. — Сигурна съм, че отговорът започва с М. Попълни ли останалата кръстословица?

Присила не искаше да си признае, че не е.

— А ти какво каза, Софи? — полюбопитства Ашли.

— Ами... според мен отговорът е „маса“.

— И какво общо има с... — започна Присила, но след това усети играта на думи. — О...

— Не е кой знае какво — успокои я Софи. — Просто дума от кръстословицата. А не отговор на въпроса кой е убил Джулия.

— Е, този въпрос е даже по-лесен — каза Ашли. — Алекс. И освен това ни предупреди, че ще го направи.

Сега цялото внимание се съсредоточи върху Ашли.

— Какво? Как така ни е предупредил, че ще го направи? — учуди се Присила.

— Точно така беше и детективите бяха изненадани, че не си им го казала.

— Кое?

— Не си ли спомняш, когато бяхме на вечеря у Джулия и говорехме за криминалните романи? Хари каза, че трябва да четем

биографии, защото имат много по-голямо практическо приложение от криминалетата. Тогава Алекс възрази, че никога не се знае кога ще се наложи да се разгадава убийство.

Присила отвори уста, все едно да произнесе „О!“, и застина така.

— Не съм убедена, че беше точно така — обади се Сюзан. — Аз си спомням, че Хари спомена за убийство, и тогава Алекс просто добави, че никога не се знае.

— Каква е разликата? — сви рамене Ашли. — Същата работа.

— Не е точно така — опроверга я Сюзан. — Това означава, че не Алекс е повдигнал въпроса за убийството.

— Но каза, че никога не се знае кога може да се случи.

— Според мен това означава, че никога не се знае какво ще се случи изобщо, а не че никога не се знае кога някой ще бъде убит. Пък и няма как да го е извършил Алекс. Прекалено очевидно е.

— Това не ти е като в кръстословиците, Сюзан — каза Присила. — Никой не режисира в случая и не се опитва да ни накара да познаем най-вероятния отговор.

— Това не е задължително да е вярно — намеси се Софи.

— Моля? Да не мислиш, че някой режисира ситуацията? Не ставай глупава — заяви надменно Присила.

— Ти и за клона мислеше същото — отбеляза Ашли. — Затова искам да чуя какво ще ни каже Софи.

Присила я изгледа унищожително.

— Присила имаше предвид, че изглежда глупаво и тъжно, а то си е точно така — опита се да заглади нещата Софи.

— Точно това имах предвид — потвърди Присила.

Ашли изсумтя й си изпроси още един унищожителен поглед.

— Добре — продължи Софи. — Значи най-вероятният заподозрян е Алекс. Мисля, че всички сме съгласни с това. Но какъв е неговият мотив? Защо е убил съпругата си?

— Не е можел да я понася? — предположи Ашли.

— Добре — прие отговора й Софи. — Възможно е. Но защо ще я убива? Защо просто не се разведе с нея? Или тя е по-богатата от двамата?

— О, не — каза Ашли. — Тя е от някакъв малък град в Средния запад. Мисля, че баща й е бил месар или нещо също толкова ужасно. Всичките пари са на Алекс.

— Тогава защо не се е развел с нея?

— Може би са се скарали и той я е убил, а след това се е опитал да го представи за самоубийство — предположи Сюзан. — Според мен Алекс е способен на това. Допускам, че може да удуши човек.

Всички погледнаха към Софи и зачакаха какво ще каже. Тя поклати глава.

— Това нищо не означава. Много хора са способни да убият, вероятно са повече, отколкото предполагахме. Това, че е способен, не означава задължително, че го е направил. А допускането, че са се скарали и той я е убил без да иска, също не звучи достоверно. За да удушиш човек, се налага да стискаш много силно. Щеше да остави синини, които ние щяхме да видим. Въжето не би ги прикрило, защото беше под брадичката, а не точно около врата ѝ.

— Ами ако я е задушил с възглавница? — попита Сюзан.

Софи я погледна с уважение.

— За това не бях се сетила. Да, права си, така няма да ѝ остави синини по врата. А и Джулия не беше много едра, така че не би било трудно да бъде притисната. Единственият проблем при тази хипотеза е, че никой не убива по този начин в състояние на афект. Можеш ли да си ги представиш как се карат и той изведнъж я сграбчва и взима възглавница? Не изглежда много вероятно, нали? По-скоро би я хванал за шията или би ударил главата ѝ в стената — би направил нещо драматично и жестоко. Няма да се замисли дали ще остави синини. Ако го погледнем така, излиза, че би я задушил с възглавница през нощта, докато тя спи. Което ни води до същото заключение.

— И то е? — не успя да разбере Ашли.

Софи огледа останалите.

— Който и да го е извършил, го е планирал.

Всички мълчаха, замислени над тази възможност.

Софи продължи:

— Откъде е въжето? А столът как се е появил там? Защо убиецът ще я окачва отвън? И защо ще я убива изобщо? Ако случаят стигне до съда, делото ще се гледа на базата на косвени доказателства. Детектив Акерман го знае. Затова ни разпитва — и ще продължи да ни разпитва.

— Ами веществените доказателства? — попита Присила. — Като косми, влакна и всичките тези неща, които намират криминалистите на местопрестъплението?

— Пак ще има нужда от подкрепящи улики. При много процеси с налични веществени доказателства съдебните заседатели не са убедени във вината. Но ти си права. След като се получат заключенията от аутопсията и криминалната лаборатория, ще стане още по-интересно.

В този миг се обади Стюърт.

— Момичета, цяла нощ ли ще седите там и ще си клюкарствате? Мъжете очевидно вече скучаеха.

Така че дамите станаха неохотно и отидоха при съпрузите си.

След около десет минути, когато всички се бяха събрали накуп и обсъждаха смъртта на Джулия, Присила усети докосване по лакътя. Обърна се и видя Дийн да минава зад нея. Отначало си помисли, че е я бутнал без да иска, но той я погледна и тя разбра, че нямаше нищо случайно тук. Пак се извърна към групата и през следващите няколко минути се правеше, че слуша, но всъщност не чуваше и дума. Изчакваше да мине достатъчно време, за да може да последва Дийн. Беше сигурна, че ѝ е дал сигнал с лекото докосване.

Когато повече не можеше да се стърпи, промърмори:

— Ще отида да видя какво прави Даниел, защо се бави с предястията. — Макар че изрично я бе инструктирала да я изчака, преди да поднесе храната. Партито винаги ставаше по-хубаво, когато гостите се напиеха, а те се напиваха, когато яденето не им се сервираше веднага.

Отиде първо до кухнята и каза на Даниел да започне да пренася предястията. След това вместо да се върне в гостната, се измъкна в коридора. Беше тъмно, но не искаше да светва лампата. Заопипва стените, за да се придвижи напред, и точно когато минаваше покрай кабинета на Гордън, към нея се протегна едра ръка и Дийн я издърпа вътре. Извъртя я и я прилепи към стената, притисна се в нея и устните му намериха нейните.

Когато най-накрая се отдръпна, я погледна съсредоточено отгоре.

— Чаках много дълго този миг — каза.

— И защо чака толкова дълго? — попита тя.

— Добър въпрос — отвърна той, наведе се и притисна нежно устните си до шията ѝ.

— Дори не бях сигурна, че ме харесваш — прошепна Присила.

— Според мен е малко по-сериозно от харесване — промърмори той и се примъкна по-надолу, за да я целуне в основата на шията. Отмести яката на ризата ѝ и я целуна още по-надолу. — Побъркваш ме.

— В добрия смисъл ли?

— А ти как мислиш? — попита Дийн и прокара пръсти надолу по шията ѝ, по едната ѝ гърда и отстрани. Когато стигна до талията ѝ, пръстите му се мушнаха под колана на панталоните и напипаха голата ѝ кожа. Дъхът ѝ секна, когато я погали по корема.

Всичко се случваше прекалено бързо. Присила усети, че губи контрол, и емоциите ѝ я уплашиха. Трябваше да каже нещо. Каквото и да е. Затова произнесе първото, което ѝ хрумна.

— Ами Софи?

— Какво за нея? — попита той и пхна ръката си още по-дълбоко.

— Ако разбере?

— Не се тревожи за Софи — промърмори Дийн, гласът му беше дрезгав и убедителен. Започна да разкопчава панталоните ѝ. — Тя няма никаква представа. Дори сега да влезе и да ни завари, вероятно ще се извини и ще излезе. Мога да правя каквото си поискам. Не би казала нищо. — И той свали ципа ѝ.

— Значи не я обичаш?

— А ти как мислиш? — прошепна Дийн и мушна ръката си вътре.

След това Присила вече не бе в състояние да говори.

31.

Детективите

Акерман и Питърс се явиха в моргата рано на следващата сутрин, за да присъстват на аутопсията. Бяха там в осем и половина в зелени хирургически дрехи и маски. Тялото, все още обвито в бял найлон, бе извадено от хладилната камера.

Всеки път, когато Акерман присъстваше на аутопсия, залата му напомняше на мъжка баня заради плочките и сифоните на пода. Но в никоя мъжка баня нямаше огромна маса от неръждаема стомана. И по нея, като по пода, имаше дупки и второ ниво с контейнер.

Акерман се ужасяваше от аутопсиите, но винаги присъстваше на тях, защото работата му го изискваше. Някои хора не разбираха как може да е толкова хладнокръвен на местопрестъплението, а да му приглява в моргата. Но на местопрестъплението насилието, ужасът и трагедията си изглеждаха на мястото. В моргата всичко беше чисто и стерилизирано, ала зловещо и подмолно. Все едно да си купиш бут, увит в стиропор и найлон, и да се правиш, че никога не е принадлежал на жива крава.

Клиничната страна на насилието беше нищо, повече го притесняваше начинът, по който хората наблюдаваха какво се случва. Понякога около масата се събираха повече от десет души — полицаи, работили по местопрестъплението, служители на прокуратурата, полицейски фотографи, дори и студенти по медицина. Най-често групичката наблюдатели се състоеше от мъже, те налагаха мачовска атмосфера, с която сякаш искаха да покажат, че мрачната картина пред тях изобщо не ги докосва. Шегуваха се и се смееха, уговаряха се къде ще ядат след това — обикновено избираха италиански ресторант, където поднасяха огромни порции спагети и кюфтета. Ако някои новобранец случайно не успяваше да задържи храната, след това го подиграваха седмици наред в участъка. Акерман знаеше, че това е един от начините за справяне с жестоката истина, че е убит човек и сега тялото му се разфасова на масата пред тях, но въпреки това не му беше приятно. Винаги когато имаше възможност, се опитваше да ограничи

броя на присъстващите на аутопсията. Този път бе успял и в залата имаше само четирима: Акерман, Питърс, патоанатомът и неговият асистент. Оскъдното присъствие може би се дължеше и на ранния час.

Асистентът дръпна ципа на чувала и отвътре се надигна ужасна миризма. Акерман и Питърс си сложиха маските. Патоанатомът огледа чувала за улики. Затова беше бял — за да може следите по него да се забелязват по-лесно. За още по-голяма сигурност тялото бе увито в бял чаршаф. Когато развиха и него, патоанатомът първо провери за пулс. Всички са чували истории за трупове, оживели на масата за аутопсия. Не беше мит. Имаше такива случаи. Макар че и един поглед към лицето на Джулия бе достатъчен, за да стане ясно, че няма никаква вероятност да е все още жива, процедурата го изискваше — и на местопрестъплението, и на масата за аутопсия. Така се подсигурияха срещу грешки. След това трябваше да се проверят етикетите, за да са сигурни кое е тялото, да се премери височината, да се прецени теглото, да се направят снимки. Най-накрая се свалиха хартиените торбички, завързани около дланите и стъпалата, и се започваше същинската работа.

Патоанатомът беше педант. Записваше си всичко — бижута, цвят, размер и марка на дрехите, разкопчани ли са копчетата, моравия цвят на кожата на лицето, всички синини и охлузвания, — нищо не пропускаше да вкара в протокола. След това свали улките от тялото. Процесът беше мъчително бавен, всяко влакно се прибираще в отделно пликче, но си струваше. Патоанатомът показва на детективите няколко косъма, които очевидно не принадлежаха на жертвата, след това ги постави в отделни пликове.

Свалиха нощницата и прегледаха тялото. Направиха рентгенови снимки и най-накрая дойде време за първия разрез. Взеха проби от кръв и урина и ги изпратиха в токсикологията, след това органите бяха извадени един по един и претеглени, взеха се и още проби. После патоанатомът разреза с циркуляр черепа и прегледа мозъка. В края на аутопсията асистентът му върна органите в коремната кухня и заши тялото.

Трябваше да изчакат лабораторните анализи на космите, влакната и кръвта, но още на предварителния оглед патоанатомът определи, че причината за смъртта е задушаване след обесване. Забеляза обаче и няколко синини около устата. Точно заради тях

Акерман и Питърс се върнаха в участъка и нетърпеливо зачакаха доклада от токсикологията. В него можеше да се съдържа отговорът на все още открития въпрос: убийство или самоубийство.

Детективите се бяха върнали в стаята си и се занимаваха с попълване на документи, но и двамата се заслушваха за телефона. Когато той най-накрая иззвъня, Питърс успя да го докопа пръв. Докато той слушаше и повтаряше: „Аха, да, разбирам“, Акерман се опитваше да вдигне някъде друга слушалка, свързана със същата линия. Но преди да успее, Питърс бе затворил.

— Вече е официално — обяви тържествено.

— Кое? — попита Акерман.

— Убийството. Няма съмнение, че е убийство.

— Знаех си — каза Акерман. — И как са го разбрали?

— Хлороформ в кръвта, и то в такива количества, че когато Джулия е била обесена на дървото... как да се изразя? Вече е била упоена. Да се обеси в безсъзнание? Би ми било интересно да видя как някой ще извърши такова самоубийство.

Присила и Сюзан

Присила беше в прекрасно настроение и времето навън беше в хармония с разположението на духа ѝ. Предната нощ бе подухнал приятен южен вятър и бе донесъл разкошно циганско лято. Седеше на верандата и чакаше нетърпеливо Сюзан. Лекият ветреца разрошваше косата ѝ и завихряше около нея листата като огромни пъстри снежинки.

Приятелката ѝ най-накрая се показва иззад ъгъла.

— Присила? — извика тя.

— Тук съм.

Сюзан изкачи стъпалата от моравата.

— Радвам се, че се обади — каза Присила.

— Имах нужда да поговоря с теб.

— И аз имам нужда да поговоря с теб — възкликна Присила.

Сюзан седна на стола до приятелката си, отвори уста да каже нещо, но Присила не я остави.

— Между другото, какво ѝ имаше на Ашли предната вечер? — попита тя.

— Какво за Ашли?

— Не ми казвай, че не си забелязала държанието ѝ. Определено беше груба.

Сюзан не знаеше как да отговори, защото наистина не бе забелязала. Предната вечер бе положила огромни усилия да участва в разговора, но умът ѝ непрекъснато се рееше към Хари. Къде беше той? Кога щеше да се обади? Или просто щеше да цъфне изневиделица? Не е възможно да я е изоставил. Не би го направил. Не и Хари. Непрекъснато си го повтаряше — по-скоро за да потуши паниката си, а не защото вярваше в това. Така че бе прекалено заета със собствените си мисли, за да забележи поведението на Ашли.

— Просто си позволи известна липса на такт — изрече успокоително, спомняйки си разговора.

— Груба беше — настоя Присила. — Мисля, че знам защо се държи така. Разстроена е, защото погрознява. Не си ли забелязала, че е напълняла? Съчувствам ѝ напълно. Бог ми е свидетел колко ужасно се чувствах, когато бях качила килограми преди няколко години, освестих се чак когато ги свалих, но със сигурност не съм си го изкарвала на околните. Трябва да ѝ се даде да разбере, че не може да се държи така, а ако си мисли, че няма да я изгоня от клуба само защото останахме четири, дълбоко се лъже.

— Не позволявай да ти влияе чак толкова — посъветва я Сюзан.

— О, няма. А и не това ме тревожи. Радвам се, че дойде. Имах нужда да поговоря с някого.

— За Джулия ли? Искам да кажа — за това, че я намери, и всичко останало? — попита изпълнена със съчувствие Сюзан.

— Какво? О, не за това. Искам да кажа, че е ужасно. Но ти говоря за нещо по-лошо.

— Какво по-лошо от това да намериш приятелката си обесена на дърво?

— Мисля, че съм влюбена.

Сюзан млъкна за известно време, после каза тихо:

— Права си. Това е по-лошо.

Присила изчака, но приятелката ѝ не продължи.

— Това ли е всичко, което ще кажеш? — попита.

— Става въпрос за... Дийн, нали? — осмели се Сюзан.

— Разбира се, че за Дийн.

— Софи знае ли?

— Ти да не мислиш, че ще тръгна да го обсъждам с нея?

— Не, нямах това предвид. Просто... Софи забелязва какво се случва. Като с клона. Затова си помислих, че може и да знае, да е усетила нещо.

— А снощи изглеждаше ли ти като да е „усетила“ нещо? — полита саркастично Присила.

— Не — призна Сюзан.

— Тя не е истински детектив все пак. Забелязва разни неща, но нищо повече. Ти я изкара екстрасенс. Понякога хората са много прозорливи за едни неща и невероятно глупави за други. Но защо изобщо говорим за Софи? И Гордън винаги така прави. Като се опитам

да обсъдя с него някой свой проблем, винаги сменя темата. Представяш ли си как се чувствам?

И също като Гордън Сюзан веднага се извини.

— Извинявай.

— Ще ме изслушаш ли или не?

— Разбира се — съгласи се Сюзан автоматично. Но истината бе, че последното нещо, което ѝ се правеше в този ден, бе да слуша за любовните трепети на Присила. Това я улучваше право в сърцето и събуждаше мъчителни фантазии — представяше си Хари в някой романтичен ресторант в Ню Йорк, в тъмно усамотено сепаре с някоя млада и красива жена, как двамата се смеят и се държат за ръце, и очевидно са много влюбени.

— Много е откачено, но ми се струва, че го познавам от цяла вечност. А и химията между нас...

— Спа ли вече с него?

— Разбира се, че не. Бяхме само за малко насаме. Но беше поинтимно и лично от секс.

Сюзан си помисли, че Присила никога не е правила наистина добър секс, но запази тази мисъл за себе си.

— Не мога да спра да мисля за него — продължи Присила. — Преди си казвах, че просто се забавляваме добре заедно. Нали разбираш, нещо по-различно от обичайната скука. Малко почивка от Гордън. Малко вълнение, малко романтика. Но сега... Сюзан — тя направи пауза и пое дълбоко дъх. — Бих напуснала Гордън, за да съм с него. Тоест искам да го напусна.

Сюзан понечи да каже нещо, но приятелката ѝ я прекъсна.

— Повярвай ми, знам какво ще ми кажеш. Но само ме изслушай. Гордън е прекрасен човек. Знам го. Няма по-добър от него. Но ние повече не сме един за друг. Може би никога не сме били. Той ми е по-скоро най-добър приятел, отколкото съпруг. Искам нещо повече.

Когато млъкна, за да си поеме дъх, Сюзан се възползва да вметне:

— Но ти едва познаваш Дийн. С Гордън сте заедно от петнайсет години, а Дийн си го виждала... колко пъти? Как можеш изобщо да ги сравняваш?

Присила поклати раздражено глава.

— Точно това имам предвид. От цяла вечност съм с Гордън, а с Дийн току-що сме се запознали и въпреки това го чувствам по-близък. Сякаш ме познава много по-добре от Гордън.

Докато слушаше как Присила обяснява за връзката, която чувстваше с Дийн — и особено как го сравнява със съпруга си, с когото са повече от десетилетие, и то в ущърб на мъжа си, Сюзан усети как нещо в нея се надига. Отначало не може да разпознае какво точно, отдавна не ѝ се бе случвало. Беше гняв. И когато Присила най-накрая млъкна, тя не успя да се въздържи.

— Понякога си толкова глупава, Присила — избухна. — Не мога да повярвам, че дори ти минава през ума да напуснеш Гордън. След всичко, което сте преживели заедно. А и мисълта, че си по-близка с Дийн, че той знае за теб повече от Гордън — нали знаеш как винаги казваш на другите хора, че са смешни? Това е повече от смешно.

Присила се изправи и краката на стола ѝ изскърцаха при плъзгането по дъските отдолу.

— Не позволявам на никого да ми говори по този начин.

— О, разбира се. Не позволяваш да ти говорят по начина, по който ти говориш с останалите.

— Защо ме нападаш така? — Присила стисна облегалката на стола, сякаш имаше нужда да се подпре, за да запази равновесие.

— Не целият свят се върти около теб, колкото и да не ти се вярва — каза Сюзан.

— Но нали за мен говорехме.

— Винаги само за това говорим. За теб. За твоя живот. За твоите проблеми.

— Щом така се чувстваш, защо изобщо си ми приятелка?

— Добър въпрос — не ѝ остана дължна Сюзан.

— Какво правиш още тук тогава? — попита Присила.

— Нямам представа.

И Сюзан внимателно стана от стола, събра си нещата и без да каже и дума повече, слезе от верандата на моравата и зави край ъгъла на къщата. Цялата трепереше, когато си тръгна, и се разплака почти веднага, щом се изгуби от погледа на Присила, но дори и не помисли да се върне.

33.

Алекс

— Е, какво научи? — попита Алекс, докато се настаняваше на стола срещу бюрото на Рут.

Рут Цимерман му беше стара приятелка, а беше и един от най-уважаваните и страховити адвокати по наказателни дела в Кънектикът. Алекс ѝ се обади веднага щом видя Акерман на прага си. Тя го посъветва да не говори повече с никого. Обеща му да позвъни тук-там и да види какво може да научи. По този повод той се появи рано сутринта в кантората ѝ.

Седна срещу нея, килна стола на двата му задни крака и си качи краката на бюрото ѝ.

— Ей, свали си краката от там — каза тя и го удари с вестника си по подметките.

— Не ти ли плащам достатъчно, та да мога да си качвам краката където си поискам?

— На бюрото ми не може. То е антикварна рядкост — обясни му тя.

— Аха — кимна той и си свали краката. — Мислех, че е имитация. Не знаех, че можеш да си позволиш мебели в стил кралица Анна от XVII век.

— Много умно. Разбираш ги тези неща. Добре, печелиш — имитация е. Качи си краката обратно.

Алекс се ухили, вдигна си краката и пак я попита:

— Е, какво научи? — Но като видя изражението ѝ, добави: — Да не би новините, които ми носиш, да са причината да ми позволяваш да си качвам краката на бюрото ти като компенсация?

— Да не би да очакваш добри новини?

— Не, разбира се, че не. Все пак говоря с адвокат, нали така?

— Не просто адвокат, а адвокат по наказателно право. А това е като да си онколог. Щом говориш с мен, очаквай лоши новини.

— Добре, стига метафори. Какво става?

— Нещата не изглеждат добре. Официално все още поддържат версията за самоубийство, но това е само заради пресата. Истината е, че според тях е убийство и ти си заподозрян.

— Всичко това го е забъркал шибаният Акерман.

— И то с основание. При твоето досие няма как да го виним, че те подозира.

— Ти на чия страна си?

— На страната на лошите — както обикновено — отвърна тя с малко пресилена въздишка, което накара Алекс да се засмее.

Рут Цимерман беше на около шейсет години. Занимаваше се с наказателно право повече от три десетилетия и успяваше да се задържи на върха благодарение на комбинацията от нечовешка интелигентност, пълна липса на милост и чувство за хумор. Последното винаги ѝ спечелваше симпатиите на съдебните заседатели, но също така ѝ навличаше недоволството на клиентите. Хората с повдигнати криминални обвинения не обичаха да се шегуват с положението си. Алекс беше изключение.

— Стига да не е губещата страна — подхвърли той.

— Да стискаме палци.

— Надявам се, че стратегията ти включва и нещо друго, освен празни приказки — каза той кисело.

— Първо трябва да видим с какво си имаме работа. Вероятно ще искат разрешение за обиск на къщата и околността, а може би и на офиса ти.

— Вече претърсиха къщата.

— Предполагам, че ще искат да го направят отново.

Нещо в изражението на Алекс привлече вниманието ѝ.

— Какво? Да не си направил нещо? — попита тя.

Той сви рамене.

— Натъпках дрехите на Джулия в чували за боклук.

— И защо, по дяволите, ти трябваше да го правиш?

— Защото бях гневен.

— Изхвърли ли ги?

— Още не.

Рут въздъхна с облекчение.

— Слава богу! Извади ги и ги окачи обратно до една. Искам да сгънеш и цялото ѝ бельо — и настоявам да го направиш със

собствените си ръце. Не го възлагай на прислужницата, защото тя може да свидетелства, че си натъпкал всички дрехи в чували за боклук. Ти си умен. Трябва да започнеш да мислиш с главата си. Ние не само трябва да управляваме доказателствата. А да управляваме и мненията. Защото накрая всичко се свежда до тях. До мненията на дванайсет души.

— Значи съм обречен.

— Не е вярно. Можеш да бъдеш много чаровен, когато поискаш. А хората често решават да повярват в това, в което им се иска, независимо какви доказателства им се предоставят. Трябва само да вкараме малко жени сред съдебните заседатели. А сега останалите новини.

— Има ли още?

— Те не просто ще искат разрешение за обиск. А също така проби от кожата и косата ти. За да може, ако открият нещо по трупа, да има как да го идентифицират. — Погледна го в очите. — Може би е по-добре да откажем, за да не дадем възможност да потвърдят, че намерените косми и кръв са твои.

Настъпи дълго мълчание. Наруши го Рут, малко раздразнена.

— Питам те дали да се борим с тях по тази точка, Алекс?

— О, я стига, Рут. Единственото, което би могло да ми даде сигурност, че няма да намерят нищо по нея, е да я бях почистил с прахосмукачката след убийството. Разбира се, че ще намерят мои косми по нея. Тя ми беше съпруга. Живеехме в една къща. Да не би да твърдиш, че по самото ти няма косми от съпруга ти? Или влакна от дрехите му, които са полепнали, като си го целунала за довиждане сутринта?

— Всъщност, сигурна съм, че няма, защото се изнесе от нас преди два месеца — каза Рут.

— О, съжалявам...

— Недей — махна с ръка тя. — Но разбрах какво имаш предвид. Значи ще се борим с тях.

— Това хич няма да направи добро впечатление — изтъкна Алекс. — А представи си колко хубаво би било, ако намереното по нея не е мое.

— А на кого?

Алекс я погледна с омерзение.

— На този, който я е убил. Трябва поне да допуснеш този факт. Не помниш ли? Казах ти, че си имаше любовник.

— Да. Спомням си, че ми каза това. Но ако трябва да сме честни, Алекс, ти нямаш доказателства. Въпреки че нае частен детектив, той нищо не откри. Възможно ли е жена ти да е имала любовник, а детективът да не намери никакво потвърждение за връзката ѝ?

— Това само показва колко хитра е била жена ми. Нима фактът, че съм наел детектив, не показва колко е било сериозно?

— Не. Показва само, че си ревнив параноик. Или поне така ще го изтълкува обвинението, а без доказателства и съдебните заседатели ще го погледнат по същия начин. Това всъщност е оръжие срещу нас, защото ти осигурява мотив. Затова гледай да откриеш този мистериозен мъж.

— И как очакваш да го направя?

— Ами поразгледай. Прерови ѝ нещата.

— И преди съм ѝ ровил в нещата.

— Този път прерови всичко. Може да си пропуснал нещо. Може накрая да е станала непредпазлива.

— Мислех си дали да не поговоря с приятелките ѝ. Може би те знаят нещо.

— Би било малко неудобно, не мислиш ли?

— Те не знаят, че полицията го смята за убийство. За тях съм само един опечален вдовец.

— Но нали детективите са ходили да ги разпитват?

— Вероятно не са им казали нищо, щом се опитват да крият същността на разследването.

— Може да са им намекнали достатъчно, та да ги направят подозрителни. Нека те питам нещо. Пълен ли е хладилникът ти с храна, донесена от съседите? Имаш ли купища съобщения на телефонния си секретар?

— Всъщност не — отвърна Алекс.

— Значи подозират нещо.

— По дяволите. Вероятно си права.

— При това положение нали сам разбираш, че ще е малко неудобно да ги разпитваш за жена си?

— А не мислиш ли, че ще е още по-неудобно, ако получа двайсет и пет години за убийство?

— Добър аргумент. Постъпи както сметнеш за добре. Но да се върнем на проблема с пробите — какво искаш да направим? Да се опитам ли да спечеля време? Това може да се окаже важен момент в делото, така че не мога да реша вместо теб.

Алекс се замисли.

— Ако им се противопоставим и загубим, а после пробите съвпаднат, ще изглежда много зле. Но ако доброволно дам проби и те съвпаднат, можем винаги да го обясним с факта, че сме били съпрузи. А пък ако не съвпаднат, тогава ще имаме голямо предимство, нали?

— Точно така.

— Добре. Аз съм хазартен тип. Да го направим.

— Сигурен ли си?

— Не си много уверена май — подхвърли Алекс.

— Опитът ме е научил на песимизъм.

— Значи опитът ти казва, че аз съм го извършил?

Тя го погледна.

— Нека ти дам още един съвет, до който съм стигнала от опита си като адвокат. Не задавай въпрос, когато не искаш да чуеш отговора.

34.

Алекс

Цял следобед Алекс връщаше дрехите на Джулия по закачалките. Рут го бе инструктирала да подреди всичко по възможно най-естествения начин. Тогава той бе отбелязал, че ако наистина трябва всичко да изглежда естествено, най-добре да изсипе чувалите на пода на гардеробната, защото това е естественото състояние на нещата, преди да дойде прислужницата.

— Казах да изглежда естествено — поправи го Рут. — А не да е естествено. Това не е едно и също нещо.

Затова сега Алекс прилежно окачваше и сгъваше принадлежностите на жена си. Докато го правеше, се натъкна на десетки дрехи с етикети, които очевидно не бяха обличани. Други не бяха прани и той усети парфюма ѝ по тях. Мирисът е много силен емоционален провокатор и възбуди чувствата му: изпита силен прилив на обърканост и гняв.

Докато подреждаше, направи още нещо, за което трябваше да се сети още като пълнеше чувалите за боклук: пребърка джобовете. Намери най-различни боклуци: визитка на ресторант в града, касова бележка от „Барнис“, още една от „Ла Перла“, няколко монети по двайсет цента, две червила (и двете агресивно яркочервени), диамантена обеща. Провери и джобовете на палтото ѝ, чекмеджетата за бижута, разлисти страниците на трите книги на нощното шкафче — всичките криминални романи за литературния клуб. Изтръска ги, но нищо не изпадна измежду страниците им.

Джулия не се занимаваше с книжа и нямаше архив. Алекс се оправяше със сметките, данъците и важните документи, като паспорти и актове за раждане. Тя притежаваше само купища броеве на списанията „Вог“, „Харпърс“ и „W“. Нямаше дневник. В къщата имаше само един компютър и полицията го бе конфискувала. Но той знаеше, че и в него няма нищо интересно. Беше наел компютърен специалист да проследи какво е правила Джулия в мрежата и дали има електронна поща. Но сигурно и тя се бе консултирала със специалист,

защото машината у дома не бе запазила данни кои сайтове е посещавала редовно. Експертът му каза, че може да си е купила мемори стик. Обясни му, че ако това устройство се включи посредством юесби в компютъра, на него вместо на хард диска се записват посетените сайтове и свалените файлове. Мемори стикът беше малък колкото кутрето на ръката и Алекс напразно го търсеше из къщата.

Знаеше, че е време за следващата стъпка от атаката. Беше прекалено късно да я предприеме днес, но реши рано сутринта на другия ден да посети приятелките на жена си. И знаеше откъде да започне.

Софи и Присила

На следващата сутрин Софи се озова във всекидневната на Присила, която бе започнала да нарича — макар и само наум — санаториума. Яркото бяло ѝ напомняше за облицованите стаи от филмите, в които поставяха полуделите герои с усмирители ризи.

Присила ѝ се бе обадила предната вечер и я бе поканила на кафе. Софи седеше във всекидневната ѝ от четвърт час, който ѝ се струваше като цял, а Присила не спираше с тирадата си.

— Не разбирам. Кълна се, че всички са полудели. Не мислиш ли, че Ашли беше груба онази вечер? — попита тя, и то не за първи път.

— Май наистина ми се стори, че се опитва да те провокира — съгласи се автоматично Софи.

— Нали? И аз така си помислих. Можеш ли да повярваш — Сюзан казва, че не е забелязала нищо.

— Сюзан ми изглеждаше малко разсеяна — опита се да я защити Софи.

— Още не съм ти казала какво се е случило с нея — отвърна Присила.

— Нещо се е случило със Сюзан? — Софи се опита да добави нотка на изненада в гласа си, но очакваше нещо такова. Когато Присила ѝ се обади, тя заключи, че има някаква причина да вика нея, а не близката си приятелка. Почувства се уморена само като си представи как трябва да изиграе ролята на Сюзан. Знаеше, че няма да ѝ се удаде много добре, и се боеше, че може да загуби търпение, да не се въздържи и да каже на Присила да не я мисли за идиотка.

— Боже, да. Нещо се е случило с нея. Дойде вчера у нас, говорехме си за разни работи. За връзки, отношения, обичайните неща. И изведнъж тя ми се нахвърли. Като гръм от ясно небе беше.

— Нахвърли ти се?

— Каза ми, че съм глупава, егоистична и смешна.

— Така ли? Никак не е в нейния стил.

— Знам. Не можах да повярвам. Мислиш си, че познаваш някого,
а...

— Разбирам те — съгласи се Софи.

— ... а той изведнъж прави нещо такова и осъзнаваш, че никога не си го познавал.

— Така си е.

В този миг на вратата се позвъни.

— Обзалагам се, че е тя — каза Присила. — Знаех си, че ще дойде да се извини.

От мястото, на което седяха във всекидневната, се виждаше входът. Пак се позвъни и Даниел излезе и коридора.

— Да отворя ли?

— Не, аз ще отворя. Благодаря ти, Даниел.

Присила стана, отиде до входа и отвори. Но не Сюзан стоеше на прага ѝ. Беше Алекс Стоу.

36.

Алекс в дома на Присила

— Какво правиш тук? — попита Присила.

Абсолютно същото бе попитал и Алекс, когато видя Акерман на собствения си праг, и бе наясно, че това изречение не показваше приятна изненада. Но и не очакваше да бъде приет с отворени обятия. Всъщност, когато си бе мислил за това преди, се чудеше дали първо да се обади, или направо да отиде. Накрая реши, че ще има по-добри шансове, ако позвъни на вратата. Смяташе, че така ще е по-трудно да бъде отпратен, много по-лесно беше да се измисли извинение по телефона. В общи линии стратегията му се оказа добра. Но и Присила си я биваше.

— Чудех се дали няма да искаш да поговорим — каза Алекс.

— Трябва да си луд, щом мислиш, че ще те пусна в дома си — отвърна му Присила.

Алекс се опита да ѝ отговори колкото се може по-спокойно.

— Преди си ме пускала — отбеляза той.

— Да, но това беше преди да убиеш жена си.

Ето какво било. Точно както Рут бе предвидила. Те знаеха. Но си струваше да опита, затова попита:

— Акерман ли ти каза това? Защото не бива да вярваш на нищо, което той говори за мен. Предубеден е по случая още преди да е научил и един факт.

На Присила обаче тези не ѝ минаваха. Но дори това да не му бе станало ясно от изражението на лицето ѝ, вече нямаше никакво съмнение, след като си отвори устата.

— Нямам нужда никой да ми казва каквото и да било. Видях те. Не помниш ли? Аз почуках първа на вратата ти. И по-хладнокръвно държание не съм виждала през целия си живот.

— Не съм го извършил аз. Това е самата истина. И дойдох при теб, защото имам нужда от помощта ти, за да го докажа.

— Ако си опрял до моята помощ, тогава бъди сигурен, че ще прекараш остатъка от живота си в стая, по-малка от гардеробната ми.

Тя затръшна вратата в лицето му. След това се завъртя на пети и се върна с бойна стъпка във всекидневната.

— Толкова се радвам, че си тук, защото ако ти бях разказала как се е опитал да влезе у дома, сигурно нямаше да ми повярваш — каза тя на Софи. — И аз самата не мога да повярвам. Ама че нахалник!

— Предполагам, че човек, убил съпругата си, не би се посвенил да направи нещо такова — отбеляза Софи.

— Сигурно си права, но все пак... — Присила беше толкова превъзбудена, че не искаше да седне, а крачеше из стаята и говореше. — Сигурно е луд, щом си мисли, че ще говоря с него — да не говорим пък да му помагам.

— Всъщност ми се ще да го беше поканила — вметна Софи.

— Моля? — И Присила се приближи към нея. — И какво да го правя, като го поканя? Да му сервирам кафе и да го предразположа да ми разкаже как е убил жена си?

— Ами да. Имам предвид, че съм съгласна за кафето. Нямаше да ти разкаже как е убил жена си. А как не го е направил.

— Щеше да ме засипе с лъжи.

— Вероятно — съгласи се Софи.

— И ти си мислиш, че трябваше да го пусна тук, да му поднеса кафе, да му кимам и да му се усмихвам?

— Ами да.

Присила разпери ръце.

— Вече съм сигурна — всички са полудели.

— Може да ти изглежда откачено. Но е доста разумно даже.

— И ще ми кажеш ли защо?

— Ако ме изслушаш.

— Моля, давай — каза Присила и скръсти ръце.

— Значи мислиш, че той го е извършил, и искаш да помогнеш на детективите да го докажат, нали така?

— Искам да направя всичко, което е по силите ми.

— Тогава трябваше да го поканиш — заключи Софи. — Да го увериш, че му вярваш и че искаш да му помогнеш. И да го оставиш да говори. Колкото повече говори, толкова по-добре. Кой знае, може би щеше да го объркаш и дори да го хванеш в явна лъжа — особено ако го накараш да ти се довери и да се отпусне. Щеше да ти разкаже неща,

които не би споделил с детективите. Съмнявам се, че изобщо е говорил с тях.

Присила премигна. И каза нещо, което не можеше да се чуе често от нея.

— Права си — отвърна. — Напълно си права.

— Щеше да е интересно да изслушаме неговата версия, не мислиш ли? Не е твърдял никога, че е самоубийство, затова се чудя дали има идея кой го е извършил, след като заявява, че не е той — разсъждаваше на глас Софи.

— О, боже, каква глупачка съм. Можех да го накарам да говори и след това да разкажа всичко на полицията.

Софи кимна.

— И сега е прекалено късно. Не виждам как мога да отида при него и да му кажа, че съм променила решението си. Не и след това, което му наговорих.

— Ще ти е малко трудно — съгласи се Софи.

Присила поклати глава.

— По дяволите!

— Ами... предполагам... че аз мога да го направя.

— Ти? — извика невярващо Присила. След това се замисли за миг. — Да, защо не? Достатъчно е да му кажеш, че си била у нас, когато е позвънил, дочула си разговора ни и искаш да му помогнеш.

— И мислиш, че това ще свърши работа?

— Разбира се — увери я Присила.

— Не знам...

— А аз знам. И не бива да се бавиш прекалено дълго, иначе би изглеждало странно. Иди у тях този следобед — заяви Присила.

Софи не се опита да ѝ противоречи. Само попита:

— Искаш ли след това да дойда при теб и да ти разкажа какво е станало?

Точно преди да се съгласи, Присила си спомни, че се надяваше на друг гост тази вечер. С Дийн се бяха уговорили да дойде у тях, така че Софи беше последният човек, когото би искала да види по това време.

— А какво ще кажеш да дойда утре рано сутринта да те взема от вас? Може да отидем на разходка и тогава да ми разкажеш всичко.

— Но утре е сряда. В сряда не ходиш ли на разходка със Сюзан?

— Вече не — отсече Присила.

Алекс в дома на Сюзан

След като Присила го изгони, Алекс реши да опита със Сюзан. Надяваше се да успее да я хване, преди Присила да се е обадила на всички, за да им нареди да не контактуват с него. Нямаше представа, че двете вече не си говорят, не знаеше и за плана, който Софи и Присила замисляха в момента.

Алекс премина каменната пътека и пое дълбоко дъх. Едва ли щеше да е по-лошо от начина, по който го отпрати Присила. След миг чу веселия лай на кучетата, които драскаха и душеха около вратата.

Сюзан разсеяно ровеше из търговските сайтове в интернет, когато Алекс позвъни. Така прекарваше времето между две поредни проверки на електронната поща, които правеше през три минути. Тази сутрин прати имейл на Хари. Написа му как се е опитвала да се свърже с него през последните два дни и че наистина се притеснява, затова ако може да ѝ се обади, да ѝ каже, че е добре, за да спре да се тревожи. Откакто преди няколко часа изпрати имейла, бе проверила за отговор сигурно вече стотици пъти.

През последните два дни непрекъснато чакаше вест от Хари. При всяко позвъняване на телефона беше сигурна, че е той. Казваше си, че сигурно има разумно обяснение. И че всичко ще бъде наред.

Когато чу да се звъни на вратата, Сюзан бе убедена, че Хари е решил да не ѝ отговаря по имейла, а да се появи лично. Дори не се замисли, че ако той се прибираще у дома, нямаше да звъни на вратата. Просто щеше да си влезе със собствените ключове. Но въпреки това си го представи с огромен букет червени рози на прага.

Сюзан се затича към вратата, кучетата хукнаха заедно с нея. Надникна през шпионката. Макар да се надяваше да е Хари, в дъното на съзнанието си знаеше, че може да е куриер или дори Присила, която идва да се извини. Последният човек, когото очакваше да види на прага си, беше Алекс Стоу. Никога не се бе чувствала толкова безпомощна. Тя, която винаги отделяше от времето си, за да изслуша

проблемите на другите, сега трябваше да събере всяка капка сила в себе си, за да не се срути.

Въпреки това посегна да отвори вратата. Сигурно бе чул стъпките ѝ. Не можеше да се престори, че не си е у дома. Щеше да е невероятно грубо да не го покани. Ръката ѝ вече беше на дръжката и се канеше да я натисне, когато изведнъж се спря. За пръв път в живота си Сюзан реши да не отваря вратата, колкото грубо и егоистично да изглежда това.

Алекс чакаше от другата страна на прага. Стори му се, че чу стъпки, но заради лая на кучетата не можеше да е сигурен. Почака още минута и разбра, че този път няма да му треснат вратата в лицето — просто защото няма да му я отворят.

38.

Алекс в дома на Ашли

Ашли отвори почти веднага, след като Алекс позвъни. Толкова бързо отвори, че се оказа неподготвена, а той не знаеше какво да й каже. Затова просто произнесе:

— Здравей, Ашли.

— Здравей, Алекс — отвърна тя.

— Чудех се дали искаш да поговорим.

— Разбира се. — Тя отвори вратата по-широко и отстъпи, за да го пусне вътре. След това го поведе през къщата към зимната градина в дъното, където бе посрещнала и детективите. Пред последните два дни листата бяха окапали и сега по земята имаше килим в червено и златисто, а клоните на дърветата се очертаваха на фона на небето. Вече миришеше на зима.

— Благодаря, че ме прие — каза Алекс.

— Мислеше си, че няма ли?

— Присила ми тресна вратата в лицето, а Сюзан не си беше вкъщи и не ми отвори.

— Защо всички винаги идват при мен последна? — попита Ашли. — И не ми казвай, че ни караш по азбучен ред.

— Моля?

— Това ми обясниха детективите. Преди мен бяха ходили при Присила и Сюзан.

— Значи всички очевидно правим една и съща грешка.

— Да, за теб е сигурно.

Настъпи мълчание, в което Алекс обмисляше как да подхване темата за съпругата си, но Ашли го направи вместо него.

— Предполагам, че искаш да поговорим за Джулия, нали? Вероятно смяташ да ми кажеш, че си невинен.

— Права си — призна си Алекс.

— Е, трябва да те предупредя, че си губиш времето. Знам, че ти си я убил.

— Тогава защо ме пусна в къщата си?

— Исках да ти дам да разбереш, че знам — каза Ашли. — И да ти кажа, че няма да се измъкнеш. Детектив Акерман ще се погрижи за това и ние ще му помогнем.

— Ние?

— Литературният клуб. Подготвени сме. Не помниш ли? Ти самият каза, че никога не се знае кога може да ни се наложи да разгадаваме някое убийство.

— Никога не съм казвал подобно нещо — протестира Алекс.

— На вечерята, която дадохте със... съпругата ти. Мъжът на Сюзан говореше, че трябва да четем нещо по-практично, като биографии например. А ти каза...

— Спомням си — прекъсна я Алекс. Поклати глава и се засмя.

— И ти се струва смешно?

— Да, това в днешно време минава за смешно — кимна Алекс.

— Значи ти, Сюзан и Присила ще разгадават криминален случай, така ли?

— С известна помощ.

— От Акерман — вметна горчиво Алекс.

— Нямах предвид него, всъщност.

— Тогава кого?

— Софи. Тя първа разбра, че не става въпрос за самоубийство. Знаеше го още преди полицията.

Алекс вдигна вежди.

— Значи най-добре да отида да поговоря със Софи.

39.

Алекс в дома на Софи

Софи току-що се бе върнала от Присила, вадеше чиниите от миялната машина в кухнята и се опитваше да измисли какво да каже на Алекс Стоу, когато отиде у тях. Изведнъж на вратата се позвъни.

За разлика от Присила, Сюзан и Ашли, Софи знаеше кой я търси.

Замръзна за миг. След това затвори миялната машина, обърна се и тръгна по коридора към пътната врата. И я отвори.

Бяха се виждали на вечери, но никога не бяха водили истински разговор, предполагаше се, че се познават, а всъщност не бе така. Настъпи кратко неловко мълчание.

— Надявам се да не преча — каза Алекс.

— Никак даже — отвърна тя. — Искаш ли да влезеш?

— Би било страхотно.

Софи усети инстинктивно, че не може да го покани в стаята със строгите антики, кухнята ѝ се струваше прекалено интимно пространство, затова го поведе към помещението, което би трябвало да е кабинетът ѝ. Там държеше компютъра си, на който смяташе да напише своята книга. Но дните на лятото се изнизаха, а тя бе успяла да натрака само едно изречение, затова наричаше кабинета си „стаята за неписане“. Освен бюрото до прозореца, вътре имаше още диван и кресло, на което бе прекарала по-голямата част от времето, подгънала крака под себе си, с чаша кафе на малката масичка и разтворена в скута книга.

Софи седна на креслото, а Алекс — на дивана.

Сведе поглед. Забеляза, че ръцете ѝ в скута са сплетени една в друга прекалено силно. Отпусна ги.

Когато вдигна очи, видя, че Алекс я оглежда проучвателно. След това внезапно се усмихна. Изглеждаше напълно различен, когато се усмихваше.

Тя също му се усмихна, но не знаеше какво да каже. Той заговори пръв.

— Исках да ти благодаря за помощта онази сутрин. Беше много... спокойна.

— Не се чувствах спокойна — призна си тя. Понякога в трудни ситуации наистина се чувстваше спокойна, но тази не беше от тях.

— Предполагам. Но запази самообладание. Знаеше точно какво имам предвид, когато казах на Присила да не докосва трупа, и трябва да призная, че ако не беше ти, тя нямаше да ме послуша. Може да се окаже много важно, че местопрестъплението не беше... компрометирано. Ти какво мислиш?

Тя се опита да отклони похвалите:

— Съпругът ми би казал, че това е резултат от прекаляване с криминални романи и развинтено въображение.

Той пак се усмихна.

— Е, значи трябва да благодаря на криминалните романи и развинтеното ти въображение. Пък и не мисля, че въображението ти е развинтено. И в най-смелите си предположения човек не може да предвиди какво ще го сполети в живота.

— Това е така — съгласи се искрено Софи.

— Затова ли обичаш криминалните романи? Защото провокират въображението ти?

— Не точно. — Никой досега не я беше питал защо харесва да чете криминални романи. Опита се да намери най-точния отговор. — Мисля, че е заради усещането за тържество на справедливостта накрая. Защото обикновено в живота не се случва така. Но в повечето криминални романи всеки получава каквото заслужава.

— Не вярваш, че в живота справедливостта възтържествува?

— Не, обикновено не става така. А ти?

Той се засмя.

— Не, имах предвид — четеш ли криминални романи?

— О — усмихна се той широко. — Преди ги поглъщах като топъл хляб. Като дете не можех да се наситя на разказите за Шерлок Холмс.

— Имам приятел, който обожава тези книги — каза Софи. — Смята, че това са най-добрите криминални романи на света.

— Не знам. Напоследък предпочитам Агата Кристи.

— Така ли? — учуди се Софи. — Аз също.

Алекс се наведе напред и сниши глас.

— Можеш ли да пазиш тайна?

Софи кимна.

— Най-любимият ми детектив е госпожица Марпъл. Повечето мъже не биха си признали нещо такова, нали? Предполагам, че ти предпочиташ Поаро?

— Не. Обожавам госпожица Марпъл. Дийн наскоро ми подари първото издание на „Убийство в дома на свещеника“. Искаш ли да го видиш?

— С удоволствие.

Софи стана, взе книгата от полицата и му я подаде.

Той много внимателно отвори корицата и прелисти страниците.

— Великолепна е. Фантастичен подарък. Съпругът ти също ли е фен?

— Не, той не чете много. Само вестници.

— Жена ми и тя не чете... искам да кажа, не четеше много.

Настъпи мълчание. Алекс го наруши.

— Благодаря ти, че ме покани у вас. Опитах се да говоря с другите жени от литературния клуб, но Присила не ме пусна в дома си, Сюзан дори не отвори вратата. Не успях да се срещна с тях. Надявах се, че поне ще се усъмнят във вината ми. Ашли ме покани, но само за да ми каже, че е убедена във виновността ми и че всички вие ще направите каквото е по силите ви, за да помогнете на детектив Акерман да го докаже.

— Това не важи за мен — възрази Софи.

— Така ли?

— Да. Аз ще се опитам да помогна да открият виновния. А не да докажа, че ти си виновен. Важни са уликите.

— Точно в момента всички улики са срещу мен — отбеляза Алекс.

— Така е — усмихна се Софи.

— Мислиш ли, че съм аз?

— Нека се изразя така — никога не съм сигурна, че съм решила правилно кръстословицата, докато не попълня всички квадратчета.

— Знаеш ли кое е най-смешното? Ашли ми каза, че ти си човекът, с когото трябва да говоря. Длъжен съм да призная, че най-малко от Ашли съм очаквал да получа добър съвет, но това само показва, че човек винаги може да сбърка.

Софи усети, че се изчервява. Престори се, че в момента най-много я интересува да избутва кожичките на ноктите си с палец.

— Не влагай толкова смисъл в думите на Ашли. Тя ме харесва, защото не я карам да се чувства глупава и може би защото се чувства малко изолирана от Присила и Сюзан, които са много близки.

— Не ѝ вярваш много май — подхвърли Алекс. — Мисля, че мненията ѝ се основават на нещо повече от его и ревност.

— Така ли мислиш? Ами мнението ѝ за убийството? Мислиш ли, че в него има нещо повече?

Алекс я изненада, като се разсмя.

— Всъщност — да. Смятам, че и в това има нещо повече. Както вече казах, положението ми в момента никак не изглежда розово. Но точно заради това съм тук. Да се опитам да попълня още кутийки в кръстословицата.

Добронамереният му отговор я обезоръжи. И тогава в стаята влезе Агата.

— Имаш котка — възкликна Алекс.

— Казва се Агата.

— Кръстила си я на любимата си писателка, предполагам. Красива е. Може ли? — попита той и се наведе да вземе Агата, докато тя минаваше покрай него.

Софи се канеше да го предупреди да не го прави, Агата не позволяваше на друг, освен нея да я взима. Но преди да каже каквото и да било, Алекс вече бе вдигнал котката, гушна я и започна да я гали зад ушите.

Агата не протестира. Само присви очи от удоволствие.

— Не позволява на никого да прави това — отбеляза Софи.

— Така ли?

Агата замърка.

— Кажи ми с какво мога да ти помогна — попита Софи.

— Наистина ли искаш да знаеш? — попита обнадяден Алекс.

Софи кимна.

— Добре, ще ти кажа.

40.

Софи и Дийн

— Джулия Стоу е имала любовник — оповести Софи на вечеря същия ден.

Дийн спря да дъвче и се взря в нея.

— Откъде знаеш? — попита той с пълна уста.

— Днес говорих с Алекс Стоу и той ми каза.

Дийн преглътна.

— Какво си направила?

— Да не си ядосан? — попита тя внимателно.

Софи не можеше да прецени какво ще последва.

Дийн беше на границата. Или щеше да започне да вика, или щеше да се овладее и да се пошегува. Усещаше вътрешната му борба.

Дийн не отговори веднага. Отпи от виното. Остави чашата и заговори бавно.

— Е, не бих казал, че съм доволен. Знам, че обичаш криминалните истории, но не мислиш ли, че е малко откачено? Не ми се вярва да си отишла сама и да си го въртяла на шиш с въпроси за жена му.

Софи се отпусна. Стана й ясно, че няма да се скарат.

— Не съм. Той дойде тук — отвърна тя.

Това накара Дийн да застине.

— Не съм сигурен дали не е по-лошо — каза той след дълго мълчание.

— Ходил е у всички. Опитал с Присила, Сюзан и Ашли, преди да дойде у нас.

— И?

— Никоя от тях не пожелаала да разговаря с него.

— На мен ми се струва, че са постъпили разумно. Но виждам, че ти не си последвала примера им.

— И как да получа информация за убийството, ако не говоря с него?

— Никак не одобрявам, че си разговаряла с убиец.

— Значи признаваш, че съм права и че Джулия е била убита?

— Днес ми се обадиха от полицията — каза заядливо Дийн. — И когато ги попитах, не потвърдиха, но и не отрекоха. Така че има вероятност да си права. И не искам повече да говориш с убийци.

— Ами ако не е той?

— О, стига, Софи. Не може да си толкова наивна. Разбира се, че е той. Кой друг да бъде? Някой луд, който случайно е минал и е решил да убие жена му, а после е направил всичко да изглежда като самоубийство? Не ме разсмивай.

— Но той не твърди подобно нещо. Не казва, че е някой случаен човек. Смята, че жена му е имала любовник.

— Той... Сигурно се шегуваш — удиви се Дийн.

— Женените си хващат любовници — отбеляза Софи. — Колко от колегите ти изневеряват на съпругите си?

— Не знам. Да не мислиш, че влизат в кабинета ми и казват: „Хей, снощи спях със стриптийзьорка!“ или „Току-що изчуках секретарката в тоалетната“.

— Да, така си мисля.

— Според теб всичките ми колеги са някакви примати, които се хвалят навсякъде със сексуалните си подвизи.

— А не го ли правят?

— Не, не го правят. Хората не си разказват тайните наляво и надясно.

— Сега пък ти си наивен — изтъкна Софи.

— Знам само, че с мен не споделят тайни. Какво друго ти каза Алекс, освен че жена му е имала любовник? Спомена ли кой е той?

— Не, защото не знае — отвърна Софи. — И там е проблемът. Сигурен е, че точно той е убил жена му, и се опитва да разбере кой е.

— И как смята да го направи? Да не би да се надява, че си толкова проникателна, та ще откриеш с кой мъж е спяла жена му?

Софи сведе поглед и се усмихна. Но Дийн познаваше реакциите на съпругата си и попита:

— Какво има?

Тя се опита да си придаде невинен вид.

— Нищо.

— Познавам те. За какво си мислиш? — настоя той. — И не ми отговаряй пак, че е нищо.

— Ако искаш да знаеш, току-що си мислех, че от теб няма да излезе добър детектив — каза му тя.

— Нима? И защо?

— Защото вече правиш предположения.

— Какви предположения съм направил? Казах, че не вярвам да успееш да разбереш.

— Не, каза, че не мога да отгатна с кой мъж е спяла жена му.

— И?

— Ами автоматично приемаш, че е бил мъж. Ами ако е спяла с жена?

Дийн не успя да се въздържи и се разсмя.

— Нямах равна! — възхити се той, както винаги, когато успееше да го изненада.

Тя се усмихна широко.

— Значи е искал да откриеш с кого спи жена му? Така по-добре ли е? Не споменавам полове.

— Много по-добре — съгласи се тя. — И не, не е точно това. Всъщност се надяваше, че Джулия може да е споделила с някоя от приятелките си.

— Но ти не беше много близка с нея — изтъкна Дийн.

— Наистина не бях. Затова е отишъл първо при Присила, Сюзан и Ашли. Макар че и за тях не съм останала с впечатлението да са били близки с Джулия. Но ще ги попитам дали не им е доверила нещо.

— И дали не са й били любовници — пошегува се Дийн.

— Не вярвам да си признаят, ако е било така — каза съвсем сериозно Софи.

Дийн я погледна по-внимателно.

— Май наистина смяташ да му помогнеш?

— Просто искам да разбера какво се е случило. Ако Джулия наистина е имала извънбрачна връзка, искам да знам с кого.

— Великият детектив Софи Райт върви по следите на неизвестния любовник и ще докаже, че той е истинският убиец — произнесе саркастично Дийн.

— Не е задължително. Просто разсъждавам над уликите. Те не са предубедени.

— Уликите се контролират от хора — възрази Дийн, — а хората са предубедени.

— Какво искаш да кажеш?
— Че се опитва да те използва.
— Аз също го използвам.
— Кога пък ти си използвала някой човек? — присмя й се Дийн.
— Случвало се е — протестира Софи.
— Кога? Дай ми един пример.
Софи помълча, после каза:
— Е, никога не е късно да се науча.
— Видя ли какво имам предвид? Не ги умееш тези работи. А той
е специалист. Не си му в категорията.

41.

Сюзан и Хари

Хари все още не се бе прибрал и Сюзан не можеше да се свърже с него. Не вдигаше мобилния си телефон. Според секретарката му щял да отсъства няколко дни.

Тя започваше да си мисли, че му се е случило нещо лошо. Ами ако е отвлечен? Или дори по-лошо? Трябваше да предприеме нещо. Реши да се обади в полицията и да го обяви за изчезнал. Но тогава се запита на кой телефон трябва да позвъни? Не беше 911. Дали да не потърси номера на местния участък? След това си спомни за визитката, която и остави Акерман. Взе я и тъкмо се канеше да набере номера, когато си представи какви въпроси би й задал детективът. Кога е изчезнал Хари? Кога за последен път тя е говорила с него?

И като си даде сметка какво ще му отговори, остави слушалката и покри устата си с длан. Ще трябва да каже на детектив Акерман, че съпругът ѝ е изчезнал в деня, в който бе убита Джулия. Ами ако двете събития бяха свързани? Вероятно ще наведе полицията на тази мисъл.

Затова продължи да чака.

Чакаше вече от дни и той, естествено, се появи в мига, в който тя беше престанала да се надява. Беше девет и половина вечерта, Сюзан си бе в леглото. Обикновено не си лягаше толкова рано, но не знаеше какво друго да прави. Искаше денят да свърши, затова взе две приспивателни и се мушна между завивките, за да избяга в забравата. Беше изтощена, защото от доста време я мъчеше безсъние, но изтощението ѝ бе от онзи вид, при който тялото се чувства като сгазено от валяк, а умът не престава трескаво да работи.

Включи телевизора и се разходи по каналите, но не можа да събере достатъчно концентрация и за един сериал. Тъкмо заради телевизора не чу колата, нито отварянето на гаражната врата, както и стъпките по стълбите. В един миг вдигна поглед и видя съпруга си на вратата на спалнята. Взираше се в нея и изглеждаше така, както никога не го бе виждала преди и никога повече не искаше да го види.

А тя беше с най-старата си пижама. Косата ѝ бе още мокра от душа, който си бе взела с надеждата, че топлата вода ще я отпусне и ще ѝ помогне да заспи. Току-що си бе сложила овлажняващ крем за сто долара, който обещавахе да направи кожата ѝ сочна и гладка дори след четиридесет години, но който също така беше мазен и не попиваше веднага, така че лицето ѝ лъщеше като намазано с олио. Разбира се, че Хари я бе виждал в този вид стотици пъти, но това беше преди да спре да я гледа с любов и да започне да изпитва съжаление към нея.

А което беше още по-зле, тя пък не бе виждала от години Хари да изглежда толкова добре. Беше в любимия ѝ костюм, който го правеше да изглежда як, а не набит, с бяла риза и тъмносиня вратовръзка, в тон с очите му. Прошарената му коса сякаш беше току-що фризирана. И за неин ужас забеляза, че има тен.

През първия ден от изчезването му тя непрекъснато си мислеше какво ще му каже, когато се върне. Искаше да му даде да разбере, че той, който винаги се е гордял с почтеността си в бизнеса, не е показал нищо подобно в брака си. Да му припомни брачните обети и да го попита дали думата му още значи нещо. А също и да го попита как може да ѝ причинява това. Поведението му беше като внимателно премерено мъчение, показваше пълна незаинтересованост към чувствата ѝ. Искаше да му каже, че никога не е вярвала, че той може да постъпва така. И че тя самата никога не би си позволила подобно отношение към него.

Това беше първия ден. На втория се уплаши и започна да мисли, че е изтълкувала ситуацията погрешно. Може би е наранен. Може би е в беда. Може дори да е отвлечен. След като си даде сметка в кой миг е изчезнал, все повече започваше да вярва, че изчезването му има връзка със смъртта на Джулия. И оттогава не спираше да гради в ума си сложни сценарии, с които да обясни съвпадението. Реши, че може да е имал връзка с Джулия. Може би тя е заплашила, че ще ѝ каже, и за да защити брака си, Хари я е убил. Или пък ѝ е обещал да избягат, но не е успял да удържи на думата си и тогава Джулия се е разгневил и го е нападнала, а той я е убил при самозащита. Представяше си десетки различни сценарии, но всички те бяха версии на един и същ сюжет: Хари прави всичко възможно, за да защити нея и брака им.

Фантазиите ѝ бяха кошмарни, но не беше сигурна дали предпочита пред тях обикновената, банална, но жестока истина: че

Хари е заминал някъде с друга жена. Че е в някой луксозен морски курорт, където танцува, пие коктейли, пече се на слънце и прави любов. В мига, в който го видя, беше убедена, че точно това е станало.

— Имаш тен? — отбеляза тя делово, но с глас, пълен с отрова.

— Трябваше да замина за няколко дни. Имах нужда от време, за да помисля — каза Хари.

— И случайно да си бил сам? Или си заведе някоя да ти помогне да... помислиш?

— Няма да те лъжа. Не бях сам.

— Няма да ме лъжеш ли? А какво правеше през последните шест месеца? — попита тя.

— Ами това е едно от нещата, които се опитах да реша през тези няколко дни. Повече няма да те лъжа. Не е честно спрямо двама ни.

— Значи си решил. А придружителката помогна ли ти да решиш?

— Сарказмът ти няма да направи ситуацията по-лесна, Сюз — каза Хари.

— И защо ми е да я правя лесна? Да не мислиш, че ми е било лесно през последните дни — да не знам къде си, какво ти се е случило и въобще какво става?

— Секретарката ми не ти ли каза, че съм ти оставил съобщение и че ще ти се обадя след няколко дни?

— Не. Не ми каза. Уведоми ме само, че не си там. Това е единственото съобщение, което получих от нея.

— Съжалявам. Станало е недоразумение.

— Но защо оставяш съобщение на секретарката си? Защо не ми го каза сам? Не мислиш ли, че поне това ми дължиш?

— Сега съм тук — отвърна Хари. — Можех просто да накарам адвоката си да ти изпрати документите.

— Документите? — повтори Сюзан. — Какви документи?

— Стига, Сюз. Знаеш какви.

— За развод ли? — прошепна тя.

Хари кимна.

И точно когато най-много ѝ трябваше, гневът ѝ я предаде.

— Не биваше да става така — каза тя. — Хари, заедно сме почти от двайсет години. Това нищо ли не значи за теб? Не мислиш ли, че имаме какво да спасим?

— Повярвай ми, Сюз, това измъчва и мен. Измъчва ме от месеци. Но просто няма да стане. От известно време нещата между нас не вървят.

— А защо не си ми казал нищо?

— Защото дори не го осъзнавах. Искам да кажа, че го усещах, но не можех да го формулирам.

— Още не е късно — промълви тя умолително. — Можем да поговорим. Да ми кажеш защо си нещастен. Какво искаш да направя. Винаги единствената ми цел е била да те направя щастлив.

— Знам. Но... не съм щастлив.

— Тогава кажи ми какво да направя. Какво мога да сторя за теб? — И добави отчаяно: — Мога да се променя.

— Не можеш да станеш напълно различен човек — възрази Хари. — Ти си прекрасна такава, каквата си. Но аз просто не съм щастлив в брака си. Съжалявам.

— От думите ти съдя, че си намерил човека, който да те направи щастлив, така ли?

— Да — отвърна той простишко.

— И коя е тя?

— Трябва ли да говорим за това?

— Да не би да си мислеше, че ей така ще се появиш, ще заявиш: „Искам развод“, и аз ще кажа: „Добре“. И това ще е всичко? Така ли си представяше нещата?

— Просто не искам да те наранявам.

— Ако наистина не си искал да ме нараниш, нямаше да имаш любовница. Ако наистина не си искал да ме нараниш, нямаше да изчезнеш дни наред в... къде беше всъщност?

— Сюз, недей.

Но тя не спря.

— Ако не си искал да ме нараниш, нямаше да дойдеш по този начин да ми кажеш, че искаш развод и че вече си решил. Ти вече ме нарани. Мисля, че заслужавам да знам останалото.

Хари въздъхна.

— Права си. — Отиде до креслото в ъгъла, което бе с лице към спалнята, и седна в него. Изведнъж придоби много уморен вид. Цялата му енергия и жизненост, които струяха от него, когато се появи на

вратата, се изпариха. — Права си. Питай ме каквото искаш и ще ти отговоря.

Сюзан пое дълбоко дъх.

— Има ли надежда за нас, Хари? Мога ли да направя нещо, за да те накарам да промениш решението си?

— Не, Сюз. Съжалявам.

Тя седна на леглото, беше като окаменяла. Зададе въпроса, сляпо надявайки се на друг отговор. Адвокатката на Алекс би казала на Сюзан същото, което каза и на клиента си: не задавай въпроси, на които не искаш да чуеш отговорите.

— Но защо? — Това беше последната ѝ надежда.

Хари поклати глава.

— Не знам защо. Стават такива неща. Просто се отдалечихме.

— Аз не съм се отдалечила от теб. Обичам те — увери го Сюзан.

— Знам. Знам, че ме обичаш. Но може би имам нужда от нещо повече от любов.

— И какво е то?

— Взаимна любов. Не е достатъчно само единият да обича.

— Ти не ме ли обичаш? — Едвам събра дъх, за да произнесе тези думи.

— Виждаш ли? Казах ти, че не бива да говорим за това. Така само те наранявам. — И Хари понечи да стане.

— Не. Трябва да знам. Искам да чуя истината — спря го Сюзан. — Моля те.

Хари я погледна и бавно седна обратно в креслото.

— Обичаш ли я?

— Да.

— Коя е тя?

— Тя е... колега.

— Работите заедно?

— Не. Работи за компанията, която купихме. Или по-скоро — работеше. Взехме я, за да ни помогне със стратегията.

— Предала е собствената си компания? Що за човек е това?

— Виждаш ли, Сюз, това е част от проблема. Ти просто не разбираш света на бизнеса.

— Да не искаш да кажеш, че трябва да започна да разбирам света на бизнеса, за да потръгне бракът ни?

— Това е моят свят. В него живея от седем сутринта до седем вечерта. Дванайсет часа на ден. Превърнал се е в част от мен. И да, предполагам, че точно това се опитвам да кажа.

— Казваше, че предпочиташ да не работя. Че е важно да създам дом и уют.

— Така си мислех. Какво да кажа? Сбъркал съм.

— Сбъркал си. — Сюзан се изсмя, смехът ѝ беше истеричен. — Казваш го сякаш не е кой знае какво. О, извинявай, сбърках. Осъзнаваш ли какво си направил? Осъзнаваш ли от какво съм се отказала заради теб?

— Наистина ли трябва да говорим за това? — попита уморено Хари.

— Да, трябва да говорим. Разбира се, че трябва. През целия си живот съм искала семейство. Искала съм деца. Повече от всичко на света. Ти каза, че не искаш и аз се отказах от тях заради теб. Отказах се от мечтата си заради теб. Ето колко много съм те обичала.

— Мисля, че и това е част от проблема. Не трябваше да се отказваш от нищо заради мен или заради който и да било друг. За мен се оказа непосилна тежест да се покажа достоен за тази жертва. Аз не я заслужавам. Не мога да ти отвърна със същото.

— Напротив, ти ми бе достатъчен.

— Не, не бях. Ако бъдеш честна пред себе си, ще признаеш, че ти така и не ми прости за това. Не ми прости, че те накарах да се откажеш от децата, които искаше. Трябваше да последваш мечтите си.

— И ми го казваш сега? Когато съм на четиридесет и е прекалено късно?

— Хората допускат грешки, Сюзан. Сбъркал съм, но дори и да не си го признаваш, и ти си сгрешила. — Хари се изправи. — Знам, че сега си гневна и наранена, но съм сигурен, че след време ще осъзнаеш, че съм прав. Така и двамата ще бъдем по-щастливи.

— По този начин се самозалъгваш, за да се чувстваш по-малко виновен. И знаеш ли какво? Това са пълни глупости.

— Знам само, че трябва да го направя. Имаме само един живот и аз не смятам да се отказвам от него от страх да не те нараня. Тогава и двамата ще сме нещастни. Надявах се, че ще получа благословията ти.

— Нима? Очаквал си да ти дам благословията си? Мислел си, че ще направя нещо подобно?

— Показва колко много те уважавам — изтъкна Хари.

— Всъщност не смятам, че някой някога ми е казвал нещо побидно. Сигурно ме мислиш за пълна идиотка. Идваш да ми кажеш, че ме напускаш заради друга жена. Че никога не съм те правила щастлив. Че съм сбъркала, като съм се отказала заради теб от това, което смятах за най-важно в живота. И очакваш да ти дам благословията си? — Сюзан отново почувства как гневът се надига в нея.

— Смятах те за грижовна и разумна жена, която иска само най-доброто за тези, които обича — опита се да ѝ обясни Хари.

— Не, смятал си ме за идиотка, с която можеш да правиш каквото си искаш и която само ще каже: „Искам ти да си щастлив, щом това означава да ти дам развод, ще те разбере“. Може и да съм идиотка, но няма да кажа нищо подобно.

— Не мисля, че е чак толкова невъзможно.

— Вече не ми пука какво мислиш. Изнасяй се от къщата и от живота ми и върви по дяволите!

— Това не си ти — поклати глава Хари. — Това не си ти. Говориш така, защото си наранена. Разбирам, че си гневна. Но... няма да се държиш неразумно по време на развода, нали? Няма да го направиш труден само за да си отмъстиш? Ти не си такава. Не си от този тип хора.

— Не ти ли казах преди малко? — отвърна Сюзан. — Мога да се променя.

Присила и Софи

В дните, когато ходеше на разходка със Сюзан, Присила обикновено правеше по няколко обиколки, преди да се отбие у приятелката си. Но тази сутрин отиде право у Софи и в мига, в който тя отвори, започна да я засипва с въпроси.

— Е, какво стана? Какво ти каза той? Разбра ли нещо?

Софи излезе и затвори вратата зад себе си.

— Беше... интересно.

— Какво значи това? — попита Присила, когато тръгнаха по улицата.

— Не знам откъде да започна — сви рамене Софи.

— От самото начало. Как отиде у тях? На него видя ли му се странно, че искаш да поговорите?

— Не се наложи да ходя до тях. Той дойде при мен.

— Така ли?

— Освен това е ходил и при Сюзан и Ашли.

— Те говорили ли са с него? — попита Присила.

— Сюзан дори не му е отворила вратата. Очевидно Ашли го е пуснала в дома си, но не го е изслушала. Поканила го е, за да му каже каквото има да му казва. Обяснила, че се опитваме да докажем, че той е убил жена си.

— О, страхотно. Сега вече е наясно какво планираме. Вече нищо няма да ни каже.

— Мисля, че успях да поправа нещата — успокои я Софи.

— Успя да го убедиш, че ще му помогнем ли?

— Мисля, че да — или поне, че аз не се опитвам да го обвиня. Както и да е, той е доста отчаян. Положението му хич не е розово в момента и спомена, че с детектива ги свързва някаква стара вендета.

— Детектив Акерман ли? Не мога да си представя, че би отмъщавал на някого.

— Разбирам те — подкрепи я Софи. — И на мен не ми прилича на такъв човек.

— Пита ли Алекс защо детектив Акерман му има зъб?
— Не искаше да ми каже.
— Май си го измисля — заяви Присила.
— Още не съм ти казала всичко. Всъщност, той бе дошъл да ми каже, че Джулия си е имала любовник, и се надяваше, че може да е споделила това с теб, Сюзан или Ашли.
— Джулия е имала любовник?
— Така казва той. Не ти ли е споменавала нещо?
— На мен? Боже, не!
— Мислиш ли, че е възможно?
— Възможно? Предполагам, че е възможно. — Присила се замисли за миг. — Да не би да твърди, че Джулия е убита от любовника си?
Софи кимна.
— И няма представа за кого става въпрос?
— Не. Точно затова има нужда от помощ. Нуждае се от нашата проникателност. От всичко, което може да сме забелязали. Някоя дреболия, за която тя се е изпуснала пред нас.
— На мен ми звучи като постановка. Вероятно са я измислили заедно с адвоката му, за да я представят пред съдебните заседатели и да създадат условия за... как се наричаше това? Разумно съмнение, нали? Измисленият любовник на Джулия е единственият начин Алекс да се измъкне. Не може да твърди, че някой непознат я е убил и е направил всичко да изглежда като самоубийство.
— Така е. Но той не е решил, че е имала любовник, след като е била убита. Мислел си го е и преди това — поясни Софи.
— Той твърди така.
— Не, наел е частен детектив да я следи.
— Наистина ли? И той открил ли е нещо?
— Нищо. Но ако любовникът ѝ е живеел наоколо, частният детектив не би могъл да докаже каквото и да било. Можел е само да стои в колата си отпред. А когато се стъмни, няма как да види нищо от всичките тези дървета. Джулия е можела да се скрие, като просто се измъкне през задната врата. Или дори през прозореца. И затова е била убита отзад. Защото там се е срещала с любовника си.
— Оооо! — възкликна Присила. — Това е добро предположение. Но чакай малко — Алекс няма как да не е забелязвал, когато тя се

измъква.

— Спели са в различни стаи — оповести Софи.

— Наистина ли?

— Не помниш ли, че когато намерихме Джулия и отидохме да кажем на Алекс, той ни осведоми, че тя още спи? А тя вече висеше от часове на дървото. Единственият начин той да мисли, че още спи, е ако имат отделни спални. Алекс ми го потвърди вчера.

— Такааа... — проточи Присила. — Не мога да повярвам, че не съм забелязала нещо толкова очевидно. Каза ли защо?

— Не.

— Ти пита ли го?

— Не. Не бих могла да го питам нещо такова. Едва го познавам.

— Защо не? Той е повдигнал въпроса. Сам си е признал, че с Джулия спят в отделни стаи. Защо да не попиташ как се е стигнало дотам? Не е необходимо да го въртиш на шиш като някой разследващ журналист. Държала си се дружелюбно, предразположила си го да говори за отношенията с жена му, как не са вървели, и си измъкнала важна информация, която може да е полезна на детектив Акерман.

— Но аз наистина не се опитвам да докажа, че той е виновен. Според мен е възможно и да не го е извършил той — каза Софи.

— О, и мислиш, че е мистериозният любовник, така ли?

— Както и ти каза, всичко е възможно. Фактът, че Джулия е убита навън, подкрепя тази теза, дори и ти го признаваш.

— Какви факти? Аз не виждам никакви факти. Той разполага ли с доказателства, че наистина е имало любовник? Разбрах, че частният детектив не е успял да го открие, но той самият има ли някакви доказателства за наличието му?

— Не мисля — призна Софи.

— Нищо?

Тя поклати глава.

— И продължаваш да твърдиш, че може и да не го е извършил той? Ти наистина си много наивна, невинна си като бебе. Най-добре внимавай. Той ти хвърля прах в очите.

— Дийн каза същото. Но аз знам какво правя — увери я Софи.

— И какво правиш?

— Помагам на разследването.

— Но на кого помагаш?

Софи не отговори.

— Не вярвам, че Джулия е имала любовник. Това е само някаква негова параноична фантазия, която всъщност му дава мотив. И то един от прастарите мотиви. Историята с Отело се повтаря.

— Не знам — каза Софи. — Не мисля, че е параноична фантазия. Нещо ми подсказва, че е прав и че Джулия е имала любовник.

Повървяха известно време в мълчание, което наруши Присила, но като смени темата на 180 градуса.

— А, и преди да съм забравила — подхвърли тя съвсем небрежно, — искам да знаеш, че планирам скромно събиране. Смятах да го направя през седмицата, да видя дали е възможно да се събираме и тогава, а не само през уикендите. Гордън работи много, но каза, че ще успее да се измъкне веднъж по-рано. Дали ще е възможно и твоят съпруг да се прибере до осем вечерта? Защото, доколкото си спомням, и той работеше до късно, нали?

— Дийн ли? Да, обикновено работи до късно. Но напоследък е доста по-свободен. Според мен прави огромни усилия да се прибира по-рано, за да прекарваме повече време заедно.

— Така ли?

— Тази седмица сме вечеряли заедно всеки ден. Не си спомням откога не се бе случвало. Снощи се прибра преди седем.

— Колко мило — усмихна се сковано Присила.

Но всъщност не мислеше, че е мило. Мислеше си, че Дийн няма никакво извинение — можел, е спокойно да мине през тях предната вечер. Обади се на служебния му телефон и остави съобщение, че Гордън ще работи до късно. След като Дийн не се появи, тя реши да не го обвинява, а да допусне, че е бил зает.

Каза си, че не е успял да се прибере навреме и затова не е дошъл. Софи прекъсна мислите й.

— Можем да го направим когато кажеш.

— Кое? — попита Присила, забравила за измислицата, която пробута, за да разбере кога се прибира Дийн от работа. Но бързо си спомни. — А, да. Събирането. Виж, ще го планирам за следващата седмица. Но сега, след като загубихме Джулия, Алекс, Сюзан и Хари като компания, ще е истинско нещастие, ако някой не успее да дойде. Затова кажи на съпруга си, че присъствието му е задължително, или да

се готви за тежки последствия — довърши тя шеговито. След като не успя да се свърже с него по телефона, му пращаше съобщение по жена му.

— Разбира се, че ще му кажа.

— Нали няма да забравиш?

— Ще му кажа — обеща Софи.

Дийн и детективите

— Значи това не е просто измислица на съпругата ми? — попита Дийн двамата детективи, докато ги въвеждаше в кабинета си.

Акерман си беше уредил срещи с Дийн, Гордън и Стюърт на работните им места в града. Надяваше се с едно отиване да успее да се види с всички, но все още не се бе свързал със съпруга на Сюзан — Хари.

Реши да се срещне с мъжете в кабинетите им, защото искаше да чуе откровените им мнения, а бе говорил с достатъчно съпрузи, за да знае, че те невинаги се изразяват свободно в присъствието на жените си, дори когато тези жени са в съседните стаи.

Дийн беше първи и откровеността му като че ли щеше да потвърди правилността на стратегията.

— Кое смятате за измислица на съпругата си? — отвърна Акерман с въпрос.

— Че Джулия Стоу е убита. Жена ми очевидно не вярва в „Бръснача на Окам“... — Млъкна и се вгледа в Акерман. И тъй като детективът не реагира, обясни: — Това е философски принцип, според който по-простата теория обикновено е по-вярна. Има хиляди примери, които го доказват. Като огромните фигури в полето, които се появяват през 70-те години — има две теории по въпроса. Едната е, че се дължат на летящи чинии, а другата — че тревата е подрязана с някакъв инструмент. Хората обичат да казват, че всичко е възможно, и може би са прави, но ако приложим „Бръснача на Окам“ към този казус, ще видим, че във версията с летящите чинии има много невероятни неща — междугалактически пътувания, достигане на скоростта на светлината и липса на доказателства за съществуването на летящи чинии. И тъй като няма как да сме сигурни, че следите са от някакви извънземни машини, остава да се съгласим с втората хипотеза, че фигурите са човешка направа. И знаете ли, години по-късно двама души наистина си признали, че те са направили първите фигури. Останалите вероятно са били дело на имитатори. И въпреки това,

противно на всякаква логика, мнозина вярват, че това са следи от летящи чинии. Защото иначе би било прекалено скучно. Прекалено банално. Предпочитат фантастиката пред истината.

— Добра аргументация — каза дипломатично Акерман.

Питърс вдигна поглед. Работеше с Акерман само от няколко дни, но те му бяха достатъчни, за да знае, че след подобно изказване колегата му обикновено правеше на пух и прах „добрата аргументация“ на събеседника си.

И, разбира се, след кратко колебание Акерман продължи, все едно си разсъждаваше на глас:

— Поне на теория. Но като детектив, на когото често се налага да прилага теорията в практиката, смятам, че пропускам нещо много важно. Според „Бръснаря на Окам“ не е задължително най-простата теория да е вярната. Става въпрос за най-простата теория, която обяснява фактите. Това е важната разлика. Но вие не сте първият, който допуска тази грешка. „Бръснарят на Окам“ често е прекалено опростяван. Всъщност предпочитам да се придържам към една мисъл на Айнщайн. Той казва, че всичко трябва да се опрости колкото е възможно, но не повече. Разбира се, когато видите труп да виси на въже, най-простото нещо, което бихте заключили, е, че става въпрос за самоубийство. Още повече, че обесването е най-разпространената форма на самоубийство и далеч не първото нещо, което ви хрумва, когато си мислите за убийство. Но сме длъжни да третираме всички самоубийства като убийства, докато не се докаже обратното. Защото все още не знаем всички факти. А фактите в този случай показват, че не това не е самоубийство. Те говорят, че е убийство, което някой се е опитал да представи за самоубийство.

— И откъде сте сигурни?

— Не сме — излъга Акерман. — Но има индикации.

— Софи ми разправяше за някаква вдлъбнатина в някакъв клон...

— Това е важна улика, която жена ви откри.

— Просто сте любезен, нали?

— Не. Никак даже. Любезен ли съм? — обърна се Акерман към Питърс.

— Не е такъв човек — потвърди Питърс.

Акерман пак се обърна към Дийн.

— Имате ли някакви предположения кой би могъл да я убие?

— Ако изобщо е убита, сигурно е съпругът ѝ.

— И защо смятате така?

— Не знам. Просто предчувствие. Има нещо у него... което не ми се струва наред. На ваше място бих се поинтересувал от миналото му.

Акерман погледна Питърс и вдигна вежди.

Дийн продължи.

— Искам да ви кажа, че никак не съм доволен, че жена ми прекарва толкова време с него.

— Какво? — изненада се Акерман и се изпружи.

— Да, вчера цял следобед е пила кафе с него. Твърди, че „разследва“, но на мен по-скоро ми се струва, че той ѝ хвърля прах в очите. Според мен се опитва да я убеди в някаква измислена от него история, че жена му си е имала любовник и че този любовник я е убил. Може би вие ще ѝ налеете малко ум в главата. Кажете ѝ, че всъщност вие разследвате случая и че тя трябва да стои настрана.

— Ще поговоря с нея — обеща Акерман.

— Наистина ли? Много ще съм ви благодарен. Притеснявам се за нея. Ами ако без да иска открие нещо, което ще помогне да бъде обвинен? Може да се окаже в голяма опасност.

— Мисля, че малко се увличате, господин Райт — каза Акерман успокоително.

— Все така ми казват и после нещо наистина се случва. Просто лошите ми предчувствия обикновено се потвърждават — изтъкна Дийн. — Имам чувството, че нещо ще се обърка.

— Нищо няма да се обърка — увери го Акерман. — Не и ако аз мога да го предотвратя.

Стюърт и детективите

— Кой е следващият? — попита Питърс, когато излязоха от сградата, в която работеше Дийн. — И колко е далеч?

— Стюърт Търкел. Не е далеч. Само на няколко пресечки.

— За коя е женен този Стюърт Търкел?

— За Бети Бууп — отвърна Акерман.

— Що за човек мислиш, че е? Искam да кажа — кой се жени за такива жени?

— Що за човек ли? Вероятно от онези, които в гимназията са били пренебрегвани от подобни момичета.

— Толкова ли е просто? — попита Питърс.

— Не е никак просто даже — отвърна Акерман.

Повървяха пет пресечки до сградата от южната страна на Сентрал Парк, качиха се в асансьора до четиридесет и седмия етаж и ги въведоха в офис с изглед като от картичка за Манхатън.

Стюърт стана да ги посрещне, а Акерман хвърли към Питърс поглед, означаващ „Аз казах ли ти?“ Стюърт беше нисък, набит и плешив. Но от него се излъчваше усещане за власт, което не можеше да се сбърка с нищо. Не беше само заради скъпия костюм и невероятната гледка зад гърба му. Акерман веднага усети всепроникващия поглед на Стюърт. Имаше чувството, че преценява колко е скъп костюмът му, на колко години е, кога за последен път е бил на химическо чистене. Жена му го беше купила преди две години на разпродажба в „XXI век“. Знаеше, че има нужда от нови дрехи, но все още не бе намерил време да отиде да си купи. Винаги за тези неща се бе грижила жена му. Тя се занимаваше и с химическото чистене, а сега той не помнеше кога за последен път е носил костюма си там.

— Господа, моля, седнете — покани ги Стюърт и посочи два стола срещу бюрото си. — Е, откъде да започнем? От някоя кръстословица може би? — Усмихна се и им показа едрите си зъби. — Разбрах, че обичате игрите.

Стюърт се опитваше да изтъкне пред Акерман превъзходството си, но детективът остана доволен. Беше се надявал, че жените ще споделят помежду си и ще разберат какво е имал предвид, като ги е питал за кръстословиците. Всичко бе изчислено така, че да създаде конкуренция между тях. Искаше да се опитат да го впечатлят, като му предоставят цялата информация, която имат.

— Обичате ли кръстословиците? — попита учтиво Акерман.

— Според мен са загуба на време — отвърна Стюърт.

За детектива това означаваше, че Стюърт не е много добър в кръстословиците. Не познаваше човек, който да го бива в решаването им и да може да устои на чувството за удовлетворение, когато попълни и последната буква.

— Имам предвид, че човек не научава нищо от тях — продължи Стюърт. — Обикновено са наблъскани с безполезни факти и глупави игри на думи. И какво като решиш една кръстословица? Нищо.

— Спортувате ли? — смени темата Акерман.

— Моля?

— Спортувате ли? — повтори детективът.

— Да, опитвам се. Когато мога. Старая се да го правя сутрин, обаче не ми се удава. В сградата има фитнес салон и ако успея да се измъкна, ходя там в обедната почивка.

— И какво като спортувате?

— Глупав въпрос. Човек влиза във форма. Оформя мускулите си. Подобрява състоянието на кръвоносната система. Носи само ползи за здравето.

— А знаете ли, че много лекари препоръчват на възрастните хора да решават кръстословици, за да поддържат мозъка си във форма? Според тях това ги предпазва от болестта на Алцхаймер.

— Шегувате се.

— Никак даже.

— Ха! — Стюърт изопна гърба си, както си седеше на стола.

Акерман не каза нищо. Знаеше, че Стюърт приключи с това, от което имаше нужда. Беше го подложил на тест — да види дали може да впечатли детектива с големия си офис, красивата гледка от прозореца и агресивното си поведение. Беше много важно да не се огъне. Сега, след като тестът беше свършил, Акерман можеше да се заеме с работата си.

— Искаме да ви зададем няколко въпроса за Джулия Стоу — започна той, а Питърс отвори бележника си и щракна химикалката.

— И аз не вярвах да сте дошли за инвестиционна консултация — пошегува се Стюърт.

— Аз лично с радост бих получил инвестиционна консултация — обади се Питърс.

— Имате ли заделени пари, които можете да си позволите да загубите? — попита Стюърт.

Питърс изсумтя.

— Заделени пари...

— Тогава съветът ми е: изобщо не се занимавайте с акции.

— Джулия Стоу — прекъсна ги Акерман. — Какво можете да ми кажете за нея?

— Вероятно повече от който и да било друг — отвърна Стюърт.

— И защо?

— Защото я познавах още отпреди да се премести в Гринич. Срещал съм я няколко пъти на партита в града.

— И?

— Ами в Гринич се опитваше да се прави на примерна, но дълбоко в себе си беше истинска кучка — и казвам това с най-голямо уважение. Знаеше какво иска и наистина щеше да го получи.

— И какво искаше? Пари? — попита Акерман.

— Сигурен съм, че отначало е искала пари. Но вероятно бързо е разбрала, че пари лесно се получават. Затова се е прицелила по-високо. Това, което Джулия искаше, не се купува с пари. Искам да кажа, че за да го поискаш, ти трябва пари, но само те не могат да свършат работа.

— И какво беше то?

— Положение в обществото — каза Стюърт кратко и ясно.

— И какво означава това?

— Какво е положение в обществото ли? Определенията варират в зависимост от това къде си и кого питаш. В Хамптън би означавало възможността да влезеш във всеки клуб или да получиш покана за всяко парти, или поне за по-важните. За мен положението в обществото е триумвират: пари, власт и възможността да предизвикваш завист.

Акерман си помисли, че определението е доста точно и показваше, че Стюърт е мислил по въпроса.

— И успя ли да го получи? — продължи с въпросите Акерман.
— Имам предвид — положението в обществото.

— Винаги има някой, който се оказва по-високо от теб, нали? Според мен тя си мислеше, че е стигнала върха, после разбра, че е само на половината път, а след това вече беше прекалено късно. Може би затова се е съгласила да се премести в Гринич. Обикновено жените искат да се местят извън града, за да живеят в голяма къща и да отглеждат деца. Но Джулия не беше от този тип. Знаеше, че майките не получават положение в обществото. Децата пък за нея означаваха банални неща като возене до училище и часове за зъболекар, дори когато имаш бавачка и икономка. Децата не носят блясък.

— Описвате я като някакво чудовище — вметна Питърс.

— В известен смисъл беше точно това. Човещината означава объркани емоции, грешки и несигурност. А Джулия никога не демонстрираше нищо подобно. Предполагам, че под цялата тази ледена броня наистина се е криел човек, но аз никога не съм го виждал.

— Ами съпругът ѝ?

— Алекс? Какво за него?

— Смятате ли, че е изпитвала нещо към него?

— Винаги са били идеалната двойка.

— Но? — подкани го Акерман да продължи.

— От време на време ми се струваше, че надушвам нещо под тази маска — призна си Стюърт.

— Какво?

— Само някакво усещане — стана предпазлив Стюърт. — Но... според мен го мразеше.

45.

Гордън и детективите

Разпитът на Гордън не вървеше добре.

— Джулия и Алекс ли? — повтори Гордън. — Не знам. На мен ми изглеждаха наред.

— Наред? — повтори въпросително Акерман.

Трябваше да ходят доста пеша до центъра, за да посетят Гордън в офиса му, и Акерман вече започваше да си мисли, че са си изгубили времето. Бяха при него от десет минути и детективът не бе успял да измъкне нищо значимо.

— Като се обърнете сега назад, какво виждате? — попита Акерман.

— Ужасно е. Не искам да си спомням за това — призна си Гордън.

В този момент влезе секретарката му с кафето, за което бе ходила до „Старбъкс“. Очевидно предлаганото в барчето не ставаше за пиене.

— Благодаря ти, Елизабет — кимна Гордън.

Детективите също поблагодариха. Когато тя излезе, Акерман продължи да задава въпроси.

— Бяхте ли близки?

— Не. Не мисля. Разбирам какво ме питате. За мен това не е лична загуба. Но винаги е шокиращо, когато нещо подобно се случи с човек, когото си познавал. А аз не обичам да се примирявам, като казвам, че такива неща се случват.

Защитено детство, в резултат на което се е получила типичната чувствителна душа, помисли си детективът. Той не можеше дори да си представи какво е това. Когато работата ти е разследване на убийства и всеки ден се сблъскваш с трагедии, чувствата ти се притъпяват. Акерман предполагаше, че това също е една от причините бракът му да се разпадне. Не обичаше да мисли по този въпрос. Опитваше се да намери у себе си някаква съчувствие към Гордън, но изминалата седмица беше уморителна и той започваше да се дразни.

— Със сигурност сте забелязали нещо? Имате ли някакво мнение? Някакво усещане, че нещата не са наред?

— Имам склонността да гледам на света през розови очила.

— Но това не ви прави сляп. Все пак забелязвате какво се случва около вас, нали? Особено ако е нещо по-впечатляващо.

— Да, ако е по-впечатляващо, в крайна сметка го забелязвам — потвърди тъжно Гордън.

— Е, забелязахте ли нещо? — повтори Акерман.

— Не мисля, че съм най-подходящият човек, на когото да зададете този въпрос. Какво казаха останалите?

— Всички, с които говорихме, знаеха едно нещо със сигурност: че Джулия не е била щастлива в Гринич. Смятаха, че може да е изпитвала гняв към съпруга си.

— И защо ще изпитва гняв към него? — учуди се Гордън.

Акерман трябваше да се напъне, за да овладее раздразнението си.

— Защото я е накарал да се преместят там.

— Но... не той я е накарал да се преместят.

Акерман и Питърс се спогледаха.

— Моля?

— Алекс не е карал Джулия да напускат града. Идеята е била нейна.

— Сигурно грешите — каза Акерман.

— Не, напълно съм сигурен — настоя Гордън. — През лятото се запознах с агентката по недвижима собственост, която им продаде къщата, и си поговорихме. Но ако искате да сте сигурни, питайте и нея.

Акерман и Питърс се обадиха на агентката по пътя към гарата. Тя потвърди казаното от Гордън — не Алекс, а Джулия бе решила да се преместят в провинцията.

Софи и детективите

Бяха хванали влака за града рано сутринта, но когато слезоха на гарата в Гринич и тръгнаха към колата си, беше вече три следобед.

— Как някои хора пътуват всеки ден? — почуди се Питърс. — Уморен съм само от едно отиване и връщане.

— А дори не е минал цял работен ден — отбеляза Акерман.

— И как го правят?

— Навик — отговори Акерман. — Човек може да свикне с всичко.

— Не знам, не мисля, че мога да свикна с нещо подобно.

— Значи можеш да свикнеш да гледаш трупове и аутопсии, а не можеш да свикнеш с всекидневното пътуване до работа? Това ли ми казваш?

— Май да — отвърна Питърс. — Искам само да се прибера и да допълзя до леглото. А трябва да попълвам планини от формуляри.

— Още нещо трябва да свършим, преди да се заемем с бумацината — каза му Акерман.

Цял ден Софи бе тревожна и нервна. Опита се да чете, но не можеше да се съсредоточи върху думите. Знаеше, че в такова настроение не бива да готви нищо. Ако трябваше да отмери дори само четири чаши брашно, губеше нишката и забравяше колко е сложила. Дали това е четвъртата? Или пък са само три?

Или пък забравяше дали е добавила ванилия или не. Понякога объркваше всичко. Затова реши да се опита да прегледа документите си и да почисти боклуците, които бе събирала с години. Точно с това се занимаваше, когато на вратата се позвъни. Алекс бе казал, че ще дойде в четири, но може да е подранил. Подскочи и се забърза към вратата. Когато отвори, видя, че не е Алекс. На прага стояха детектив Акерман и детектив Питърс.

— Извинете, че идваме без предупреждение — каза Акерман. — Но може ли да влезем за няколко минути?

— Разбира се, заповядайте. — Докато ги водеше към кухнята, Софи пресмяташе наум колко време ѝ остава до идването на Алекс. Щеше да е катастрофа, ако се засечеше с детективите в дома ѝ.

Акерман сякаш прочете мислите ѝ. Като седнаха, подхвърли:

— Чух, че вчера сте прекарвали целия следобед с Алекс.

— Кой ви каза?

— Съпругът ви — тревожи се за вас.

— Това е нелепо — отвърна Софи. — Дори Алекс да е убил жена си, той няма да ми направи нищо. Не е сериен убиец.

— Не е чак толкова нелепо. Трябва да внимавате — подчерта Акерман. — Хората понякога са непредсказуеми.

— Затова ли дойдохте? Да ме предупредите да внимавам?

— Не, за да ви попитаме защо сте разговаряли с него. Вашият съпруг мисли, че ви устройват капан.

— Моят съпруг май няма никакво доверие в способността ми да преценявам сама — отбеляза горчиво Софи.

— Не бих се изразил така. Той смята, че може да сте уязвима и... манипулирана.

— А вие съгласен ли сте с него?

— Не знам. Точно затова дойдох да поговоря с вас.

— Не съм манипулирана — увери го Софи. — Знам какво правя.

— А ще ми кажете ли какво точно правите?

— Попълвам кръстословица. Колкото повече говорим, толкова повече информация получавам от него. И ако успея да го предразположа, ако го убедя, че съм на негова страна, може да ми каже повече, отколкото е възнамерявал първоначално.

Акерман изглеждаше скептичен.

— Със сигурност на мен ще каже повече, отколкото на вас. — Софи размаха морков пред детектива, като се чудеше дали ще го ухапе.

— И ще ни предавате всичката информация, която получите от него? — попита Акерман.

— Разбира се. Това е смисълът на цялото занимание.

Акерман се поколеба.

— Е? — настоя Софи.

— Добре — съгласи се неохотно Акерман. — Вижте какво можете да измъкнете от него. Но искам да ме осведомявате редовно и да внимавате.

— Добре — обеща Софи.

Питърс и Акерман преминаха в мълчание по пътеката и също така мълчаливо се качиха в колата. Но тази тишина беше заредена с напрежение.

Вместо да запали колата, Акерман се обърна към Питърс и го подкани:

— Добре, кажи какво има?

— Нищо.

— Глупости. По-добре ми кажи.

— Само се чудех... наистина ли мислиш, че идеята е добра?

— Коя?

— Да я оставим да се прави на детектив с този човек?

— Може да измъкне полезна информация, която да използваме в съда.

— Използваш я — укори го Питърс.

— Тя сама пожела.

— Няма значение. Тя не разполага с всички факти. Предупреждаваш я, че Алекс Стоу я манипулира, но и ти не си подобър от него. Криеш информация от нея. Признай си — когато отидохме у тях, нямаше ни най-малко намерение да я спреш. Само искаше да се увериш, че все още е на наша страна.

Акерман сви рамене, но това само по себе си беше признание.

Питърс го погледна в очите.

— Притеснявам се, че започваш прекалено да се вживяваш в това разследване.

— Вживявам се във всяко разследване — отвърна му Акерман.

— Но не при всяко разследване би оставил жена да се приближи толкова до убиец, само за да ти изтръгне информация, която можеш да използваш в съда.

Акерман не каза нищо, защото нямаше представа какво да отговори.

Алекс

— Получи се — каза Алекс, след като зае любимата си поза с вдигнати крака и ръце зад тила в кантората на адвокатката си.

— Какво се получи?

— Говорих с приятелките на Джулия. Е, с повечето не се получи. Но една от тях се съгласи да ми помогне. Ще ми съдейства да разбере това, от което имам нужда.

— Имаш предвид, че ще я превърнеш в свой шпионин? — попита развеселена Рут.

— Нещо такова. Тя е от литературния клуб за криминалета, в който членуваше и Джулия. Но очевидно последният им проект не е книга, сега разгадават убийството на жена ми. И са решили, че е като едно от онези романчета, в които през цялото време се знае кой го е извършил, а основният въпрос е дали убиецът ще се измъкне или не. И познай кого са нарочили за убиец?

— Имам съвършено точна представа.

— А какво стана с презумпцията за невинност? — попита Алекс.

— Нищо. Никога не е съществувала. Тя е един от онези идеали, които хората се преструват, че са реалност — като верността, лоялността и справедливостта.

— Някой казвал ли ти е, че си най-ведрият човек на земята? — засмя се Алекс.

— Не съм в настроение да ти вдъхвам ведрост. Тази сутрин се видях с адвоката, който движи развода ми. Оказва се, че мъжът, който скоро ще ми стане бивш съпруг, е решил да ми измъкне всичко.

— Как се оказах с потиснат адвокат наред гаден развод?

— О, нашият е много повече от гаден — увери го Рут. — Открих, че празнотата, която остава след отишлата си любов, може да се запълни само с друга, също толкова силна емоция.

— Като мечтата да убиеш съпруга си ли? Искаш ли да ти дам съвети как да се отървеш след това от правосъдието?

— Не, не искам да го убивам. Прекалено лесно е. Искам да го накарам да страда. Нали затова са гадните разводи.

— Ако беше видяла трупа на жена ми, нямаше да си сигурна, че е толкова лесно — каза Алекс.

— Добре, стига сме клюкарствали.

— Какво клюкарстване? — протестира Алекс. — Ако това е клюкарстване, не искам да знам как изглежда според теб сериозният разговор.

— Разказваше ми за новата си съюзничка. Значи казваш, че тя ще ти помогне, въпреки че приятелките ѝ се опитват да докажат, че си виновен?

— Да. По нейния си тих начин тя не е съгласна с останалите. А сега готова ли си за най-хубавата част? Очевидно е спечелила и детектив Акерман. Дори може да успее да му повлияе.

— И би ли ми казал защо ще прави всичко това за заподозрян в убийство, когото дори не познава?

— Ами казва, че вярва само в това, което сочат уликите. Но нещата не стават така, нали? Виждаш това, което искаш. Затова ще я накарам да поиска да повярва, че съм невинен.

— Ще я накараш да поиска да повярва? — повтори Рут. — Нека позная. Смяташ, че можеш да я накараш да се влюби в теб.

— Да — потвърди Алекс.

— Не е ли омъжена?

— Да — потвърди отново той. — Но съпругът ѝ е тъпак.

— Е, и? Да не мислиш, че жените се влюбват в само добри момчета?

— Добре де, имаш право. И признавам, че е чаровник, но е малко обсебен от чара си. Смята се за най-великото човешко постижение след нарязания хляб. Мисля, че ще е достатъчно само малко да я подгрея. Да я накарам да повярва, че аз съм щастливецът, който прекарва най-много време с нея.

— Смяташ да разбиеш сърцето на горкото момиче — отбеляза Рут.

— Да не би да не одобряваш?

— Одобрявам, стига да помогне на защитата. Кога ще се видите пак?

— От тук отивам право у тях. Как изглеждам?

— Красив като паднал ангел — каза Рут.

Алекс и Софи

Алекс и Софи се смееха — отметнали глави назад, останали без дъх, — просто се смееха.

— Ох, заболя ме коремът — успя да каже Софи.

— И мен — добави Алекс.

Появи се на вратата с бутилка вино. Беше едва три часът, но Софи сметна за любезно да предложи да я отворят. Изпиха я, отвориха си втора, вече бяха на третата. Бяха изяли и почти цялата пълнена зелка, която Софи бе приготвила за вечеря на Дийн.

Всъщност всичко започна от пълнената зелка. Преполовяваха втората бутилка, когато нападнаха хладилника. Алекс чу, че е приготвила пълнена зелка, и не можа да повярва.

— Пълнена зелка? Със стафиди?

— Разбира се, че със стафиди — отвърна Софи. — Нищо не се получава без стафиди.

— Месо и стафиди. Звучи гадно, а е толкова вкусно — премлясна Алекс.

— Много хора го смятат за гадно. Но една от бавачките ми беше от Източна Европа и готвеше само украински ястия. Така че три години съм яла само това.

— Аз практически не съм ял нищо друго през цялото си детство — сподели Алекс.

— И ти ли си имал бавачка от Източна Европа?

— Не, майка от Източна Европа.

— О... извинявай — каза Софи, но вече бе започнала да се кикоти. Не беше свикнала да пие повече от чаша-две вино, а сега бе пресушила почти цяла бутилка.

— Смешно ли ти се вижда? — попита Алекс. — Години наред съм си мислил, че всичко извън унгарската кухня е противно, защото майка ми не можеше да готви нищо друго. Веднъж се опита да направи спагети, но вместо да им прибави сос, им сложи кетчуп.

Това докара на Софи нов пристъп смях и отприщи и двамата да си разказват ужасии за родителите и детството. Колкото по-страшна беше историята, толкова повече двамата се смееха.

Алекс бе израснал в Кони Айлънд и бе най-голямото от четири деца. Докато напусне родителския дом на шестнайсетгодишна възраст, спял в обща стая с брат си и двете си сестри. Баща му бил алкохолик, а майка му перяла чужди дрехи, за да ги издържа. Софи пък като дете бе разполагала с цяла къща в Ъпър Ийст Енд. Беше единствено дете в дом с пълен набор от прислуга. И двете й мащехи (никоя от които не се задържа достатъчно дълго) носеха дрехи, които подлежаха само на химическо чистене. Колкото повече си споделяха обаче, толкова повече общи неща намираха помежду си.

Алекс ѝ разказа как тренирал бягане в гимназията. Баща му ходел да го гледа на състезания само през първата година. После Алекс се класирал втори на бягането на сто метра и тогава баща му казал: „Защо да си правя труда да идвам да те гледам, щом няма да побеждаваш?“ През следващата година той станал най-добрият и победил на градското състезание, но баща му повече не дошъл на стадиона.

— И ти си мислиш, че на теб ти е било трудно като дете — каза Софи. — Чуй това. — И тя му разказа как като била в детската градина, я сметнали на бавноразвиваща се. Не можели да разберат какво им казва. И тъкмо да предложат прехвърлянето ѝ в специализирано учебно заведение, една учителка схванала за какво става въпрос. В детската градина обикновено я водел и прибирал шофьор. Но веднъж той си взел почивен ден и дошла бавачката. Учителката чула Софи да си говори с нея на някакъв славянски език.

— Оказа се, че не съм бавноразвиваща се, а просто не говоря добре английски. Сигурно съм била забравила наученото от майка ми. Знаеш ли какво означава това? Не само че баща ми и мащехата ми не са разговаряли с мен достатъчно, за да науча английски, ами и аз не съм говорила достатъчно пред тях, за да разберат, че не знам езика.

— Не ти вярвам — каза Алекс през смях. — Признай си, че си го измисли.

— Де да беше така.

Двамата продължиха да си споделят и накрая не можеха да решат на кого му е било по-трудно. От смешните истории преминаха на

тъжните. Алекс ѝ разказа за запоите на баща си. А тя — за гневните изблици на своя. Алекс ѝ довери как майка му се разболяла от рак на белите дробове, когато бил на осем, и как се влачела с болестта две години, като ставала все по-зле. Починала, когато той бил на десет. Софи пък му разказа за самоубийството на майка си и как тя открила трупа ѝ.

Докато си говореха, навън се стъмни. Светеше само една лампа, която хвърляше малко петно от светлина между тях. Може би заради светлината или заради виното, или от споделянето на миналите трагедии, но Алекс неусетно премина към по-близкото минало — брака си с Джулия.

— Не знам — поде той и поклати глава. — Може би пак се опитвах да впечатля баща ми. Джулия беше може би единственият човек, който би успял в това. Тя не се страхуваше от него. Даже си мисля, че баща ми малко се страхуваше от нея. Нали разбираш, тя умееше да мине през стаята така, че да накара всички да се обърнат. Но предполагам, че го знаеш — видяла си я как се държи, как се носи. Нямаше човек, който да не го забележи. Когато дойде в града, само след седмица всички вече я познаваха. След месец беше известна като недостъпна жена. Но аз я спечелих. Взех наградата, която всички бяха опитали да докопат и не бяха успели. Така че, когато ми каза, че иска веднага да се оженим, аз бях развълнуван. Не поканих никого от семейството си на сватбата. Поддържах слаба връзка с брат си и сестрите си. Баща ми и без това не би дошъл, но заведох Джулия при него да я види след церемонията. Признавам си, исках да се изфукам. Мислех си, че ще го впечатля. Че ще я погледне и ще каже: „Боже, щом синът ми е успял да накара такава жена да се омъжи за него, сигурно го бива“. И защо не? Всички други така казваха. — И Алекс се усмихна горчиво. — Баща ми я погледна само веднъж и ми се изсмя в лицето. Каза ми на унгарски, че това според него е най-глупавото нещо, което съм правил. Каза, че тази жена ще превърне живота ми в ад. Нищо ли не съм бил научил? Такива жени не били за брак. Трябвало да се ожения за някоя като майка ми, а да се чукам с такива. И да им оставям пари на нощното шкафче. — Алекс се засмя. — Старият ми баща имигрант, който дори не бе завършил гимназия, видя това, което всички важни клечки в Манхатън не успяваха. И аз щях впоследствие да го разбера, но поне можех да изкарам два щастливи

месеца. Благодарение на него и тях не получих. Като ти отворят веднъж очите, те си остават отворени.

— Така си е — съгласи се тя.

— Разбрах, че големият талант на Джулия е да събужда емоции у хората. Но не емоции като любов, а като завист, чувство за неадекватност и превъзходство. Беше куха отвътре. Когато я купих — защото аз точно това направих, — купих заедно с нея и завистта и възхищението на другите хора. Но накрая разбираш, че целият пакет не си е струвал, особено като осъзнаеш, че това, за което ти завиждат, е една голяма измама. То е като да се възхищават на красивото ти бижу, да ти казват какъв късметлия си да го имаш, но ти да си знаеш, че е фалшиво.

Помълчаха известно време. След това в опит да разведри атмосферата, Алекс добави:

— Баща ти каза ли ти, че съпругът ти ще превърне живота ти в ад, когато го заведе за първи път у вас?

— Не. Баща ми обичаше Дийн. След първата прекарана заедно вечер ми каза, че да избира Дийн е първото нещо, което съм направила както трябва.

— Точно на такава оценка от баща си се надявах — поклати тъжно глава Алекс.

— Да, но знаеш ли какво? Не се почувствах толкова добре, колкото очаквах. Сякаш ми каза: как жена като теб успя да си хване такъв свестен мъж?

— Все пак всичко е свършило добре. Ти си щастлива със съпруга си, нали? — попита Алекс.

— Бях безумно влюбена в него — каза Софи.

— Мисля, че никога не съм бил безумно влюбен в никого — призна си Алекс. — Може би не си срещнал подходящия човек.

— Може би. Или пък съм направил така, че да не го срещна.

— И защо?

— Колкото повече ти пука за някого, толкова е по-лесно той да те нарани — обясни Алекс. — По-сигурно е да не рискувам.

Софи се усмихна и отиде да си вземе чашата. Когато Алекс видя, че е празна, вдигна бутилката да й налее, но и тя се оказа празна.

— Май доста вино си пийнахме — каза той и огледа двете празни бутилки.

— Ти изпи по-голямата част — отвърна му тя.

— Мисля, че си права. Но и два пъти повече да съм изпил, ти пак си на цяла бутилка.

— Но за колко часа?

Алекс си погледна часовника.

— Боже, нямах представа, че е станало толкова късно. Май трябва да си тръгвам.

— Май е така — съгласи се неохотно Софи. — Сигурно си имаш работа.

— Не. Просто си мислех, че съпругът ти скоро ще се върне, и не исках да ви се натрапвам. — Усмихна се широко. — Особено след като съм ти помогнал да изпиеш две бутилки от любимото му вино.

— Хм. Добър аргумент.

— Всъщност смятам да се прибера и да гледам телевизия, докато заспя, и може би този път да си легна поне веднъж преди три часа. Единственото хубаво нещо на късното заспиване е, че понякога спя до късно на другия ден и имам да убивам по-малка част от него.

— Не работиш ли?

— Не мога. Не и в тази ситуация.

— Сигурно е ужасно — каза Софи. — Ако имаш нужда да поговориш с някого...

— Сигурна ли си? — попита Алекс, преди тя да довърши изречението.

Софи кимна.

— Това е най-малкото, което мога да направя.

— Ще ти се обадя утре.

Дийн и Присила

Дийн паркира на паркинга на кънтри клуба, мина през голф игрището и влезе в кухнята на Присила през вътрешния двор отзад.

Тя го очакваше. Докато той затваряше зад себе си плъзгащата се стъклена врата, Присила тръгна към него.

— Толкова се радвам, че дойде. — Но при приближаването й Дийн отстъпи. — Какво има? — попита тя и рязко спря. — Какво не е наред?

— Получих съобщението ти, че искаш да ме видиш — каза той, облегна се на плота и скръсти ръце пред гърдите си. — Ето ме. Но трябва да те предупредя, че реагирам много лошо на заплахи.

— Заплахи? — Присила се изсмя нервно. — За какво, по дяволите, говориш?

— За заплахите, които си ми изпратила по жена ми, ако не дойда веднага при теб.

— Това не бяха заплахи, глупаче. Трябваше да е тайно послание. Дийн се намръщи още повече.

Присила внимателно пристъпи напред и постави длан върху скръстените му ръце.

— Не бива да обръщаш толкова голямо внимание на думите ми. Наистина. Нямах нищо специално предвид. Просто исках да те видя. В това няма нищо лошо, нали? Никога не бих се опитала да те принудя да направиш нещо.

Разбира се, че бе искала той да усети маскираната заплаха в думите й. Бе свикнала да получава каквото иска и да прави всичко възможно, за да го получи. Но също така много добре усещаше кога тактиката й не работи и тази вечер й стана ясно, че Дийн не е от мъжете, които може да разиграва.

— Съжалявам — прошепна и се примъкна по-близо до него. — Наистина.

Дийн се взря за миг в нея и й се стори, че вижда някаква емоция да припламва в очите му. След това омекна.

— Добре — каза и разтвори ръцете си. — Къде е съпругът ти?

— Гордън ли? О, той ще работи до късно. Натрупали са му се някаква глупави задачи, както винаги. Ако има черна работа, винаги Гордън е глупакът, който я върши. Бог знае кога ще се прибере тази вечер. Човек би си помислил, че ще направи усилие да си идва по-рано вкъщи, след като е минало толкова малко време от... най-ужасната случка в живота ми. Сънувам невероятни кошмари. Почти не мога да спя. Опитах се да дремна този следобед и отново ми се присъниха страхотии. Боя се да затворя очи.

— Хайде да поседнем — предложи Дийн, хвана я за ръката и я поведе към всекидневната. — Разкажи ми — нареди ѝ, докато отиваше до бара, за да приготви питиета.

— Сънувам, че съм в къща, която уж е моята, но не е моята. Нали знаеш как става в сънищата? Как си сигурен, че е твоята къща, а тя не прилича на тази, която имаш наяве.

— Разбира се — потвърди Дийн от другата страна на стаята.

— Та значи, аз съм в моята къща и навън е тъмно. Едвам виждам. Разхождам се из стаите и търся някого. Не знам защо не светвам лампите, но не го правя. И изведнъж ме обхваща чувството, че в къщата се е случило нещо ужасно. Отивам в спалнята и въпреки че е тъмно, виждам петна по чаршафите. Сякаш някой е умрял там. Тогава усещам как от сенките някой се втурва към мен. Виждам лицето му и започвам да се задушавам.

— И?

— И се събуждам — завърши Присила.

— Не, имам предвид... чие е лицето? Обзалагам се, че е моето, нали?

— Не, не е твоето. Би било разбираемо, ако е твоето. Искам да кажа, че щеше да е прекалено очевидно, нали? Ти си емоционална заплаха.

— Алекс? — опита се да налучка Дийн.

— И това би било логично. Но най-странното е, че лицето... — Тя направи пауза. — Лицето е на Гордън.

Сюзан и детектив Акерман

— Госпожо Олтмън, обажда се детектив Акерман — каза Акерман, когато Сюзан вдигна телефона.

— О, здравейте.

Звучеше отнесено, сякаш я бе прекъснал, докато върши нещо, затова Акерман попита:

— Да не ви заварвам в лош момент?

Сюзан си помисли да потвърди, че моментът е ужасно лош наистина, но знаеше, че той не влага в думите си този смисъл.

— Не, никак даже — отвърна тя.

— Няма да ви отнема много време. Обаждам се, защото не успях да се свържа със съпруга ви. Оставих му няколко съобщения, но той не ми отговори, а секретарката му не желае да ме свърже.

— О, така ли? — възкликна Сюзан и се изсмя сподавено. — Разбираемо е.

— Кое е разбираемо? — озадачи се Акерман.

— Нали в съобщението не уточнявате за какво го търсите?

— Не. Предполагах, че ще се досети.

— Аз си мислех, че Хари откача, пък то вие се оказахте причината.

— Не ви разбирам — обърка се съвсем Акерман.

— Няма как да ме разберете. Съжалявам. Работата е там, че със съпруга ми се развеждаме. През последните няколко дни той ми оставя съобщения, че това с детективите не му минава, че нищо няма да открия и нищо не мога да направя за развода, защото щат Кънектикът позволява развод и без виновна страна. Помислих си, че е полудял. Помислих си, че сигурно заради това... — и тя пак започна да се смее. Но Акерман изведнъж осъзна, че не се смее. Сюзан плачеше.

Двайсет минути по-късно Акерман беше пред вратата на дома ѝ. Както обикновено, отварянето бе истинско предизвикателство за нея,

докато се опитваше да удържи кучетата. Не успя и когато Акерман пристъпи вътре, те се втурнаха към него и се усукаха около краката му, размахали опашки. Бо се изправи на задните лапи, Сюзан го сграбчи и заповяда:

— Долу, Бо. Извинявайте много.

— Няма нищо. Обичам кучета. Винаги сме имали поне две у дома, докато бях дете.

— А сега нямате ли? — попита Сюзан, докато отпращаше домашните си любимци, за да може Акерман да влезе.

— Не. Много бих искал да имам куче, но би било жестоко спрямо него. Не се задържам достатъчно вкъщи, за да мога да полагам необходимите грижи.

— Ами да поседнем? — предложи неловко домакинята. След като детективът дойде, не беше сигурна вече какво да прави. Докато се настаняваха на столовете във всекидневната, Сюзан започна:

— Съжалявам, че така ви натрапих проблемите си. Просто...

— Радвам се да помогна — успокои я Акерман. — Наистина. Знам какво преживявате. И вината не е ваша.

Точно това имаше нужда да чуе Сюзан и когато той го произнесе, веднага избухна в сълзи.

Акерман се наведе и я потупа по коляното. След това я остави да си поплаче. Не показва никакви признаци на неудобство или нетърпение. Сюзан си помисли, че сигурно от работата си бе свикнал хората да плачат пред него.

Когато най-накрая се успокои, го попита с все още треперещ глас:

— Откъде знаете, че вината не е моя?

— Първо, знам, че хората, които се чувстват виновни и непрекъснато премислят какво са могли да направят, за да не стане така...

Сюзан рязко вдигна поглед. Все едно ѝ бе прочел мислите.

Той видя изражението ѝ и се усмихна.

— Та тези хора обикновено не са виновни. Ако искате да разберете кой е наистина виновен, трябва да търсите човека, който най-енергично сочи с пръст.

— Но невинаги виновният е само един — каза Сюзан. — А дори да е така, какъв е смисълът да премисляш грешките на другия?

— А какъв е смисълът да се самообвинявате, когато всъщност не носите никаква отговорност? — възрази Акерман. — Защото в крайна сметка точно за това става въпрос — за отговорността.

— И каква е разликата?

— Как да ви го обясня? Добре, да речем, че бракът е като приготвянето на торта. Съпрузите заедно слагат продуктите. И да речем, накрая тази торта има ужасен вкус, а съпругата си казва: „О, аз трябва да съм виновна. Сигурно не съм я бъркала достатъчно. Или не съм премерила нещо както трябва.“ Добре, може и така да е. Може и да не я е бъркала достатъчно и да е сложила половин лъжица ванилия вместо четвъртинка. Но не заради това тортата има ужасен вкус. А защото съпругът вместо захар е сложил сол. И какъв смисъл има тогава съпругата да се обвинява за малките си грешчици? Трябва просто да стане ясно коя е голямата грешка и кой е отговорен за нея. Докато това не се случи, всичките им торти ще имат ужасен вкус.

— Ами ако той реши да пече торти с някоя друга и там вече слага захар? — попита Сюзан. — Ами ако нещо в мен го е накарало да сложи сол?

— Пак се опитвате така да го извъртите, та да докажете, че грешката е ваша.

— Ами ако наистина е така? Може би просто съм остаряла. Може би вече не го привличам.

— Не е това.

— Откъде знаете?

Той се усмихна.

— Защото съм мъж и имам очи.

— Не, просто сте любезен.

— Нищо подобно.

Сюзан го погледна и нещо в изражението му я накара леко да поруменее. Но въпреки това продължи:

— Е, все нещо има. Трябва да съм направила нещо.

Акерман се усмихна тъжно.

— Искате ли да ви докажа, че вината не е у вас?

— Можете ли?

— Да. Но ще трябва да ми отговорите първо на няколко въпроса.

— Разбира се.

— Искате ли развод?

— Не. Бих направила всичко, за да спася брака си.

— Значи бихте направили всичко, което той поиска? В рамките на разумното, разбира се.

— Разбира се, че бих. Аз го обичам.

— А той искал ли е нещо от вас?

Сюзан се намръщи.

— Какво имате предвид?

— Дали някога е искал да се промените, или да започнете да правите нещо по различен начин, а вие да сте му отказали? Казвал ли ви е някога, че е нещастен с вас и обмисля да ви напусне?

— Не — каза Сюзан. — Просто спря да се прибира вкъщи.

— И как тогава вината ще е у вас? Да не би от вас да се очаква да четете мисли?

— Трябваше да усетя, че не е щастлив.

— И тогава какво щяхте да направите?

— Щях да измисля как да го направя щастлив.

— И как се прави някой щастлив? Според мен, единствената ви грешка е, че сте положили прекалено много усилия да правите съпруга си щастлив. А вие бяхте ли щастлива?

— Питате дали съм била щастлива в брака си преди всичко това да се случи? — Не в брака си — поправи се Акерман. — А изобщо.

Сюзан се канеше да отговори автоматично „да“, без дори да се замисли. Но сама се спря. Наистина ли беше щастлива? Спомни си голямата празна къща и безкрайните празни дни. Как се бе чувствала всеки път, когато видеше дете да играе в двора им.

— Не — призна тя. — Не бях щастлива. Но не по вина на Хари.

— Не съм казал, че вината е у него. Но ако не сте били щастлива и това не е било по негова вина, защо да е ваша вината, че той е нещастен?

— Не знам.

— Може би ще се замислите над това. Откога прилагате един стандарт спрямо себе си и друг — спрямо съпруга си?

— Откъде ви хрумват всички тези неща? Да не би да работите като терапевт в свободното си време?

— Не, ще ми се така да ги бях научил.

— О — възкликна Сюзан след известна пауза. — Минали сте през това.

Акерман кимна.

— И то не много отдавна — предположи тя.

— Така е. Не много отдавна. В моя случай аз бях виновен. Посвещавах цялото си време и цялата си енергия на работата, а моята работа изисква много, и не ми оставаше нищо за съпругата ми, когато се приберях у дома. Винаги съм си бил работохолик. Не мисля, че иначе е възможно да станеш детектив. Но с годините сигурно е ставало все по-зле. Знаете как е. Затъваш в рутината. Спираш да полагаш усилия. А жена ми правеше непрекъснато опити. Молеше ме, умоляваше ме, заплашваше ме. Предполагам, че просто не съм й вярвал, че наистина ще ме напусне, докато не го направи. И тогава вече беше прекалено късно.

— Защо да е прекалено късно?

Акерман сви рамене.

— Сигурно за нея е станало нетърпимо, щом ме е напуснала. И в един момент се оказа по-лесно да започне живота си отначало, отколкото да се опитва да залепи счупеното. Обикновено не ни се иска да признаем, че е прекалено късно, но това се случва.

— Какво толкова ужасно сте направили?

— Пренебрегнах я. Знам, че не звучи чак толкова ужасно, но с годините се трупа. Всички тези малки предателства. Вечерите, когато обещавах, че ще се прибера, и не се появявах изобщо. Плановите ни за уикенда, които трябваше да отменяме. Семейните събирания, сватбите, дори погребенията, на които не отивах, защото бях на работа. Забравих кое е важното. Работата ми също е важна, но жена ми би трябвало да има по-голямо значение. Когато станеше въпрос за приоритети, на кого да посветя времето и вниманието, тя някак си все се оказваше в края на списъка. Мислех, че ме разбира. И тя наистина разбираше. Знаеше колко е важна работата за мен. Не искаше да се отказвам от нея, а само и тя да се почувства значима. Но аз не я слушах. Не го правех... Не беше кой знае колко трудно да й дам това, което иска. Така и моят живот щеше да стане по-хубав. Но не го осъзнавах, докато тя не ме напусна.

— Не мисля, че трябва да поемате цялата вина — каза Сюзан. — Съпругът ми почти никога не си беше вкъщи. Не може да сте били лош от него, а аз никога не съм и помислила да го напускам.

— А може би е трябвало — предложи внимателно Акерман.

51.

Читателките на криминални романи

— Е, какво научи? — обърна се Присила към Софи. Бяха на събиране на литературния клуб, който сега се състоеше само от тях двете и Ашли. Седяха във всекидневната на Присила.

— Ами... нали вчера ти казах за любовника? — попита Софи.

— Да, но това го научи още първия ден — отвърна нетърпеливо Присила. — Оттогава сигурно пак сте се виждали.

— Да, видяхме се вчера.

— А каза ли ти какво е говорил пред полицията? И пред адвоката си?

— Не, не сме го обсъждали.

— А каза ли най-накрая нещо за Джулия?

— Не — излъга Софи. — Все още не.

— Не знам защо се занимаваш с него — намеси се Ашли.

— Не е ли очевидно? — каза Присила, макар тя самата да не бе успяла да види очевидното, когато Длекс се появи на нейния праг. — Събира информация. — После пак се обърна към Софи. — А какво научи от последния ви разговор?

— Че е израсъл на Кони Айлънд.

— Само това? — Присила беше видимо разочарована.

— Говорихме си за детството и семействата. Изграждам отношения, за да може когато най-накрая заговорим по същество, той да ми се довери.

— И защо ще го прави? — учуди се Ашли.

— Може би защото я харесва — обясни й Присила.

— Имаш предвид като жена? — На Ашли всичко това й се струваше наистина невероятно.

— Ти реши, че е гей, само защото не прояви никакъв интерес към флирт с теб — ухапа я Присила. — Може би не си негов тип. А може би Софи е.

— Ако искаш да знаеш какъв е неговият тип, виж за кого беше женен — не й остана дължна Ашли. — Софи и Джулия са напълно

различни.

— Да, но може да е решил, че сега иска нещо по-различно — предположи Присила.

— Престанете — каза Софи. — Нищо подобно не се случва.

— А може би трябва да се случи — отбеляза Присила. — Една малка забелка понякога е доста приятна. Добавя пикантност към живота.

— Да, ти би трябвало да знаеш — промърмори Ашли под нос.

Присила бе спасена от появата на Даниел с кафето.

— О, добре — каза Присила. — Умирах за кафе. Някой иска ли?

— Има само три чаши — установи Ашли, след като хвърли поглед към подноса.

— И ние сме три — отвърна ѝ Присила.

— Ами Сюзан?

— Какво за нея? Да не би да я виждаш тук някъде?

— Може да е закъсняла — предположи Ашли.

— Не, не е закъсняла.

— Но Сюзан никога не пропуска срещите ни — изтъкна Ашли.

Присила освободи Даниел с думите:

— Благодаря, сами ще си налеем. — Когато прислужницата излезе, Присила се обърна към Ашли и заяви малко рязко: — Сюзан няма да дойде. — Всъщност дни наред бе чакала Сюзан да ѝ се извини и чак напоследък започна да подозира, че това няма да се случи.

Ашли хвърли поглед към Софи, която леко поклати глава. Тогава се обърна пак към Присила.

— Защо? Какво се е случило?

— Защо мислиш, че нещо се е случило?

— Защото познавам Сюзан.

— Не знам какво се е случило — сви рамене Присила. — Онзи ден беше у нас и изведнъж си тръгна и ми обърна гръб.

— Това изобщо не е в нейния стил. Попита ли я какво има?

— Не. Тя не ми остави възможност. Беше прекалено заета да ме обижда.

— Ходила ли си да я видиш оттогава?

— Не мисля, че аз трябва да я търся първа.

— Започва да заприличва на клуба ми от пети клас. Очевидно нещо не е наред. Ще отида да видя какво става със Сюзан — обяви

Ашли и стана.

— Тръгваш си? — попита Присила, наполовина гневна, наполовина уплашена. Не можеше да си позволи да изгуби и нея. Стана и преобърна кафето си. То се разля по масата и покапа по белия килим.

— Ще ти трябва препарат против петна за килима — каза Ашли. След това се обърна и тръгна.

— Даниел — извика Присила. — Даниел!

След миг прислужницата се появи.

— Разляхме кафето. Би ли донесла препарата за петна? Ако той не свърши работа, обади се в химическото чистене.

Даниел огледа петното върху белия килим, което ставаше все по-голямо, обърна се и се затича към кухнята.

Софи също стана.

— Не ми казвай, че и ти си тръгваш — проплака Присила.

— Трябва. В случай, че Алекс се обади. Днес трябва да ходим до Кони Айлънд. Никога не съм била там и той предложи... както и да е, правим го, за да се разсее.

— Ще ходиш до Кони Айлънд с него?

— Не е кой знае какво. Решихме го в последния момент.

Присила се бореше със себе си. От една страна, колкото повече Софи се забъркваше с Алекс, толкова по-добре ставаше за нея и Дийн. Но от друга страна, Присила знаеше, че Алекс не е човек, на когото може да се има доверие. Накрая по-добрата ѝ половина надделя.

— Само не се сближавай прекалено с него — предупреди тя. — Може да не е безопасно.

— Странно, същото ми каза и детектив Акерман.

— По-добре го послушай.

Софи и Алекс

Софи излъга Присила, че не е научила нищо ново за отношенията между Алекс и Джулия, но беше напълно искрена, че са решили в последния момент да отидат до Кони Айлънд.

Алекс ѝ се бе обадил тази сутрин. Позвъни толкова скоро след като Дийн излезе за работа, че Софи се почуди дали не е стоял на прозореца да чака колата на Дийн да мине.

— Здравей — каза ѝ, когато тя вдигна телефона. — Аз съм.

Атмосферата между тях предния ден бе станала доста интимна, но тя знаеше, че това се дължи на странични обстоятелства: дъждовния следобед, бутилките вино, споделянето. Не очакваше да си остане все такава. Дори се опасяваше, че следващия път, когато си говорят, интимността ще е заменена от неудобството, което изпитват непознати, след като са се напили заедно за първи път. Но грешеше, изпитаната близост си беше още там.

— Здравсти — отвърна тя.

— Адвокатката ми се обади снощи. Ще давам проби за ДНК тази сутрин в полицията. И съм малко нервен.

— Сигурна съм, че всичко ще мине добре — каза Софи, но знаеше, че думите ѝ са просто празни любезности.

— До края на деня ще ми съобщят дали пробите съвпадат, но не мисля, че бих издържал да си седя вкъщи и да чакам телефона да звънне. Чудех се дали не искаш да дойдеш с мен на едно малко пътешествие?

— Какво пътешествие?

— Вчера каза, че никога не си била на Кони Айлънд. За човек, отраснал в Ню Йорк, това си е направо престъпление. Лунапаркът е затворен, така че няма да мога да те заведа на Циклона, който по една случайност е най-доброто влакче на ужасите в страната. Но пак можеш да усетиш атмосферата на мястото. Ще се радвам да те заведа и да те разведа наоколо.

— Не знам...

— Денят се очертава да е хубав. Направи го като акт на милосърдие. Какво ще кажеш?

— Днес имаме среща на литературния клуб и не знам докога ще продължи...

— И аз не знам колко дълго ще давам ДНК проби. Защо не тръгнем, като приключим със задачите си?

— А колко ще ни отнеме пътуването до Кони Айлънд? Ако тръгнем следобед, кога ще се върнем?

— Може би няма да окъснеем много. Няма нужда да бързаме. Манхатън си има един ритъм, Кони Айлънд — съвсем друг.

— Но съпругът ми...

— Обади му се. Кажи му, че може да закъснееш.

— И по каква причина?

— Кажи му истината. Или пък излъжи. Както прецениш, че е най-правилно. Стига да му кажеш, че ще излизаш.

Тя се поколеба, но само защото се опитваше да измисли какво да каже на Дийн. Изобщо не бе и помисляла да отказва.

53.

Алекс

— Как мина? — попита Рут, когато Алекс влезе в кантората ѝ.

— Много добре — отвърна той и седна срещу нея. — Както и да е, всичко свърши.

— И как се чувстваш? Нервен ли си?

— Никак. Животът ми е заложен на карта, ама голяма работа!

Рут се усмихна.

— Засега само чакаме резултатите. След като ги получим, ще сме по-наясно с позициите ти.

— Ако има съвпадение, веднага мога да ти кажа какви са ми позициите.

Рут не си направи труда да му противоречи. Ако имаше съвпадение, арестът му би бил въпрос на процедура. Ако нямаше, пак не значеше, че се е отървал, но позициите на обвинението значително отслабваха.

— Ще му мислим, като стигнем дотам. А междувременно — ще се справиш ли? Имам предвид с чакането днес?

— Планирал съм пътуване.

— О, нима? Надявам се не до Южна Америка? — Опита се да се пошегува, но Алекс усети тревогата в гласа ѝ.

— Ще водя Софи. Да види квартала, в който съм отраснал. Можеш ли да повярваш, че е нюйоркчанка, а не е ходила никога на Кони Айленд?

— Софи?...

— Нали ти казах за нея — жената, която е приятелка на приятелките на Джулия.

— А, да. И която трябва да убеди приятелките ѝ и двамата детективи, че си невинен.

— Сарказмът ти винаги ми се отразява добре — подхвърли Алекс. — Не забравяй, че първо аз трябва да убедя нея.

— Точно така. За малко да забравя. Затова трябваше да я накараш да се влюби в теб. Е, как върви?

— Всъщност доста добре.

54.

Софи и Алекс

— Не съм и предполагала, че в Ню Йорк има такъв квартал — каза Софи.

Седяха на края на кея в Кони Айленд и гледаха към брега, крайбрежната алея и ярките светлини на виенското колело.

— Казах ти, че трябва да го видиш. И бях прав, нали?

— Поне за едно нещо със сигурност.

— Охо! — каза Алекс през смях. — Май дочувам обвинения. И за какво не се оказах прав?

— Че денят ще е хубав.

— Нима залезът зад нас не е хубав?

— Да, но май върви заедно с буреносни ветрове — изтъкна Софи.

— Студено ли ти е?

— Вече не си усещам носа. Може би трябва да се връщаме.

— Не можем да тръгнем, преди слънцето да залезе — протестира той. — А така? По-добре ли се чувстваш вече? — попита и я прегърна през раменете.

— Не е по-добре, а е предсказуемо — скара му се Софи и се освободи от ръката му. — Нима този номер минаваше, когато беше на шестнайсет?

— Винаги. Значи дори няма да ми позволиш да те прегърна?

— Не, няма — каза просто Софи.

— Тогава предполагам, че това е напълно изключено — прошепна той, наведе се и докосна с устните си нейните.

Тя остана напълно неподвижна, нито го отблъсна, нито отвърна.

— Сигурно ти се стори ужасно, а? — попита Алекс.

— Беше ужасно глупаво. Жена ти е мъртва от седмица. Според теб как изглежда?

— Не съм се замислял — призна си той.

— Предлагам да започнеш да се замисляш. Ами ако ме призоват като свидетел и попитат дали се е случило нещо между нас?

— Кой казва, че изобщо ще има процес?

— О, ще има. Но не съм казала, че знам кой ще е обвиняемият.

— Тогава ти си единствената, която не знае. Дори адвокатката ми мисли, че аз съм го извършил.

— Трябва да изчакаш, докато се появят доказателства в твоя полза.

— Ами ако тези доказателства са против мен?

— Започваш да звучиш гузно — отбеляза Софи.

— Всички сме гузни заради нещо.

— Не говори така — каза тя раздразнено. — Да не се опитваш да ме убедиш, че наистина ти си го извършил?

— А ти не си ли убедена?

— Сега вече се опитваш да ме баламосваш.

— Искам да знам. Интересува ме какво мислиш ти — и то преди да излязат резултатите от теста.

— И защо те интересува какво мисля аз?

— Просто така. Е, вярваш ли, че аз съм убил жена си?

Софи просто го изгледа. И не му отговори.

Присила и Дийн

— Не — каза Присила, опитвайки се да отблъсне Дийн от себе си и да се изправи до седнало положение на дивана.

— Не? — учуди се той, докато прокарваше ръка по бедрото ѝ. — Не ти ли харесва?

— Знаеш, че ми харесва — отвърна Присила. Беше поруменияла и задъхана. Истината беше, че прекалено много ѝ харесваше. Гордън никога не я беше карал да се чувства така.

— Тогава защо да спирам? — поинтересува се Дийн и даде да се разбере, че няма намерение да го прави.

— Не. Дийн, моля те. Спри.

Този път той наистина спря. И тя се почувства като жената от вицовете, която бягала прекалено бързо. Наистина искаше да спре, а когато го направи, се разочарова, че я беше послушал.

Той се изправи и пригладя косата си.

— Да не си се побъркал? — попита тя тревожно.

— Не. Не съм се побъркал.

— Просто искам всичко да е специално — обясни тя. — Не ми се ще да го правим тук на дивана, половин час преди Гордън да се прибере.

— Искаш да се пазиш до сватбата? И да преживееш традиционната първа брачна нощ? — пошегува се Дийн.

Без да иска, улучи фантазиите ѝ. Тя знаеше, че това е откачено. И всеки би ѝ казал, че прибързва. Но от друга страна, ѝ се струваше, че хич даже не прибързва. Даже беше прекалено късно. Трябваше да чака четиридесет години, за да се почувства така.

— Да — каза. — Точно това искам.

Дийн я погледна по-внимателно.

— Ти сериозно ли говориш? — Изглеждаше притеснен.

Тя бързо даде на заден.

— Разбира се, че не, глупчо.

Той все още не изглеждаше убеден, затова Присила продължи:

— Успокой се, шегувам се.

— Добре. Просто исках да съм сигурен, че сме на една и съща вълна. Само се забавляваме, нали?

— Абсолютно — потвърди тя, но докато го произнасяше, почувства да я залива вълна от ужас. Възможно ли бе да изпитва нещо толкова силно, а за него да не е така? Веднага отхвърли тази мисъл. Разбира се, че изпитва същото, но е уплашен. Не е готов да се изправи пред сериозността на случващото се между тях. И това ще стане. Трябва само да е търпелива. Но наум вече правеше планове. Представяше си как ще постъпи с Гордън. Бе измислила как да му каже — спокойно и разумно. Бе предвидила и отговора му. Как няма да повярва, ще ѝ се моли, но накрая ще приеме истината, защото Гордън винаги постъпваше както трябва. Дори си бе набелязала адвокат. От приятели, които вече се бяха развели, знаеше, че законите в щат Кънектикът са по-добри от навсякъде другаде, с изключение може би само на Калифорния... Бяха добри за тези, които искаха развод и чиито половинки имаха пари.

Но Дийн сякаш прочете мислите ѝ и реши да ги разсее.

— Не искаме да създаваме проблеми. Софи ще бъде съсипана, ако научи.

— Мислех, че не ти пука за Софи.

— Не е въпросът дали ми пука, а че ще трябва да се справям с нея. Ще откачи. Дори не знам на какво е способна. Но каквото и да е то, аз ще трябва да го изтърпя.

— Може да се изненадаш. Софи може да не е толкова съсипана, колкото очакваш — изстреля Присила, преди да си даде сметка какво казва.

— Какво имаш предвид? — попита рязко Дийн.

Знаеше, че не трябва да казва и дума повече, но не успя да се удържи.

— Май наистина много се е прехласнала по „детективската“ работа, която върши с Алекс.

— Какво исках да кажеш? Да не би да става нещо между тях?

— А дали може да се каже, че става нещо между нас? — попита Присила лукаво. — Днес ще прекарат деня заедно. Щял да я води в Кони Айленд. Май е израснал там. Много романтично.

— А на мен каза, че отива на кино — поклати глава Дийн. — Не мога да повярвам, че ме е излъгала.

— Доста лицемерно изказване от твоя страна, като се има предвид какво правиш в момента — отбеляза Присила.

Дийн дори не я чу. Когато заговори, изглеждаше, че по-скоро се опитва да убеди себе си, а не нея.

— Няма начин да се интересува от Алекс — заяви той. — Тя не е от жените, които изневеряват.

— Сигурен ли си? — попита Присила.

Софи и Алекс

— Още вино?

Софи покри чашата си с длан.

— По-добре не. Дийн ще помирише дъха ми, а не мисля, че в кината сервират вино. Пък и трябва да тръгвам. Искам да се прибера преди Дийн, ако е възможно.

— Остани — настоя Алекс. — Остани с мен, докато ми се обаждат. Ако се прибере преди теб, просто му кажи, че си отишла на късна проекция. Сигурно всеки миг ще ми се обаждат. Моля те!

Тя се поколеба, после се съгласи:

— Добре. Ще остана.

Не се наложи да чакат дълго. Телефонът иззвъня пет минути по-късно. Когато го чуха, и двамата замръзнаха.

Иззвъня отново, но Алекс не помръдваше. На Софи ѝ се искаше да му изкрещи да го вдигне, но се сдържа и си замълча. Беше тук, за да помогне, а не да прави живота му по-труден. Когато той най-накрая направи двете крачки до апарата и посегна към слушалката, тя видя, че ръката му трепери. Вдигна и каза:

— Да?

Наблюдаваше лицето му, по което не потрепваше нито един мускул. Стори ѝ се, че слуша какво му говорят цяла вечност. Накрая произнесе: „Да, разбирам. Благодаря, че се обадохте. Ще се видим утре“. Остави слушалката на мястото ѝ и потъна в най-близкото кресло, след това зарови лице в дланите си.

Софи усети, че коленете ѝ се подгъват. Искаше ѝ се да го попита какво е станало, но когато отвори уста да проговори, от нея не излезе нито звук. Изведнъж ѝ се зави свят. Бузите ѝ пламнаха, а устните ѝ останаха студени.

Тогава Алекс вдигна поглед. Канеше се да каже нещо, но видя изражението ѝ. Скочи и я прегърна, за да я задържи, след това я заведе до креслото, от което току-що бе станал.

— Всичко е наред — каза, след като я настани. — Всичко е наред. Беше адвокатката ми. Обади се да каже, че няма съвпадение. Космите и кожата са на някой друг. Не съм се отървал, но поне ще получа глътка въздух. Добре ли си? Бяла си като платно.

Софи се засмя, но още трепереше.

— Знам. Чувствам се наистина... помислих... когато ти се обадиха и ти седна по този начин...

— Съжалявам. Не исках да изглежда така. Просто изпитах облекчение. А ти ми изглеждаше спокойна преди това. Сякаш изобщо не се притесняваше. Това за мое успокоение ли беше?

— Да — призна си тя. — А после ми се стори, че новините са лоши...

Алекс се взря в нея, изражението ѝ беше странно.

— Ако новините бяха лоши, наистина ли така щеше да се разстроиш?

Софи отклони поглед.

— Очевидно — каза тя.

Детективите

Питърс и Акерман бяха в празния участък. Акерман седеше, подпрял главата си с ръце, в същата поза, в която бе застанал Алекс, след като говори по телефона. Питърс бе наклонил облегалката на стола си назад, бе вдигнал крака на бюрото и се взираше в тавана.

— Е — каза той. — Това се казва изненада.

Акерман вдигна глава.

— Значи и ти си мислил, че е той?

— Да.

— Не разбирам. Бях сигурен... Мислех си, че в този час вече ще пътуваме към дома му, за да го арестуваме.

Питърс въздъхна.

— А сега май пак сме в изходна позиция.

— Какво имаш предвид?

— Най-добре да започнем да търсим истинското съвпадение. Защото не само това разминаване е в полза на тезата, че не го е извършил Алекс. Имаме отпечатыци от стъпки, които са доста ясни и са на половината на неговите.

— Може да са оставени от градинаря — допусна Акерман.

— Има също така влакна от килим и дрехи по тялото, които не съвпадат с нищо в къщата.

— Може да е изхвърлил дрехите, с които е бил. А другите влакна може да са от килима в офиса му.

— Само че доказателствата се трупат, без да сочат към Алекс Стоу.

— Нали не го изключваш от списъка със заподозрените?

— Не, не го изключвам. Но вече не е толкова напред в него. А след теста не можем да сме напълно сигурни, че е той.

— Но аз съм сигурен — въздъхна Акерман. — Фактът, че нямаме съвпадение на ДНК, може да се обясни по много начини. На първо място, може да е подхвърлил чужди косми, за да отклони вниманието

от себе си. Може би затова не е искал да се пипа местопрестъплението. Замислял ли си се над това?

— Това обяснение ми се струва изсмукано от пръстите — поклати глава Питърс.

— Но знаеш, че е възможно. Чувал си за такива случаи...

— Знам, че е възможно. Просто... каза ми, че преди да се разведеш, си позволявал случаите да те обсебват. Кажи ми, че и сега не се случва същото.

— Не се случва същото — отвърна Акерман, но Питърс не беше убеден.

Софи и Дийн

— Къде беше? — попита Дийн.

Софи току-що бе влязла и си сваляше палтото в коридора.

— Не си ли спомняш? — каза тя и отвори гардероба, за да закачи връхната си дреха. — Обадох ти се, че ще закъснея.

— Да, но къде беше?

— Знаеш къде — ходих на кино.

Дийн се взря в нея.

И тя го погледна.

— Какво? Защо се държиш така странно?

— Просто съм малко изненадан.

— Че съм ходила на кино ли? Лесно се шокираш, трябва да ти го призная. — И тя мина покрай него и пое към кухнята.

— Не, не че си ходила на кино. А че така добре лъжеш.

Софи замръзна.

— Нямах представа, че така добре ти се удава — добави Дийн.

Тя се обърна и скръсти ръце на гърдите си.

— И защо мислиш, че те лъжа?

— Не мисля, а съм сигурен, че ме лъжеш.

— И откъде си толкова сигурен?

— Няма значение. Това не е важно.

— Нима?

— Не се опитвай да се изплъзнеш, Софи. За теб говорим. И за плоската ти лъжа.

— Държиш се така, сякаш съм извършила нещо ужасно — каза Софи. — Добре, щом искаш да знаеш, ще ти кажа. Прекарах деня с Алекс. Не исках да ти казвам, защото бях наясно, че ще ми вгорчиш живота. А сега, ако ме извиниш — умирам от глад. — И тя се обърна и продължи пътя си към кухнята.

— Не ми обръщай гръб — извика Дийн, но Софи не се спря.

— Я стига! Защо правиш от мухата слон? Да не би ти никога да не си ме лъгал? — тросна се Софи, докато той я следваше по петите

към кухнята.

— Каза, че ще ходиш на кино, а си прекарала деня с друг мъж. Това не е никак дребно.

— Стига, Дийн. Не ставай смешен. Излъгах те, защото знаех, че не искаш да разговарям с Алекс. А всичко е само заради случая.

— Ето пак. Лъжеш ме, и то най-хладнокръвно. Коя си ти? Не си жената, за която се ожених. Дори не те познавам вече.

— О, не ставай мелодраматичен — намръщи се тя и извади чиния с пълнени чушки от хладилника. — И защо толкова се ядосваш, че говоря с Алекс?

— Ядосвам се, че ме лъжеш.

— О, значи, ако ти бях казала истината, нямаше да има проблем, така ли?

— Не, пак щеше да има проблем.

— Ти какво? Да не мислиш, че го харесвам? Да не си въобразяваш, че ми е любовник?

— Не знам — разпери ръце Дийн. — От къде бих могъл? Току-що открих колко хубаво лъжеш.

— Казах ти, че случаят ми е интересен. И не те лъжа.

— Присила май не мисли така. — Думите излетяха от устата му, преди да осъзнае какво прави.

— О? — Софи вдигна вежди. — Кога си говорил с Присила?

— Срегнах я случайно, като се прибирах — каза Дийн.

— Значи тя ти е казала, че съм била днес с Алекс.

— Да, тя беше. Но не й казвай.

— И защо?

— Почувства се много зле, че те вкарва в беда.

— Не се и съмнявам.

— Моля? — попита Дийн невинно. Прекалено невинно.

— Значи си я срещнал случайно, като си се прибирал. И кога стана това?

— Преди малко.

— Колко малко?

— Не знам, не си погледнах часовника.

— Защото, когато бях у Алекс, те видях да минаваш с колата. И тръгнах около две минути след това. Не ти остава много време да говориш с Присила.

— Какво намекваш?

Софи го погледна в очите.

— Само това, че ако реша да бъда параноична, мога също толкова лесно да те обвиня, че имаш любовница.

Дийн реши да смени темата.

— Добре, разбрах те. В брака трябва да има доверие.

— Точно това казвам и аз — съгласи се Софи.

— Не съм си помислил, че имаш любовник.

— Тогава защо го намекна?

— Мисля, че просто съм бил... уплашен.

— Уплашен? От какво?

— Не искам повече да се виждаш с него — каза Дийн накрая.

— Виж, няма от какво да е притесняваш.

— Ами ако ти забраня да се виждаш с него?

— Да ми забраниш? — повтори Софи.

— Да те помоля — поправи се Дийн. — Моля те повече да не се виждаш с него, така става ли?

— Дийн, цял живот чета за измислени криминални истории. А ти ме молиш да се откажа от разследването на истински случай?

— Ти наистина ли си мислиш, че ще успееш да го разгадаеш?

— Поне ще опитам с всички сили — отвърна Софи.

Софи и детективите

— Беше много вкусно — каза Акерман, след като изяде и последната хапка от ябълковия пай и остави вилцата. — Но ако знаех, че ще си правите целия този труд...

— Нищо не ми струва — увери го Софи. — Помня как казахте, че ябълковият пай ви е любим, тази есен не бях правила от него. Престъпление е в сезона на ябълките да не направиш ябълков пай.

Софи и детектив Акерман седяха в кухнята на семейство Райт пред празни чинии и неделния брой на „Ню Йорк Таймс“, сгънат на кръстословицата до чинията на детектива.

— Какво мислите за кръстословицата тази седмица? — попита той.

— Беше трудна — призна си Софи.

— И на мен така ми се стори. А имаме и друга трудна за решаване.

— Имате предвид разследването ли? — попита Софи.

— Да. В застой сме.

— Чух, че ДНК-то на намерените по тялото улики не съвпада с това на Алекс, но не разбирам защо наричате това застой — отбелязатя. — За мен това е ценна информация, която може да пренасочи усилията ви. Ами любовникът на Джулия?

Акерман се изсмя.

— Знам за твърденията на Алекс, че е имала любовник, но също така съм наясно, че няма никакви доказателства за това.

— А търсили ли сте?

Сега беше ред на Акерман да се почувства неудобно. Отговори й отбранително.

— Не. Но няма нужда. Случайно да ви е казвал, че е наел частен детектив, ала пак не е открил нищо? Дори нищожно доказателство, че жена му е имала извънбрачна връзка.

— Да, но не мислех, че сте от детективите, които оставят други да им вършат работата. Ако бях на ваше място, бих поискала сама да

се уверя. Имате много повече възможности от един частен детектив.

— Би било загуба на време — махна с ръка Акерман.

— Вие искате той да е виновникът — обвини го Софи.

— Не искам той да е виновникът. Той просто е.

— Не разбирам как може да сте толкова сигурен, особено пък сега.

— Чуйте ме, днес се отбих у вас, защото съпругът ви ми се обади тази сутрин.

— Дийн ви се е обадил?

Акерман кимна.

— Притеснява се, че започвате прекалено много да се вживявате в случая. И мисля, че е прав.

— Но нали си говорихме с вас за това. Знаете, че реших да прекарвам известно време с Алекс и да измъквам информация за целите на разследването.

— Знам. И сега като се обърна назад, виждам, че не е трябвало да ви позволявам. Съгласен съм със съпруга ви — не е безопасно за вас. Пък и смятам, че започвате да ставате прекалено... емоционално обвързана.

— Какво имате предвид?

— Струва ми се, че започвате да харесвате Алекс Стоу малко повече, отколкото трябва.

Софи понечи да му отвърне гневно, но Акерман вдигна ръка.

— Не се ядосвайте. Просто ми кажете истината — започвате да го харесвате, нали?

— Въпросът не е в това, дали аз го харесвам — беше категорична Софи. — А в това, че вие не го харесвате. Какво имате против него?

Акерман се взря за миг в нея.

— Май няма да се откажете? — попита.

— Не.

— А когато се запознахме, ви взех за срамежлива и притеснителна.

— Виждате ли как бъркате в преценките си за хората понякога — усмихна се Софи.

— За Алекс Стоу не греша.

— От къде знаете?

— Знам — каза бавно Акерман, — защото не му е за първи път. Правил го е и преди.

Софи се вторачи в него и смръщи лице, напълно объркана.

— Как така го е правил и преди?

— Убил е съпругата си — отвърна кратко Акерман.

— Опитвал се е да убие Джулия?

— Не, първата си съпруга. И не просто е опитвал, а направо е успял.

— Той... Не разбирам — обърка се Софи и поклати глава. — Искате да кажете, че е бил женен преди брака си с Джулия и е убил първата си жена?

— Да. Точно това казвам.

— Но... Лежал ли е в затвора?

Акерман се усмихна, но усмивката му беше тъжна.

— Не.

— Осъдиха ли някого за това престъпление?

— Не. Обявиха го... — Акерман се покашля. — Обявиха го за самоубийство.

— За самоубийство? — повтори Софи. — Шегувате се, нали?

— Не.

— Първата му жена се е самоубила?

— Не е. Направил го е да изглежда като самоубийство.

— Но... — Софи млъкна, опитвайки се да смели новата информация. — Но откъде знаете? Имам предвид, че след като е обявено официално за самоубийство...

— О, стига! Как може да ми задавате този въпрос след случилото се с втората му жена? А дори не знаете подробностите. Починала е от отравяне с въглероден окис. Забравила колата запалена в гаража.

— Често се случва — отбеляза Софи.

— Открили са голяма доза клонопин в кръвта ѝ. Това е лекарство против тревожност, за което е имала рецепта. Но е погълнала петорна доза.

— Възможно е тревожността да е била причина за самоубийството — предположи Софи.

Акерман я изгледа.

— Не е намерено предсмъртно писмо. В часа на смъртта ѝ Алекс Стоу е бил на празненство у приятел и двайсет свидетели го

потвърдиха. Но въпреки че не си е бил вкъщи, когато е издъхнала, поглъщането на клонопина е станало, преди той да излезе от дома си. Освен това е намерил тялото и го е пренесъл от колата в къщата, така че местопрестъплението е било компрометирано. Някои от приятелите на съпругата му твърдят, че тя е обмисляла да се разведе. Така че — Акерман отмяташе аргументите, като свиваше пръсти. — Налице са следните факти: била е силно дрогирана и със сигурност неориентирана, когато се е качила в колата; той има алиби, което е прекалено убедително и което само по себе си е вече подозрително според мен; няма предсмъртно писмо и той е компрометирал местопрестъплението, като я е изнесъл от колата.

— И какво стана? Съдиха ли го?

Акерман поклати глава.

— Не успяхме да съберем достатъчно доказателства дори да повдигнем обвинение. Много хора не знаят, но не е чак толкова трудно да ти се размине убийство. Ако убиецът се погрижи да няма свидетели, да не казва на никого и да свърши всичко сам, става много трудно да бъде ефективно осъден. Не е невъзможно, но е трудно.

— Но на мен всичко това ми се вижда достатъчно за повдигане на обвинение — каза Софи.

— Имаше смекчаващи обстоятелства.

— Какви например?

— Жена му е страдала от депресия и е претърпяла два инцидента.

— Инциденти?

— Опити за самоубийство, но и в двата случая се е обадила на приятели веднага след като е погълнала лекарствата, а те, разбира се, са позвънили на 911 и са повикали линейка, а преди това са й промили стомаха.

— Тези смекчаващи обстоятелства ми се струват доста важни — отбеляза Софи.

— Софи, той я е убил. Как може да се съмнявате след случилото се с втората му жена?

— Ако го е направил веднъж, мислите ли, че ще постъпи толкова глупаво и ще опита отново същия номер?

— Да. Първия път е минал. Защо да не мине и втория път?

— Погледнете го от страната на адвоката — предложи Софи. — Ако някой е знаел за този случай, можел е да го инсценира.

— Имате предвид защита като на О. Джей Симпсън? Че е натопен?

— Възможно е.

Акерман изсумтя.

Софи се направи, че не забелязва презрителния звук, и продължи:

— Поне трябва да признаете, че е възможно. Така могат да се обяснят някои неща, като например защо този път не е позволил на никого да пипа местопрестъплението, както и коментарът, който е направил на вечерята. Помните ли, че вие ми казахте за нето? Очевидно е имал предвид, че никога не се знае кога могат да ти припишат убийство. Навярно се е сетил за първата си жена и ситуацията, която описавте.

— Така могат да се обяснят много по-важни неща от един случаен коментар по време на вечеря — възрази Акерман раздражено.

— А можете ли да ми кажете защо е убил първата си жена?

— Поради най-древната причина. Пари. Оженил се е за нея на двайсет и пет години, нямал е пукната пара и е бил много амбициозен, а тя е била на четиридесет и пълна с пари, но самотна. Току-що била приключила с тежък развод и бившият ѝ съпруг ѝ взел половината състояние. Казал ѝ, че само това била ползата от нея. Че никой нямало да я погледне, ако не били парите ѝ.

— И тя се омъжила за Алекс? Учудена съм, че изобщо се е омъжила отново — поклати глава Софи.

— Две думи само — предбрачен договор. В него се е отказал от всичко, до последното пени. Тя отчаяно искала да повярва, че някой ще я иска, без да се интересува от парите ѝ. Адвокатите ѝ я уверили, че споразумението е непробиваемо, обещали ѝ, че няма начин Алекс да вземе нещо от нея при евентуален развод. Но не се досетили, че той може да намери и друг начин, за да се докопа до парите ѝ.

— Не знам — каза неуверено Софи. — Не мисля, че човек може да е сигурен.

— Може. Поне аз мога. Имам отлично професионално досие, а това означава, че съм приключвал всички случаи, по които съм работил. На хартия изглежда добре, но не е вярно. Този случай също се смяташе за приключен, защото официално обявиха, че е било

самоубийство. Но аз знам, че той се отърва от наказанието за убийство. Сега имам възможност да оправя нещата. Ще ми помогнете ли или не?

Софи сведе поглед и започна нервно да си хапе устните.

— Е? — попита пак той.

Софи и Алекс

— Здравей, радвам се...

Без да каже дума, Софи мина покрай Алекс и влезе в къщата.

— ... че се отби — довърши той изречението. Тя се отправи по коридора към всекидневната, все така мълчалива.

Алекс я последва в кухнята, където тя вече вадеше бутилка вино и чаша — бяха пили и предната вечер.

— Ще налееш ли и на мен? — попита той, но Софи не посегна за втора чаша. Отвори бутилката и си наля в чашата, която бе взела за себе си.

— Добре, сам ще си взема. Май ще ми дойде добре да пийна.

Тя се завъртя и застана с лице към него.

— Защо не ми каза за първата си жена? — попита.

— О, това ли? — въздъхна той.

— Да, това.

— Кой те осведоми?

— Със сигурност не ти — сопна му се тя. — Детектив Акерман ми каза.

Той сви устни.

— Този негодник.

— Не, не е негодник. Смятах, че се е заял с теб. Не можех да разбера защо е толкова сигурен, че си виновен, без да има солидни доказателства за това. Сега вече всичко ми се изясни. Доста неща ми се изясниха.

— О, значи и ти вече мислиш, че аз съм убиецът, така ли?

Тя дълго се взира в него.

— Не изглежда никак добре — изтъкна. — Как да ти вярвам вече, след като си ме излъгал?

— Мислех, че в никакъв случай няма да искаш да ми помогнеш, ако не те излъжа.

— Сбъркал си. Печелиш доверие, когато си откровен за лошите неща. Но щом разбрах, че си лъгал за тях, се зачудих защо си го

направил.

— Съжалявам — каза той безпомощно. — Права си. Какво мога да направя?

— На първо време да ми кажеш истината.

— Детективът не ти ли предаде всички живописни подробности?

— Да, но си мислех, че ще искаш да ми представиш и своята версия.

— Детектив Акерман вероятно е обрисувал всичко във възможно най-мрачни краски. Обзалагам се, не е споменал, че първата ми жена страдаше дълго време от депресия и че е правила няколко опита за самоубийство и преди това.

— Напротив, каза ми.

— И продължава да мисли, че аз съм я убил?

— Не мисли, сигурен е.

— А не ти ли се струва малко откачено?

— Не. Има основателни причини.

— Като например?

— Каза, че не е намерено предсмъртно писмо.

— В колата имаше лист и химикалка, бяха на седалката до нея. Според мен е искала да напише писмо, но клонопинът я е хванал много по-скоро, отколкото е очаквала. Беше взела и телефона със себе си. Може би е смятала пак да се обади за помощ, не знам.

— Детектив Акерман ми каза, че е обмисляла да се разведе с теб.

— Лъжи — отрече Алекс. — Приятелите ѝ я навиваха. Никога не са ме харесвали. Бяха завистливи стари глупаци, които не можеха да понесат факта, че Бет е намерила човек, който я прави щастлива. Вярно, че по онова време изживяваше труден период. Но това нямаше нищо общо с мен. Винаги е казвала, че не знае какво би правила, ако не се бях появил в живота ѝ.

— А отиването ти на парти? Според детектив Акерман е твърде подозрително.

— И откога ходенето по партита в събота вечер е подозрително? Бет каза, че иска да остане сама. Трябваше или да отиде на кино, или на парти, а на мен не ми се седеше сам в тъмното в събота вечер. Сега вече знаеш всичко.

— Сигурен ли си?

— Напълно.

Софи сведе очи към виното си и започна да върти столчето на чашата между пръстите си.

— Софи? — Гласът му беше тих и колеблив.

Тя вдигна поглед и изсъска:

— От сега нататък никакви лъжи повече. Ако още веднъж ме излъжеш... Мога да понеса почти всичко, стига да си откровен с мен.

— Няма да те лъжа повече — обеща Алекс.

Тя поклати глава.

— Господи, имаш невероятен късмет, че това не може да бъде доказателство в съда. И че няма съвпадение между космите, намерени по трупа, и твоите. Но не забравяй, че въпреки ДНК анализа продължаваш да си заподозрян.

— О, те се погрижиха да го кажат на адвокатката ми.

— Значи трябва да направим нещо.

— Искаш да кажеш, че все още имаш желание да ми помогнеш?

— Е, не съм се отказала напълно.

— Това не ми звучи като вот на доверие.

— Приемай или отказвай — каза тя твърдо.

— Приемам. И какво ще правим сега? — попита той.

— Имаш ли някакви идеи?

— Всъщност — да.

61.

Софи и Алекс

— И каква е блестящата ти идея, с която ще ми спасиш кожата?
— полюбопитства Алекс.

— Всъщност блестящата идея е твоя — усмихна се Софи.

— О, страхотно. Тогава сме загазили.

— Помниш ли защо дойде при мен първия път? Искаше помощ, за да намериш любовника на жена си. Обзалагам се, че ако го открием, ще разберем и на кого са неидентифицираните косми.

— Как не се сетих? — възкликна Алекс с преигран сарказъм. — О, чакай малко! Сетих се! И знаеш ли какво? Вече се опитах да го търся.

— Но не си се опитал да го търсиш с мен — отбеляза тя. — Понякога още един чифт очи могат да направят чудеса.

Алекс продължаваше да се колебае, но сви рамене и се съгласи.

— Добре. От къде искаш да започнем?

— От нейните вещи.

— Вече ги прерових. Нищо няма там.

— Не бъди толкова сигурен.

— Не, наистина няма нищо. Нито дневник, нито писма.

— Компютър?

— Полицията го конфискува. Но аз го бях прегледал. Наех специалист и се оказа, че е използвала мемори стик, за да не оставя следи по машината.

— А случайно да си намерил мемори стика?

Алекс поклати глава.

— Тогава какво имаме?

— Дрехи, бижута и няколко касови бележки.

— Добре. Да ги разгледаме.

Алекс я поведе нагоре по стълбите.

— Аз спя в единия край на коридора — обясни той и посочи с ръка. — Джулия спеше в другия. Искях да е колкото може по-далеч от мен.

— Толкова ли си я мразел?

— Да, но не заради това спяхме отделно. Истината е, че тя понякога хъркаше ужасно.

— Не може да бъде!

Алекс се ухили.

— На бас, че хъркаше. Затова никога не преспиваше при мен преди да се оженим, дори най-невинно. Разбрах за хъркането в първата брачна нощ. Много романтично, няма що, издава звуци като разгонен лос. Твърдеше, че е наследствено, сънна апнея.

— Какво е това?

— Научен термин за силно хъркане.

— Колко силно?

— Много силно. Не можеш да си представиш дори колко.

Тя се засмя.

— Затова се преместих в най-отдалечената стая и пак трябваше да си слагам тапи в ушите.

— Това обяснява защо спите в отделни спални и защо не си чул Джулия да излиза — обобща Софи.

— Точно така.

Стигнаха до голямата спалня и Алекс бутна вратата.

— От къде да започнем?

— Какво ще кажеш за бижутата й? — предложи Софи.

— Сигурно трябва да ги прибера в сейф, докато ги продам. Бог знае колко струват.

Софи очакваше да я заведе до кутия за бижута, но вместо това той посочи малка тоалетка.

— В кое чекмедже? — попита Софи.

— Във всичките. Беше страшно небрежна към всичко, с изключение на бижутата. Изпитваше здравословно уважение към тях. И затова си поръча специално шкафче.

Софи отвори горното чекмедже. Беше облицовано с филц и разделено на малки преградки, във всяка от които имаше по чифт обеци. Прокара пръсти по редиците. Отвори следващото чекмедже, в него бяха гривните и брошките. В най-долното се съхраняваха огърлиците.

— Откри ли нещо? — попита Алекс.

— Да. Сигурно струват цяло състояние, ако са истински.

— Ако се съди по етикетите с цените, бяха истински, когато ги купуваше.

— Въпреки това трябва да провериш дали все още са — посъветва го Софи. — Май в една книга на Агата Кристи имаше такъв случай — откраднаха бижутата и ги замениха с имитации.

— Не е ли малко пресилено?

Софи го стрелна с поглед.

— Добре, добре, ще се погрижа. Какво следва? Дрехите?

Софи кимна. Той ѝ посочи гардеробната. Тя отвори вратата.

— Охо!

Алекс застана до нея.

— Имаше доста дрехи.

— Ще ми се и аз да имам такива — въздъхна Софи.

— Моля, заповядай. Вземи си каквото пожелаеш.

— Не бих могла.

— Много от тях са все още с етикетите.

— Не, нямам това предвид. Бих искала да имам такива, но не мога. Няма да ми стоят.

Алекс я огледа.

— Не ти и трябва. Не са в твоя стил.

— Знам — отвърна тя.

— Това е комплимент. — Софи изглеждаше недоверчива, затова той добави: — Повярвай ми.

— Да пребъркаме джобовите — предложи Софи, влезе в гардеробната и започна да проверява първия чифт панталони.

— Вече го направих.

— Така ли?

Алекс отговори и на незададения въпрос.

— Няма нищо вътре. Само боклуци.

— Нека ги проверя въпреки това.

— Мисля, че оставих намерените неща ей там.

Отиде до едно от нощните шкафчета, отвори горното му чекмедже, извади някакви предмети и ги постави върху покривката на леглото.

Софи ги разгледа един по един. Първо взе червилата и ги отвори едно по едно. И двете бяха яркочервени и почти на привършване.

— Ха! Май е харесвала този цвят. — Протегна ръка към касовите бележки. — Ходила е да вечеря в „Жан Жорж“. С теб?

Алекс поклати глава.

— Но това не означава нищо. Ние почти никъде не ходехме заедно.

Взе следващата касова бележка и се засмя.

— Какво ти е толкова смешно? — поинтересува се Алекс.

— Купила си е нещо — или както става ясно от сумата, доста неща — от „Ла Перла“.

— Е, и?

— „Ла Перла“ е марка бельо.

— Аха.

— Ако не е било заради теб...

— Не е било заради мен — потвърди Алекс.

— Тогава е заради някой друг мъж.

— Но все още не знаем кой е той.

Софи приглади покривката на леглото и видя диамантената обеща. Протегна се, взе я с палеца и показалеца и я вдигна.

— Какво? — попита Алекс, като видя изражението ѝ. — Какво има?

Присила и Гордън

Присила чу тих звук, обърна се и видя Гордън, застанал на вратата на кухнята. Подскочи.

— Стресна ме. Какво правиш вкъщи по това време? — попита.
— Мислех, че се занимаваш с важен проект на работа.

— Реших този път да се прибера рано и да те изненадам.

— Е, успя — смотолеви Присила. Наистина беше изненадана, но със сигурност не приятно.

— Готвиш ли? — попита Гордън и се огледа из кухнята.

— Да, готвя. Какво толкова?

— Не съм те виждал да готвиш от години.

— Което не значи, че не мога.

— Разбира се — съгласи се Гордън, но не много усърдно. — Какво приготвяш?

— Говеждо „Уелингтън“.

— Охо! Нямах представа, че знаеш как се готви. Щях да ти предложа да излезем на вечеря. Но май по-добре да си останем вкъщи.
— Видя изражението ѝ и добави: — Или пък да излезем. Както решиш.

Ако питаха Присила, тя предпочиташе Гордън да се върне на работа и да работи като роб по големия си проект. Дийн щеше да дойде за вечеря, поне така бяха планирали. Ако Гордън се бе забавил само половин час, щеше да ги завари заедно. Донякъде ѝ се искаше това да се бе случило. Щеше да е ужасно, но щеше и да се свърши веднъж завинаги. Така щяха да предизвикат всички замесени да вземат решение.

— Извини ме за секунда — каза Присила, изтри ръцете си в кухненската кърпа и излезе от стаята. Отиде в кабинета на Гордън, затвори вратата и се обади по телефона. Намери Дийн на мобилния му. Вече беше в колата си и пътуваше. Съобщи му, че Гордън се е върнал неочаквано.

— На косъм бяхме — коментира Дийн. — Тогава ще пропуснем. Надявам се на Гордън да му е сладко моето говеждо „Уелингтън“.

— Да, много благодаря. Сигурна съм, че ще получиш някой кулинарен шедевър от съпругата си.

— Да не ревнуваш от жена ми?

— Разбира се, че не.

Гордън почука тихо и отвори вратата.

Присила покри слушалката с длан.

— Какво? — попита раздразнено. — Не може ли да ме оставиш сама за пет секунди?

— Ами просто... мирише ми на загоряло.

— По дяволите! Трябва да затварям — каза тя в телефона и чу как Дийн се изсмя от другата страна на линията.

Тестената коричка на говеждото „Уелингтън“ се бе овъглила.

Гордън се опита да я успокои. Погали я по гърба, потупа я нежно:

— Не се тревожи. Всичко е наред, ще вечеряме навън.

— Нищо не е наред — изкрещя Присила и тръшна тавата. — Готвя го от... — и безпомощно разпери ръце — ... от часове.

— Да си налеем по нещо. Седни. И да си поговорим. Искаш ли?

— И мислиш, че това ще оправи нещата?

— Може поне да опитаме.

— Знаеш ли какво? Не мисля, че съм в настроение за това тази вечер — сопна се Присила и се извърна от него.

— Мисля, че е важно да си говорим.

Тя едвам сдържаше раздразнението си. Цял ден чакаше тази вечеря с Дийн. Говореше й се с Дийн, а вместо него получи Гордън.

— Виж, изобщо не ме интересува какво си мислиш.

Гордън се взря в нея.

— Май наистина не те интересува.

— Наистина. Не ми пука какво мислиш. Не ми пука какво правиш. Просто не ми пука.

— Е, поговорихме си, значи — отбеляза той.

— Да.

Гордън кимна, сякаш потвърждаваше някаква своя неизречена мисъл.

— Добре. — След това се обърна, но вместо да се качи горе да гледа телевизия, тръгна към пътната врата. След миг тя го чу да пали колата.

Изтича до прозореца и видя как Гордън потегля. За миг я обзе паника... докато не осъзна, че ако се обади веднага на Дийн, ще успее да го хване, преди да се е прибрал у дома.

Софи

Къщата беше тъмна и тиха, когато Софи се прибра. Дийн още не се бе върнал от работа и на телефонния секретар нямаше съобщение, така че тя не знаеше дали съпругът ѝ има намерение да се появи за вечеря. Обикновено имаше остатъци от предишни хранения, които можеше да сервира като спасителен вариант, но сега, когато отвори хладилника, той се оказа напълно празен. Не ѝ се готвеше обаче. Извади купчина менюта за доставки по домовете и се зарови в тях, но дори и това елементарно действие я изнервяше. Отиде в другата стая, включи телевизора и започна да прещраква каналите, после го загаси. Взе книгата, която бе започнала преди няколко дни и след това оставила, защото не ѝ беше интересна. Прочете няколко абзаца и откри, че все още не може да ѝ задържи вниманието.

Накрая осъзна, че не е в състояние да прави нищо, което изисква от нея да стои на едно място. И макар че беше съвсем тъмно навън и духаше вятър, който напомняше за идващата зима, тя реши да излезе на разходка. От много време не се бе скитала сама. Облече дебелото яке, сложи си шал, ръкавици и шапка и повика Агата. Отвори плъзгащата се врата и тръгна по склона на игрището за голф.

Котката вървеше до нея, скриваше се в някой отрязък по-гъста растителност, след това изскачаше пак на открито. Луната тъкмо се показваше над короните на дърветата. Беше почти пълна и обливаше пустото игрище с мистична приглушена светлина. Софи вървеше по границата между светлината и сянката, надничаше между дърветата, за да не изпуска Агата от полезрението си, но погледът ѝ не пробиваше далеч в тази гъста тъма.

Изведнъж чу шум, сякаш нещо едро се раздвижи в храстите. Софи повика Агата, но като сведе поглед, видя, че тя е до нея. Взе я на ръце и ѝ прошепна на ухото:

— Не искам да ловуваш това нещо. С нашия късмет ще се окаже скункс.

Продължи напред, но звукът все още се чуваше. Спря, и звукът спря. Пулсът ѝ се ускори.

Направи няколко предпазливи стъпки и пак чу зловещото шумолене. Спря, и то спря. Чуваше собственото си дишане в тишината. Вече знаеше какво поражда този шум — човешки стъпки по изсъхнали листа.

Тръгна отново и шумоленето зад нея се възобнови. Затича се. Сърцето ѝ биеше лудо, дишаше тежко и толкова силно стискаше Агата, че котката започна да се извива.

Софи бягаше с всички сили по тревата към процепа между дърветата, през който можеше да се качи по склона и от там — на улицата. Стори ѝ се, че шумът става по-силен и се приближава, затова пое с максимална скорост нагоре по хълма. Стигна до улицата и не спря. Хвърли поглед през рамо. Във въображението ѝ преследвачът беше точно зад гърба ѝ, щеше да я хване само ако протегне ръка. Но в този миг някой наистина я сграбчи, само че отпред.

Софи изпищя, Агата се освободи от ръцете ѝ и един познат глас каза:

— Хей, всичко е наред. Спокойно. Аз съм.

Софи премигна и пое отчаяно дъх. На улицата пред нея стоеше детектив Акерман и здраво я стискаше за ръцете.

— Дишайте дълбоко. Можете ли да ми кажете какво ви уплаши?

Софи се давеше за въздух и се опитваше да каже нещо.

— Спокойно. Не бързайте.

— Някой ме преследва... — изрече задъхано Софи.

Акерман погледна през рамото ѝ.

— Къде?

Софи посочи надолу към игрището за голф.

— Ще отида да проверя.

Детективът изчезна надолу по склона.

Софи застана под една улична лампа. Дори огряна от силната ѝ светлина не се чувстваше в безопасност. Смешна работа, живееше в този квартал, беше се разхождала през нощта десетки пъти, без дори да се замисли, а сега се страхуваше, че се намира тук.

Акерман се върна след минута и поклати глава.

— Няма никой.

— Имаше — настоя Софи. Вече бе успяла да успокои дишането си и говореше почти нормално. — Чух шум, помислих, че е скункс или миеща се мечка, но всеки път, когато спирах, и звукът спираше, щом тръгнеш, той отново се появяваше.

— О, вярвам ви, че сте чули шум — увери я Акерман. — Уплашили сте се. То е ясно.

— Мислите ли, че съм си го въобразила?

Акерман се поколеба.

— Не мисля. Според мен някой се опитва да ви уплаши.

— Но защо?

— Може би сте много близо до тайна, която някой не иска да се разкрива — предположи Акерман. — Утре рано сутринта ще доведе екипа си тук. Да видим дали няма да открием нещо.

— Дали някой наистина се е опитвал да ме нарани? Дали трябва... да се тревожа? — попита Софи.

— Мисля, че който и да е бил, е можел да ви хване, ако реши. Но за всеки случай ви препоръчвам да внимавате. Много да внимавате.

Софи и Дийн

— Видя ли? — натякна й Дийн. — Нали ти казах да стоиш далеч от този човек. Знаех си, че е опасен.

Дийн току-що се бе прибрал и Софи му разказа за случилото се на голф игрището.

— Нямам причина да мисля, че е бил Алекс — протестира тя.

— Какво мисли детектив Акерман?

— Че може би се доближавам до разкриването на някаква важна тайна, а това сигурно изнервя някого. Ще заведе криминалистите там, за да видят какво могат да открият.

— Е, радвам се да чуя, че приема нещата сериозно — каза Дийн. — А сега искам да ми обещаеш, че ще стоиш далеч от Алекс. Поне докато нещата не се успокоят.

— Но...

— Искам да ми обещаеш — повтори Дийн.

— Добре — съгласи се неохотно Софи.

— Между другото, какво прави детектив Акерман по това време насам? Сигурно е било девет часът.

— Не знам. Добър въпрос.

— Като се замисля, и предната вечер, като се прибирах, пак видях колата му. Кара синя „Корола“, нали?

— Син седан ли имаш предвид?

Дийн кимна.

— Да, това е неговата кола — съгласи се тя. — Сигурен ли си, че си я виждал тук вечер?

— Абсолютно — отговори Дийн.

Софи и Дийн

На следващата сутрин Софи заведе криминалистите на игрището за голф и им показа къде се е разхождала и къде е чула шума. Провериха между дърветата и казаха, че са намерили нещо като следа. След това в един гол участък пръст откриха отпечатък от обувка.

— Какво прави днес? — попита Дийн, когато седнаха да вечерят същия ден.

— Прекарах сутринта с полицаите на игрището за голф — отвърна Софи.

— Намериха ли нещо?

Тя кимна, но току-що си бе напълнила устата, затова трябваше да сдъвче и глътне, преди да продължи.

— Отпечатък от обувка. Ще го сравнят с отпечатъците, които намериха край трупа на Джулия. Струват им се еднакви по размер. Стъпките, които откриха край тялото, бяха поне с един номер по-малки от тези на Алекс. Така че ако съвпаднат с днешния отпечатък...

— Добре, разбирам какво имаш предвид — прекъсна я Дийн. — Но първо, отпечатъкът, който са намерили днес, може да не е на човека, който те е преследвал. Може да е на работник от поддръжката или нещо такова. Второ, той може да е наел някой. Днес ходи ли при него?

— Не.

— Истината ли ми казваш?

— Казах, че не съм го виждала.

— И какво прави този следобед? — попита подозрително Дийн.

— Аз не те разпитвам къде ходиш, когато закъсняваш — не му остана дължна Софи.

— Питам те, защото се притеснявам за теб.

Софи въздъхна и обясни:

— Цял следобед пекох хляб. А това отнема доста време. След като полицаите си тръгнаха, отидох до магазина, върнах се и веднага се заех с хляба. Оставих тестото да втаса. През това време почетох книга. Омесих тестото. Почетох още малко, после пак го омесих. Хлябът е ей там. — И тя посочи. — Мислех си да ти го сервирам за закуска.

— Извинявай. — Дийн се протегна през масата и хвана ръката ѝ.
— Ще ми простиш ли?

Софи не отговори на въпроса му, вместо това каза:

— Мислех си през седмицата да отида до града. Ще се отбия в книжарницата, може да мина и през работата ти.

— Налага ли се? — попита Дийн.

— А защо не, по дяволите?

— Последния път, когато отиде, се разстрои много.

Имаше предвид периода, когато я налегна силна депресия.

— Разстроих ли се? Така ли ти се стори?

— Добре де, беше повече от разстроена. Нима това не е още една причина да избягваш всичко, което може да отключи пак депресията ти?

— Мисля, че мога да се справя.

— Не искам...

— Дийн. Не можеш да контролираш всяка моя стъпка. Отивам в града. Ако не искаш да минавам да те видя...

— Не, разбира се, че искам да минеш.

— Там ли ще бъдеш? Последния път не те заварих.

— Не беше по моя вина — протестира Дийн. — Казах ти, че ще излизам.

— Не, не ми каза.

— Добре, както и да е, да не се караме. Вдругиден имам среща и ще отсъствам през по-голямата част от деня, но иначе ще си стоя в офиса.

Софи

Софи се качи с асансьора до двајсет и шестия етаж, мина през двойната стъклена врата и влезе в изисканото фоайе на фирмата на Дийн. То имаше таван на две нива и голямо извито дървено стълбище. Тя се качи по стълбището и пое по коридора наляво към кабинета на Дийн. Точно пред него имаше по-малко помещение, в което се намираще бюрото на секретарката му. — Здравсти, Джени — поздрави я Софи. — Минавам да видя Дийн.

— О, госпожо Райт. Съжалявам, но той излезе. Има среща с голям корпоративен клиент в неговия офис.

— Днес ли? Да не е сменил датата? Каза ми, че ще е утре.

— Не, от самото начало е насрочена за днес — обясни Джени.

— Не мога да повярвам. За втори път ми погажда този номер.

— Такива са мъжете — сви устни Джени и се приведе съучастнически напред. — Нищо не могат да запомнят. Не знам, има им нещо на мозъците. Все си повтарям, че това е причината съпругът ми всяка година да забравя рождения ми ден.

Софи си погледна часовника.

— Кога мислиш, че ще се върне?

— Не съм сигурна. Мога да му пратя съобщение на пейджъра, да се обади, когато имат почивка.

— Би ли го направила?

— Разбира се. Но трябва да изчакате.

— Добре — кимна Софи. — Мога да почакам. Цяла сутрин се разхождам из града и ще ми дойде добре да поседна малко. Дали мога да почакам в кабинета му? Не си нося книга, така че мога да се поразходя из интернет.

— Разбира се — каза Джени. — Влизайте.

Софи отвори вратата на кабинета. Обиколи бюрото и седна.

Работното място на Дийн беше подредено. Имаше кутии за входящата и изходящата документация и освен тези две спретнати купчинки не се виждаше и едно излишно листче по плота.

Композицията се допълваше от клавиатура и плосък монитор. Екранът беше тъмен, но когато побутна мишката, той светна.

Софи кликна на иконата за влизане в интернет. И вдигна поглед. През отворената врата виждаше Джени, който седеше зад бюрото си, потънала в работа.

Софи минимизира прозореца на браузъра, за да може да го отвори, ако Джени решише да влезе в кабинета и да дойде зад бюрото, откъдето можеше да види екрана. След това отвори мейла на Дийн.

Програмата ѝ поиска парола и тя въведе тази, която той винаги ползваше.

Получи се. Кутията се отвори. Софи хвърли бърз поглед на Джени, после влезе в архива и започна да търси.

Софи и Дийн

Софи седеше край кухненската маса с отворена книга и чаша червено вино пред себе си, когато чу вратата на гаража да се отваря. Миг по-късно Дийн се появи. Тя дори не вдигна поглед от книгата.

Той постоя малко на вратата. После попита:

— Няма ли поне да ме поздравиш?

Софи го погледна.

— Здравсти — каза набързо и отново се върна към книгата.

Дийн се намръщи. Остави си куфарчето, взе си чаша и седна при нея на масата. Протегна се за бутилката, за да си налее, но беше останала само една глътка.

— Сама ли го изпи? — учуди се.

Тя сви рамене.

— Ядосана си заради днешния ден, нали? Но аз те предупредих, че ще излизам.

— Мислех, че говореше за утре — отвърна Софи и обърна страницата.

— Не е вярно. Същия разговор водихме и преди. Бъркаш дните. И защо не ме изчака? Джени ми прати съобщение на пейджъра, но когато се обадох, ти вече си беше тръгнала.

— Искан да се прибера.

— И какво беше толкова важно, че не можеше да почака?

— Нищо — отвърна тя. — Бях уморена.

— Е... как мина денят ти в града?

— Добре.

— Как са всички в книжарницата? Сигурно са се зарадвали да те видят.

Софи сви рамене.

— Предполагам.

Той направи още един опит.

— Мирише хубаво. Какво има в тенджерата?

— Виж сам.

Дийн стана, отиде до печката и вдигна капака на голямата тенджера.

— Сготвила си любимото ми ядене.

— Чилито беше най-бързата вечеря, за която се сетих — обясни Софи. — Нямах много време.

— Тръгнала си от града в два часа. Тогава се обадох на Джени.

— Приготвянето на вечеря отнема време — изтъкна тя. — Трябваше да напазарувам, да се върна и да нарежа всичко. После да сложа ориз. Да настържа сиренето. Не е като да щракна с пръсти и храната да се появи, макар така да ти изглежда.

— Можехме да си поръчаме, ако си уморена.

— Добре, следващия път няма да си правя труда.

Дийн се опита да я успокои.

— Не това имах предвид. Обожавам твоето чили. Знаеш ли какво? Да си извадим още една бутилка. Да отворя ли монтраше?

— И какъв е поводът?

— Имаме ли нужда от повод?

Дийн изчезна по посока на мазето и се върна с бутилка в ръка.

— Да отидем ли да поседнем във всекидневната?

— Не, искам да остана тук и да наглеждам чилито — отвърна Софи.

Той остави бутилката на масата. Занесе празната чаша на Софи на плота и се върна с тирбушон и две чисти чаши.

— Има ли нещо, което те тревожи? — попита я, докато обелваше фолиото и започваше да навива тирбушона в корка.

— Всъщност, да — каза тя.

Дийн беше навил тирбушона докрай. Извади тапата и наля щедро количество в двете чаши. Бутна едната към нея, взе своята и седна насреща ѝ. Чакаше я да продължи, но тя мълчеше. Накрая наруши мълчанието:

— Ако нещо не е наред, трябва да ми кажеш. Аз не мога да чета мисли.

Софи го погледна право в очите и попита:

— Имаш ли любовница?

Дийн тъкмо вдигаше чашата, за да отпие, и за малко да се полее с вино. Но успя все пак да разлее по масата.

— Какво?! Не. Нямам. Разбира се, че нямам. Защо ми задаваш този въпрос?

— Защото мисля, че имаш.

Той остави чашата си и попи разлятото със салфетка.

— И какво изведнъж те наведе на тази мисъл?

— Не е изведнъж, мисля си го от известно време — подчерта тя.

— Скъпа, ако си се измъчвала от тази мисъл, защо не ми каза?

— Защото знаех, че или ще ме излъжеш и ще кажеш, че нямаш любовница, или ще си признаеш, че имаш, и ще ми съобщиш, че я обичаш и искаш да си с нея. А нито една от тези възможности не ми харесваше.

— А възможността да ти кажа, че се въобразяваш — как ти изглежда? Тези ненормални събития напоследък разпалват въображението ти. Всичко е наред, скъпа. Гарантирам ти. — Протегна отворена длан през масата и зачака и тя да протегне своята, за да я хване.

Тя обаче остави ръката му да увисне във въздуха.

— Дийн — каза с равен глас. — Знам всичко.

Той бавно прибра ръката си. Вътрешната борба се изписа на лицето му, опитваше се да реши дали да продължи да се преструва. Но само още един поглед към Софи му бе достатъчен, за да разбере отговора на този въпрос.

— Ами ако ти кажа, че всичко е една огромна грешка? — започна той тихичко. — Да, права си, има нещо такова, но едва ли мога да го нарека връзка. Почти нищо друго не сме правили, освен да се целуваме. И истината е, че не ми пука за нея.

Софи бе свела поглед към виното си и въртеше столчето на чашата между пръстите.

— Тогава защо?

— Не знам. Просто... се случи. Признавам, че флиртувах с нея. После тя го взе на сериозно и аз не успях да измисля как да се измъкна. Затова продължих.

Софи вдигна очи, обзета от внезапен гняв.

— Глупости! Можел си да спреш във всеки един момент. Но не си, защото тя е щяла да вдигне шум и ти си се страхувал, че това ще разруши прекрасния ти животец, който искаш да водиш тук.

— Исках да дойдем в Гринич заради нас двамата. Да започнем отначало. Да имаме деца.

— И кога щеше да стане това?

— Не знам. Малко е трудно да се появят деца, когато ти не искаш да се любиш с мен — отбеляза Дийн.

— И очакваш да го правя, докато си имаш любовница?

— Казах ти, че нищо не се е случило между нас. А като се замисля, се сещам, че ти спря да спиш с мен преди всичко това да започне. Така че не можеш да се оправдаваш, че страниш от мен, защото имам връзка с Присила.

— Моля?

Софи въздъхна.

— Ще продължаваш ли да се правиш, че не знаеш за какво ти говоря?

Той се наведе напред и постави разтворените си длани върху масата, за да подсили ефекта от думите си — или за да запази равновесие.

— Но аз наистина не знам за какво говориш — заяви.

— Говоря за любовницата ти преди Присила.

— Кълна се, че преди Присила не съм имал връзка с никоя друга. Тя го погледна настойчиво в очите, докато той отмести поглед.

— Дийн, мислех, че си решил да си честен с мен. Мислех, че най-накрая ще ми кажеш истината.

— Истината ти казвам. Ти си просто несигурна параноичка — обвини я Дийн, който реши да смени тактиката и да мине в настъпление. — Винаги си била такава.

— Може би си прав — призна тя. — Но може би имам основателни причини за това.

— Всички винаги се възползват от горката Софи — баща ти, мащехите ти, сега и аз. Така ли е? Струва ми се, че прекалено много си се вживяла в ролята на жертва.

— Прав си. Аз наистина съм жертва — каза Софи.

— И чия е вината?

— Моя е вината, че ме превръщат в жертва. Но не казвай, че съм виновна и задето ме мамиш.

Той се облегна назад и вдигна очи нагоре, сякаш се молеше да му стигне търпението. След това заговори отново, този път бавно като на

дете.

— Софи, не съм те мамил, това с Присила е нищо. И свърши. В момента нямаме връзка. Това е всичко. Не е имало други.

Софи бръкна в джоба си и после протегна ръка. В дланта ѝ имаше диамантена обеща.

Дийн се намръщи.

— Какво е това?

— Намерих я, когато се изнасяйте от стария апартамент в града — обясни Софи. — На мен дори не са ми пробити ушите.

— Е, и? Това ли ти е доказателството, че ти изневерявам? Виж колко е голяма, сигурно е с цирконий. Може би е на чистачката.

— Хм. А как ще обясниш факта, че Джулия Стоу е притежавала абсолютно същата диамантена обеща?

Той отговори прекалено бързо.

— Може да има много обяснения. Кой ли няма диамантени обеци. Не е чак толкова невероятно, че Джулия си е загубила едната обеща, а някой друг е загубил своята в нашия апартамент.

— Те са от един и същ чифт. И двете имат диаманти от 34 карата, монтирани в платина, и се продават в „Тифани“.

— Това не означава, че са от един чифт — възрази Дийн. — Колко ли такива чифта продават всяка година? Сигурно хиляди.

— Много си добър с „Бръснача на Окам“. Винаги го прилагаш върху моите теории. Но ми се струва, че в тази ситуация най-очевидното обяснение е Джулия да е загубила обецата си в нашия апартамент. В спалнята ни.

— Но това е било преди да се преместим тук — отбеляза Дийн. — Защо да е очевидно?

— Били сте любовници. Тя се е преместила тук и ти си я последвал. Много просто.

— Това не е очевиден факт, а параноя. Това е най-голямата конспирация, която някога си измисляла.

— Сигурна съм, че полицаите могат да изследват обеците в лабораторията си. Могат да сравнят следите от кожа по тях и да определят дали са били носени от един и същ човек.

Пусна обецата на масата и я бутна с палеца си.

Дийн заби поглед в диаманта и процеди:

— Нали не мислиш сериозно да губиш времето на полицаите с това?

— Не — каза тя, взе обещата от масата и я върна в джоба си. — Няма да им губя времето с това.

След като обещата изчезна, сякаш магията бе развалена. Дийн се отпусна на стола си.

— Слава богу. Започвах да си мисля, че наистина откачаш.

— Както и да е — продължи Софи, сякаш не го чу. — Това няма да има тежест в съда, защото не мога да докажа, че съм я намерила в нашия апартамент. Защитата може да заяви, че съм взела обещата от Алекс, а сега твърдя, че съм я открила у дома, още повече че не съм казала и не съм я показвала на никого.

— Това е лудост — въздъхна Дийн. — Нямам нужда от защита.

Софи продължи, без да губи инерция.

— Няма нужда да доказвам, че двете обеци са от един и същ чифт, за да те улича в изневяра. Защото имам това. — Софи се отблъсна със стола си назад, стана, отиде до чекмеджето до телефона и извади един кафяв плик. Върна се с него и го остави на масата пред Дийн.

— Какво?... — Дийн наведе поглед към плика, после го вдигна към Софи, но тя се обърна и отиде да си налее вино. Чу го как пое рязко дъх при отварянето на плика. Когато се обърна пак към него, той ровеше трескаво в купчина листове.

— Влизала си в служебния ми имейл днес от офиса? — изуми се той. — Как успя?

Тя обиколи масата и седна срещу него.

— Използваш една и съща парола за всичко — обясни му. — С нея влизахме на страницата си на сайта на банката, в сметката си за мобилния телефон, дори я ползвахме като код за алармата на къщата.

— Не мога да повярвам, че си го направила. — Гласът му кипеше от гняв.

— Сигурен ли си, че това е позата, която трябва да заемеш, Дийн? — попита иронично Софи. — Смяташ да се правиш на гневен, задето съм ти влязла в пощата?

Той въздъхна дълбоко и каза извинително:

— Права си. Съжалявам. Съжалявам.

— Значи вече признаваш, че сте имали връзка?

— Да — потвърди той. — Да, имахме... нещо помежду си.

— Имахте ли все още нещо помежду си, когато започна флирта с Присила?

Дийн сведе поглед към купчината листове. Не бе успял да прегледа всичко — и очевидно не помнеше какво е писал в мейлите и какво не е.

— Ще трябва да си откровен с мен — настоя Софи.

— И двете не означаваха нищо за мен. Бяха просто случайни забежки. Извърших нещо ужасно, знам. Но тогава ми изглеждаше безобидно. Може би защото никога не съм забравял колко много означаваш за мен. Знаех, че никоя жена не може да повлияе на това.

— В такъв случай значи си излъгал Джулия, когато си ѝ писал, че ще ме напуснеш заради нея?

— Да, излъгах я. Никога няма да те напусна. Знаеш го. Бих направил всичко, за да те задържа.

— Всичко ли?

— Всичко — закле се Дийн.

— Дори да убиеш Джулия?

— Боже, не! — Дийн трепна, сякаш някой бе вдигнал ръка, за да го удари.

— Значи не си я убил, защото се е разстроила от флирта ти с Присила и е заплашила да ми разкаже всичко?

— Не, не беше така. Софи, чуй ме. Не съм убил Джулия. Кълна се.

— Както се закле, че не си имал връзка с нея ли? И както се закле, че ще ми бъдеш винаги верен? Така ли се кълнеш?

— Не, не така — каза безпомощно Дийн.

— Не мисля. Затова ли не искаше да говоря с Алекс? Защото си се страхувал, че ще разбере? Между другото, как успя да се изплъзнеш на частния детектив, когото той нае?

Дийн не отговори.

— Дийн — подкани го тя. — Искам истината.

— Подкупихме го — смотолеви Дийн.

— И сигурно още му плащаш?

Дийн кимна.

— Нима си смятал да му плащаш до края на живота си? Защото, доколкото разбирам, докато те държи в ръцете си, трябва да

продължиш да му плащаш.

— Знаех, че няма да е завинаги, само докато скъсам с Джулия.

— А после?

— После щях да ти разкажа всичко.

— И си мислел, че ще ти простя?

Той се поколеба, но после си призна.

— Да. Мислех, че ще ми простиш. Това между нас е много силно. Бях сигурен, че една глупава връзка не може да го промени. Мислех си, че ме обичаш силно.

— И си бил прав — кимна Софи. — Наистина те обичах много силно. И вероятно щях да ти простя. Но не стана така, нали? Виж как трябваше да науча.

— Защото си давах сметка колко зле ще изглежда. Боях се, че няма да ми повярваш... няма да повярваш колко много те обичам — поде умолително той и отново се пресегна през масата. Този път не изчака тя да сложи ръка в неговата, а направо я стисна здраво за дланта. Ала Софи не отвърна на жеста му.

— Толкова много те обичах — прошепна тя.

— Знам, че ме обичаше. Но и сега не е прекалено късно. Двойките минават през трудности. Знам, че е необходимо време, за да заздравеят раните, но хората успяват да останат заедно и след изневяра.

Софи внимателно издърпа ръката си от неговата.

— Ами убийството? — попита тя.

— Софи, кълна се...

Софи вдигна ръка, същата, която току-що бе издърпала.

— Моля те да не се кълнеш повече. Защо ме проследи предната нощ на игрището за голф?

— Аз...

— Искам истината — припомни му Софи.

— Добре.

— Добре?

— Права си. Аз бях.

— Но защо?

— Моментно хрумване. Видях те да се разхождаш и си помислих, че бих могъл да те сплаша малко.

— Какво правеше на игрището за голф?

Дийн не отговори веднага.

— О, разбирам. Имал си среща с Присила, така ли?

Той кимна.

— Но защо си искал да ме сплашиш?

— Помислих си, че след това ще спреш да се занимаваш с този случай. Страхувах се, че може да откриеш нещо.

— Нещо?

— За изневярата ми. Само за това. Защото знаех колко зле ще изглежда и може така да обърка нещата, че Алекс да не бъде осъден.

— Значи си се тревожил само за тържеството на справедливостта, така ли? А не че може някои други истини да излязат наяве?

— Да.

— Какво облекчение — въздъхна престорено Софи. — Значи нямаш нищо против да отида в полицията с това? — И тя бутна плика, който все още лежеше отворен на масата пред него.

Дийн сведе поглед, затвори плика и постави ръцете си отгоре, сякаш искаше така да запази съдържанието му.

— Софи, животът ни ще бъде съсипан, ако отидеш в полицията. Няма причина да го правиш. Миличка, моля те, помисли си пак. Кълна се... — Но се спря, когато видя изражението ѝ. — Ще изкупя вината си. Само ми обещавай, че няма да ходиш в полицията.

— Не мога — поклати глава Софи.

— Моля те. Заради мен. Заради нас.

— Казах ти, че не мога да ти обещаая такова нещо.

— Искаш да кажеш, че не искаш.

— Не, искам да кажа, че не мога — уточни Софи.

— И защо?

Тя го погледна в очите и каза:

— Защото вече бях там.

Софи и Дийн

Пред очите на Софи веселият, любящ и разумен Дийн изчезна и бе заменен от друг човек. Лицето му се изкриви от гняв.

— Ти... ти... — Не можеше да състави и едно изречение. — Тъпа кучка — успя да изстреля накрая.

Софи понечи да стане, но Дийн се наведе през масата и сграбчи отново ръката ѝ, ала този път за китката. Заболя я.

— О, Дийн, пусни ме — извика тя и се опита да се измъкне.

— Толкова си тъпа! — Дийн буквално плюеше думите към нея, сякаш бяха куршуми.

Софи извиваше ръката си и продължаваше да се мъчи да се освободи.

— Причиняваш ми болка — проплака тя.

— Много добре — изръмжа Дийн.

Тя се измъкна от хватката му и започна да разтрива китката си. Изведнъж гневът се събуди и у нея.

— И като съм толкова тъпа, как ти разгадах играчките?

Дийн се изсмя.

— О, боже...

— Какво?

— Нищо не си разгадала.

— Не съм ли? Тогава е твърде странно, че така се гневиш, задето съм съобщила в полицията. Защо си толкова ядосан, щом нямаш какво да криеш?

— Казах ти вече. Така пускаш към Алекс Стоу спасително въже, по което да избяга от затвора. Истински подарък. Но може би си знаела какво правиш. Може точно това да си искала.

— А на теб защо ти пука?

— Защото я обичах — избухна Дийн. — Тя е единствената, която ме е разбирала напълно. И двамата сме тръгнали от нищото. Искрахме едни и същи неща. Сякаш бяхме един и същи човек. Знаеш ли какво е да срещнеш човек, който те познава? Не. Разбира се, че не. Откъде би

могла. Това, което пламна между нас, се случва веднъж в живота. Аз я обичах, мамка му! И исках онзи задник да изгние в затвора заради това, което направи с нея.

На Софи ѝ стана ясно, че това е друг човек. Маската му бе свалена. Преди не я забелязваше, защото никога не го бе виждала без нея.

— Най-накрая казваш истината — отрони тя едвам чуто.

— Да. Най-накрая истината.

— Значи наистина си я обичал.

— Повече от всичко на света... означаваше за мен повече от всичко на света. — Дори не се наложи да се насили, за да го произнесе, просто... го каза. Сякаш Софи бе изчезнала и пред очите му беше само образът на Джулия.

— А аз? — попита Софи.

Дийн отново се фокусира върху нея.

— Ти ли? Какво за теб?

— Аз какво бях за теб?

Погледна я с празен безизразен поглед.

— Нищо — отвърна.

— Нищо? Съвсем нищо?

Той сви рамене.

— И защо тогава се ожени за мен? По онова време няхах пари. Дори няхах издръжка. Баща ми беше голяма клечка, но аз нямаше да получа нищо, докато... О! Сега разбирам. Точно така. Вече си спомням — срещнахме се точно след като поставиха диагнозата на баща ми.

— И той се оправи като по чудо — вметна горчиво Дийн.

— И точно тогава започнахме да се караме непрекъснато — спомни си Софи. — Защото ти не знаеше колко дълго още ще трябва да чакаш. И през цялото време си планирал да... да... — Осъзна, че не може да го произнесе. — Значи всичко е било лъжа. Ти си ме лъгал през цялото време.

— И ти нямаше ни най-малка представа. Кажи ми сега кой е по-добър детектив?

Софи впи поглед в пода.

— А преместването тук?

— Заради законите за развод на щат Кънектикът. Планирахме го заедно с Джулия. Допусках, че можеш да ми откажеш развод. А в този

щат може да се разведем и без някой да е виновен, така че не можеше да ме спреш. Разпоредбите им при разделянето на собствеността са много по-щедри, когато става въпрос за наследство. — Деловият тон, с който го каза, още повече влоши нещата.

— И затова настояваше да останем?

— Точно така. Получавах жителство след една година.

— Сигурно ти доставя по-голямо удоволствие да ме нараниш, отколкото да вземеш парите — отбеляза тя. — След като си признаваш всичко.

Дийн се усмихна. Беше от онези усмивки, които се появяват на лицето на човек, който предвкушава победата си. И по-голямата част от удоволствието идваше не от самата победа, а от загубата на другия.

— И защо така реши? — попита той.

— Защото... Сега вече няма да получиш нищо.

— О, така ли мислиш? И как го разбра?

— След като си призна всичко...

— Не можеш нищо да докажеш.

— Няма да се развеждаме по законите на щат Кънектикът, така че наследството...

— Вярно е. Но всичко, което сме купили с парите от наследството, е собственост, придобита по време на брака — изтъкна той. — Така че къщата и антиките, виното и произведенията на изкуството...

— Ето защо толкова настояваше да разпродадем вещите на баща ми. И всичките тези глупости, които ми наговори, че обичаш английски антики, са били пълна лъжа, нали?

— Най-накрая започваш да стопляш.

— Най-накрая — повтори Софи.

— Свършихме ли? — попита Дийн.

— Мисля, че да — отвърна тихо Софи.

— Тогава се качвам горе.

Блъсна стола си назад, взе чашата си с вино, но после размисли и грабна и бутилката, обърна се и излезе от стаята.

Щом чу стъпките му нагоре по стълбите, Софи отиде до шкафа и си извади палтото. След това се измъкна през задния двор, заобиколи къщата, излезе отпред и извървя няколкото метра по улицата до

мястото, където бе паркиран тъмносин седан. Отвори вратата и се качи отзад.

Детектив Акерман и детектив Питърс седяха на предните седалки.

— Здравейте — поздрави тя. — Всичко наред ли е?

— Свършихте страхотна работа — похвали я Питърс.

— Значи чухте всичко?

— Да, и го записахме — потвърди Акерман.

— Тогава знаете, че не успях да го накарам да направи самопризнания — каза Софи.

— Не сме го и очаквали от вас — успокои я Акерман.

— Справихте се страхотно — подчерта Питърс. — Никой не е очаквал самопризнание. Накарахте го да си признае за връзката и че ви е проследил на игрището за голф. Тези две признания са много важни.

— Но и имейлите доказват изневярата — изтъкна Софи. — И вероятно стъпките край трупа и тази от игрището щяха да съвпаднат, нали?

— Ще се учудите какви чудеса правят адвокатите, когато се хванат за разумното съмнение. Така успяват да разтеглят това понятие, че ако съдебните заседатели не са сто процента убедени, не могат да произнесат осъдителна присъда. Затова имаме нужда от всичко, което можем да докопаме, защото делото ще се основава на косвени доказателства, а в този вид процеси винаги има място за шикалкавене. В тях всички улики са добре дошли, но решението на съдебните заседатели в крайна сметка се определя от отношението им към обвиняемия. В тази връзка това, което тази вечер получихме, може да обърне нещата. След като съдебните заседатели чуят записа, няма да повярват и на една дума на съпруга ви. Колко пъти си смени версията?

— А съдебните заседатели наистина ли ще слушат записа? — попита Софи.

— Ако му бъде повдигнато обвинение — със сигурност. Не виждам на какво основание адвокатът му може да го извади от доказателствата. Подсигурили сме процедурно всичко.

— Това е добре — кимна Софи.

— Добре ли сте? — погледна я изпитателно Питърс.

— Да. Добре съм — отвърна тихо Софи.

— Направихте нещо много трудно — каза Акерман. — Не ви е било лесно да решите дали да ни се обадите, а след това и да се съгласите да ви сложим микрофон.

— Не е първият микрофон в тази кухня — отбеляза Софи и леко се усмихна.

— Вярно, агентката по недвижими имоти.

— Сега разбирам защо толкова много искаше тази къща. И кой приятел му е препоръчал агентката. Вероятно след като сте чули всичко, вече нямате много високо мнение за мен.

— Напротив, нямаме високо мнение за съпруга ви — поправи я Акерман.

— Трябва да погледнете на нещата от хубавата им страна — добави Питърс.

Софи и Акерман се обърнаха едновременно към Питърс и го погледнаха сякаш беше откачил.

— Коя е хубавата страна? — изуми се Софи.

— След този разговор, дори да се окаже, че не е виновен, няма да се чудите дали сте постъпили правилно.

Софи и Алекс

Софи слезе от колата на детективите, но не се върна у дома. Тръгна надолу по улицата и звънна на друг звънец. След миг чу стъпки, Алекс ѝ отвори и я дръпна вътре с въпроса:

— Добре ли си? Нещо да не се обърка?

— Зависи какво имаш предвид под „обърка“ — отвърна Софи. — Не мога да остана дълго. Не съм казала на Дийн къде отивам. Не че му пука.

— Значи все пак го направи?

Тя кимна.

— Нека ти сипя нещо за пиене...

Този следобед, след като се върна от града, Софи не отиде право в полицейския участък с находките си, а се отби първо при Алекс.

Сега седеше с питието, което той ѝ даде, и му разказваше какво се бе случило, след като си тръгна от тях. Описа му как е отишла в участъка, говорила е с детективите, решила да запише разговора с Дийн, как си е сложила микрофон и накрая — за самия разговор.

Алекс я слушаше, но съвсем не в мълчание. В някои моменти не можеше да сдържи възклицанията си.

— И сега какво? — попита я той, когато разказът свърши.

— Детективите ще дойдат утре рано, преди Дийн да тръгне за работа, и ще го помолят да отиде с тях в участъка. Сутринта ще знаят и дали отпечатъците от обувки съвпадат и ако е така, ще получат заповед за обиск, за да сравнят пробите от влакна и косми.

— Същата процедура, през която преминах и аз.

— Хм.

Помълчаха известно време.

— Виж какво — каза Алекс. — Искам да ти благодаря.

Софи махна с ръка, но той не ѝ обърна внимание.

— Не, сериозно. Това, което направи... Наистина не знам какво да кажа.

— Няма нужда да казваш нищо. Не го направих заради теб.

— Не? Искаш да повярвам в глупостите, които си пробутала на детективите? Че си го направила, защото си сметнала, че така е правилно?

— Не, пък не очаквам и те да повярват. Но и няма да си призная направо, че ми бе писнало и че исках да си върна на това лъжливо копеле, което ми изневерява.

— Значи си го направила от гняв?

— Разбира се, че гневът ме бе завладял.

— И аз нямам нищо общо?

Софи не отговори.

— Абсолютно нищо?

Софи извърна очи от него и произнесе с равен глас:

— Виж, вероятно не трябва да се виждаме известно време.

— Защо?

— Защото ще разследват съпруга ми във връзка с убийството на твоята жена. Това е достатъчно голяма неприятност, за да си навличаме и нови, като предизвикваме хората да говорят за нас и дали не съм го предала заради теб. Искаш ли да пишат такива неща във вестниците? И смяташ ли, че ще помогне?

— Имаш право — съгласи се Алекс. — Може би наистина не трябва да се виждаме известно време.

— Трябва да се връщам — каза тя и понечи да стане, но Алекс я хвана за китката. Дийн я бе сграбчил по същия начин, но това беше съвсем различно докосване.

— Недей още.

— Не?

Той поклати глава.

— Още не.

— Има ли още нещо, за което трябва да поговорим?

— Не.

— Тогава защо?

— Няма причина — отвърна той. Наведе се и я целуна отстрани до устата. След това целуна долната ѝ устна. Тя само стоеше като вцепенена. Той се отдръпна и я погледна, сякаш за да прецени реакцията ѝ.

— Отдавна не съм целувала друг, освен съпруга си — прошепна Софи.

— А аз пък отдавна не съм целувал никого — отвърна Алекс.
— Трябва да вървя — каза Софи, но не помръдна.
— Искам да останеш — настоя той.
И тя остана.

Алекс

Следващия следобед Алекс влезе в кантората на адвокатката си. Отпусна се на един стол срещу бюрото и както обикновено, понечи да си качи краката, но тя го спря:

— Хей, свали ги от там.

— Сигурен съм, че и преди сме го обсъждали — намръщи се Алекс. — Вече съм получил разрешение.

— Отхвърля се.

— Отхвърля се? — повтори Алекс, като се правеше на ядосан.

— Точно така. Ако искаш да си качваш краката на моята имитация на антикварна мебел, ще трябва да те заподозрат в ново убийство.

— Не ти ли стига да съм заподозрян в едно?

— Стига ми, разбира се.

При тези и думи Алекс се наведе напред.

— Какво знаеш? — попита той.

Рут се усмихна.

— Много неща не знам, но едно знам със сигурност и то е, че ако скоро не се замесиш в друго дело за убийство, вече няма да имаш нужда от услугите ми.

Алекс се вгледа в нея. След това извика от радост. Хвърли се през бюрото, вдигна Рут от стола и я целуна отривисто и продължително по бузата.

— Хей, внимавай. Нали не искаш да ме изкушаваш? Скоро ще съм свободна жена.

— В такъв случай — каза закачливо Алекс, наведе я назад и се надвеси над нея.

— Пусни ме — изхриптя Рут и започна да го удря. — Зави ми се свят.

— Сега ти си ми в ръцете, а не аз в твоите.

— Имам чувство, че никога не си бил в ничии ръце, но ако не ме пуснеш, няма да ти кажа последните новини.

Алекс бързичко ѝ помогна да седне обратно на стола и мина от другата страна на бюрото.

— Какви са те?

— Тази сутрин са прибрали Дийн Райт за разпит. — Млъкна, като го гледаше изпитателно. — Не ми изглеждаш много изненадан.

— Не съм. Той беше любовник на жена ми.

— И кога разбра? И как? И защо не ми каза? Не мога да повярвам, че си ме оставил да го науча от полицията.

— Така е по-добре — каза Алекс. — Пък и не ми беше на мен работа да ти казвам.

— Но как разбра?

— Помниш ли Софи?

— Софи? Твоята малка помагачка?

— Да. Тя е съпруга на Дийн Райт.

Рут присви устни от почуда.

— Тя се досети — обясни Алекс.

— Тогава знаеш и за имейлите.

— Да. Тя ми ги показва.

— Аха. — Рут го гледаше преценяващо. — Също така чух нещо за някакъв разговор и съвпадения на отпечатьци от обувки на игрището за голф и местопрестъплението.

— Съвпаднали ли са? — попита радостно Алекс.

— Очевидно да, но не знам какво общо може да има със случая отпечатък от игрището за голф. Би ли бил така добър да ми обясниш?

— По-късно — каза нетърпеливо Алекс. — Друго?

— Използвали са го, за да вземат заповед за обиск на къщата и за да го накарат да даде косми за ДНК анализ. Той обаче не е съдействал така всеотдайно като теб. Завели са го в участъка, но той не искал да говори. Поискал адвокат. И познай на кого се обади.

— Не! На теб ли? — засмя се Алекс.

— Аз, разбира се, трябваше да му кажа, че не бих могла да го защитавам.

— Затова се е наложило да се задоволи с втория най-добър адвокат по криминални дела в окръга — досети се Алекс.

— Няма нужда повече да ме ласкаеш, забрави ли?

— Мислех да си възвърна привилегиите — подхвърли той и потупа бюрото.

— Никакъв шанс. Искаш ли да чуеш всичко или не?

— Има ли още?

— И още как — увери го Рут. — Задействали са разследването с пълна сила, защото разбрали, че ще излезе по вестниците. Сигурно утре ще е публикувано. Предполагам, че са искали да имат новини за репортерите.

— Така ли?

— Не се съмнявай. Съвпадения на влакната от костюма. Съвпадения на отпечатьците от обувки. Съвпадения на ДНК от космите. Този следобед са му повдигнали обвинение.

Детектив Акерман

Детектив Акерман седеше срещу прокурорката в нейния кабинет.

— Искам да знаеш, че съм против — каза той. — Според мен е грешка.

Прокурорката, разположила се от другата страна на бюрото, ядеше салата „Цезар“ с пилешко. Наниза парченце месо на вилницата си и нави на нея и няколко лентички маруля.

— Мисля, че беше ясен по този въпрос — отвърна тя. И лапна съдържанието на вилницата, сдъвка го, преглътна и добави: — Но вече нищо не зависи от теб.

— Само искам да повторя... — започна Акерман.

— Знам какви емоции събужда у тебе този случай, Майк — прекъсна го тя. — Но не съм съгласна. Свърши прекрасна работа. Имаме силно обвинение.

— Даже прекалено силно — натърти Акерман. — С прекалено много улики. Той ги е поставил върху трупа, след като тя вече е била мъртва. Сигурен съм.

Прокурорката погледна към салатата си и внимателно си композира още една идеална хапка. Но този път, след като натовари вилницата, я остави в чинията и го погледна.

— Майк, от колко години работим заедно? Знам, че си страхотен детектив. Но не мисля, че си обективен за този случай. Не си обективен към този човек.

Акерман затвори за миг очи, сякаш за да събере последните си остатъци търпение. Заговори, като внимателно подбираше думите си.

— Не знам дали съм страхотен, но със сигурност съм детектив. Детектив, а не репортер. От мен не се изисква да съм обективен. От мен се очаква да разследвам престъпления. Предполага се да имам мнение. И сега ти давам мнението си. Изобщо не ми харесва цялата работа.

— Чух. И взех предвид всичко, което ми каза. Но отсега нататък решавам аз...

- ... и ти продължаваш случая — довърши вместо нея Акерман.
- Просто се опитвам да си свърша работата по най-добрия начин.
- Знам. Но правиш ужасна грешка.

Софи и детектив Акерман

— Детектив Акерман! — възкликна Софи, когато отвори вратата.

— Надявам се, че не ви хващам в неподходящ момент.

— Заповядайте — и тя отстъпи и разтвори широко вратата.

— Как сте? — попита той, докато я следваше към кухнята.

— Е... била съм и по-добре — каза Софи, извади кафето от хладилника и филтрите от шкафа. — Дийн се върна, след като прекара сутринта в участъка, и остана у дома около час и половина. После дойдоха и го арестуваха.

— Знам.

— Изненадах се, като не ви видях — добави Софи. — Дойде детектив Питърс.

— Съжалявам. Бях при прокурора.

— О, да. Сигурно е трябвало да докладвате за случая. Казаха ми, че утре ще излезе по вестниците. — Извърна се, за да напълни каната. Пусна тънка струя вода, след това се върна и я изсипа в кафемашината. — Не мисля, че съм готова да го понеса. Все още не мога... — Тя поклати глава, не знаеше как да завърши изречението. — Прекалено много се стовари на плещите ми. Искам да ви попитам — как се справят другите хора с нещо подобно? Когато открият, че... е, знаете.

— Точно за това дойдох да поговорим — каза Акерман.

— Не съм сигурна дали мога да понеса още разкрития.

— Знам. И нямам представа как ще понесете това.

Софи притвори очи, сякаш да се стегне.

— Не мисля, че съпругът ви е убил Джулия Стоу.

Тя рязко отвори очи.

— Но всички улики сочат към него... Да не би да е станала грешка?

— Не, уликите със сигурност водят към съпруга ви. Но ми се струва, че са прекалено много.

— Не разбирам.

— Първо, не мислите ли, че е малко странно съвпадението Алекс да дойде при вас за помощ и после някак си да се окаже, че тъкмо съпругът ви е имал връзка с жена му?

— Но той не знаеше, че става въпрос за моя съпруг — опроверга го Софи.

— Разбира се. Така твърди той. Но според мен е знаел. И е използвал тази информация, за да се измъкне и да не бъде наказан за убийството.

— Как?

— Според мен той е поставил уликите. Знаел е, че ще бъде основният заподозрян. Но не е искал да насочи разследването прекалено бързо към съпруга ви. Това също би изглеждало подозрително. Затова се е престорил, че не знае кой е любовникът на жена му, и е използвал вас, за да разкриете „тайната“.

— Не — възрази Софи и поклати глава. — Не би го направил.

— Сигурна ли сте?

— Защо ми казвате това?

Акерман ѝ отговори с въпрос.

— А вие защо сте толкова разстроена?

— Не съм — защити се тя. — Поне не заради това, което си мислите. Разстроена съм, защото според мен грешите.

— Само помислете — настоя Акерман. — Той е организиран всичко. До най-малката подробност. И го е изиграл перфектно. Наредил е местопрестъплението. След това, когато вие сте открили тялото, е направил всичко възможно то да остане непокътното и никой да не унищожи уликите, които е поставил...

— А случайно да сте се замисляли — прекъсна го Софи, — че е искал да запази всичко непокътното, за да може да докаже истината, защото е знаел, че е невинен? Колкото до накисването, аз пък смятам, че може да е станало точно обратното. Може би Дийн се е опитвал да накисне Алекс. Ами ако Джулия му е разказала за първата му съпруга? И когато е чул това, е решил да инсценира самоубийство, защото е бил сигурен, че всички подозрения ще се насочат към Алекс.

— Май наистина много ви се иска този мъж да е невинен. Дори това да означава, че съпругът ви е виновен.

— Не става въпрос кой искам да е невинен — подчерта Софи. — А само за улики.

— Така ли? Сигурна ли сте?

— А вие, детектив? За вас наистина ли само уликите са важни? Може би сте точно толкова пристрастен, колкото и аз.

Акерман въздъхна.

— Вижте, преживяхте тежки моменти. Съпругът ви се оказа кретен. Просто не искам да гледам как се увличате по някой още лош. Стойте далеч от Алекс Стоу. Само това исках да ви кажа.

Присила

Присила видя колите от прозореца — бяха строени по цялото протежение на улицата. Сателитните чинии, стърчащи от покривите им, ѝ подсказаха за какви коли става въпрос.

Дори не си облече палтото. Изхвърча през вратата и тръгна надолу по улицата. Когато се приближи, видя надписите по вратите на колите — все съкращения на национални телевизии. Репортерите сновяха наоколо и се трупаха пред къщата на Дийн и Софи.

Присила се втурна към най-близкия човек — оператор, който си нагласяше камерата.

— Какво става тук? Да не би някой да е пострадал? — попита тя.

— Една жена е убита преди няколко седмици — отговори операторът.

— Знам. А това стълпотворение защо е?

— Арестували са извършителя.

— Но той живее по-надолу по улицата — каза Присила.

— Кой живее по-надолу?

— Човекът, който я е убил. Съпругът.

— Не е бил съпругът. А любовникът.

— Какъв любовник?

— Този човек. — И операторът посочи към къщата. — Името е Райт или нещо подобно.

Присила само поклати глава.

— Невъзможно.

— Арестували са го вчера. — Операторът я погледна внимателно. — Хей, вие да не сте му приятелка? Искате ли да кажете няколко думи пред камерата? Манди — извика той към групата репортери. — Хей, Манди, ела тук.

Присила се обърна и побягна към дома си, като пренебрегна виковете на оператора. Когато затвори пътната врата зад себе си, се наложи да седне, защото коленете ѝ трепереха толкова силно, че едвам стоеше права.

Каза си, че това не може да е вярно. Грабна телефона и набра домашния номер на Дийн. Звъня дълго. Ала дори не се включи телефонен секретар. Затвори и опита да се обади на мобилния му, но този път попадна на гласовата поща, а тя беше пълна.

Седна край кухненската маса и подпря главата си с ръце. Не знаеше какво да прави. Трябваше да поговори с някого. Обикновено в такива ситуации отиваше право у Сюзан. Но сега не можеше да го направи. Беше заменила Сюзан със Софи, а на нея не можеше да се обади. Оставаше само Ашли.

Пет минути по-късно вече звънеше на вратата на Ашли и след малко тя ѝ отвори.

— Присила — възкликна Ашли, изненадана, но не приятно. — Трябваше да се обадиш.

— Наистина трябва да говоря с теб. Видя ли какво става пред къщата на Софи и Дийн? Имаш ли представа какво говорят?

— Гледах новините тази сутрин — отвърна Ашли. — Стюърт винаги настоява, като станем, веднага да включваме телевизора. Много неприятно.

— Защо не ми се обади?

— Предположих, че и ти си гледала. А и всъщност не се чувствам много добре точно сега — добави Ашли и сложи ръка на корема си.

— О, не, да не си яла нещо неподходящо за теб? — попита Присила, имитирайки загриженост.

— Не точно. Май трябва да ти кажа. Бременна съм.

Лицето на Присила беше толкова безизразно, че Ашли реши да поясни.

— Със Стюърт ще имаме бебе.

На Присила ѝ се стори, че е хваната в капана на кошмар наяве.

— Значи затова напоследък се държиш като кучка.

— Моля?! — изписка Ашли.

— Знаела си, че ще трябва да смениш литературния клуб. И че нямаш нужда повече от мен. И си мислиш, че можеш да ми говориш както си искаш. Нали? Просто захвърляш хората, които повече не ти трябва, нали?

— Не точно, по-скоро ти би постъпила така — наежи се Ашли.

— И какво мисли съпругът ти за тази новина? — попита подигравателно Присила. — Обзалагам се, че точно това е искал — още лигави хлапета. Ако питаш мен, изненадана съм, че не е поискал да се отървеш от бебето.

Ашли се изпъна и погледна Присила с присвити очи. Когато със Стюърт се ожениха, той ѝ даде ясно да разбере, че категорично не желае повече деца. В гнева си Присила, без да иска бе нацелила болното ѝ място. Затова Ашли ѝ отвърна, като се възползва от слуха, който обикаляше квартала от години. А той обясняваше много неща: защо Присила бе забранила достъпа до литературния клуб на жени с деца, подигравките ѝ съм новите майки, твърденията ѝ, че никога няма да направи тази „грешка“ да има собствени деца.

— Съжалявам, че не можеш да имаш деца, Присила — изрече Ашли с леден глас. — Но никога не съм ти казвала нищо, защото това си е твоя лична работа. Но ти явно не признаваш граници. Прекали, и нямам предвид само това, което току-що ми каза. Прекали и когато започна да преследваш съпруга на Софи, и когато изгони Сюзан след това, което се случи с мъжа ѝ, а на мен ми писна. На всички ни писна — произнесе Ашли много тържествено, сякаш правеше изключително важно съобщение.

— И защо трябва да ми пука от това? — попита Присила, но не можа да го изиграе много добре, защото гласът ѝ трепереше.

— Ще разбереш — отвърна Ашли. — И когато това стане, ще ти пропука.

Присила и Дийн

Присила беше разстроена, когато си тръгна от дома на Ашли, но случилото се после я накара напълно да забрави младата съпруга на Стюърт.

Когато наближи собствената си къща, забеляза раздвижване край колите на телевизиите. Вгледа се, видя на алеята да спира кола и ѝ се стори, че разпознава профила на Дийн на предната седалка. И беше напълно сигурна, че е той, когато мъжът слезе от колата и репортерите го наобиколиха. Измъкна им се и влезе в къщата си заедно с човека, който го бе докарал.

Присила мисли само част от секундата. Трябваше да го види! Веднага.

Вместо да се прибере, тя се отправи към дома на Дийн. Ако само малко бе помислила, щеше да осъзнае, че това не е най-подходящият момент да ходи там. Но на Присила често ѝ се случваше да не мисли, особено когато ставаше въпрос за други хора. Затова пое направо през моравата и се изправи пред кръвожадните репортери.

Застана пред пътната врата и позвъни няколко пъти с надеждата, че Дийн поне ще погледне кой е. Наложил се да държи пръста си на звънеца почти минута, преди вратата най-накрая да се отвори и тя успя да избяга от въпросите, които репортерите крещяха, като се вмъкна вътре.

— О, боже, те са като чакали — каза тя и се усмихна леко на Дийн.

Той не ѝ се усмихна в отговор. Тя направи нов опит.

— Как си? Побърках се от притеснение.

— Кой е? — попита женски глас от кухнята.

— Никой — извика Дийн в отговор. — Една съседка. Връщам се след секунда.

— Коя е тази? — попита Присила, надничайки към кухнята.

— Адвокатката ми. Не че е твоя работа.

— Жена? — подхвърли скептично Присила.

— Какво искаш, Присила? — попита нервно Дийн.

— Какво искам ли? Исках, по-точно имах нужда да те видя — поде развълнувано тя. — Да разбере какви са тези глупости.

— Тези глупости, както ги наричаш, са, че съм обвинен в убийство.

— Но това е нелепо.

Дийн се облегна на стената и кръстоса ръце пред гърдите си.

— Страхотно, ще кажа на съдията, че според теб е нелепо. Сигурен съм, че веднага ще свали обвинението.

— Ами алибито ти?

Той сви рамене.

— Какво алиби?

— Софи не каза ли на детективите, че сте били заедно в онази нощ?

— Не, каза им, че се прибрала в спалнята, а аз съм останал долу да гледам телевизия и не знае кога съм си легнал.

— Но... — Присила поклати глава и се опита да осмисли информацията. — Но дори и да е така, защо не ги е излъгала?

— Не е ли очевидно? Защото иска да отида в затвора.

— Но защо? — проплака Присила.

— Защото ѝ изневерявах. И защото смятах да я напусна.

— О, Дийн, това е ужасно.

Той изсумтя.

— Не мисля, че имам нужда да ми го казваш.

— Нищо чудно, че си ми ядосан. Софи се опитва да те накаже, а всичко е било заради мен...

— Заради теб ли? — повтори Дийн. — Ти нямаш нищо общо с това.

— Какво искаш да кажеш? Току-що заяви, че Софи не ти е подсигурила алиби, защото е разбрала за нас.

— Не, не съм казвал подобно нещо. Казах, че е защото е разбрала, че ѝ изневерявам, но не с теб. — Гласът на Дийн беше пълен с толкова силно отвращение, че Присила се сви, все едно я бе ударил.

— Но ти не беше... Искам да кажа, не би могъл...

Дийн се взря в нея.

— С коя? — успя най-накрая да попита Присила.

— С коя ли? С Джулия, разбира се.

— Разбира се — повтори Присила като насън. — Ами ние?

— Мисля, че трябва да си вървиш.

— Никъде няма да ходя — заяви тя. — Не и докато не оправим нещата между нас.

— Нищо няма да оправяме. Няма „нас“. Не разбираш ли?

— Разбира се, че има „нас“. Ако мислиш, че това ще ме уплаши, грешиш. Знам, че ме обичаше. Знам го.

— Колко си тъпа, Присила. Използвах те.

— Използвал си ме?

— Като параван. Ако флиртувах с теб, никой нямаше да заподозре, че съм влюбен в Джулия. След като тя бе убита и започна разследването, реших, че ще е по-убедително, ако нещо се случи между нас. Така ако Софи заподозреше, можех да кажа, че имам връзка с теб.

— Не! Лъжеш. Не знам защо, но лъжеш. Сигурна съм, че това между нас беше истинско.

— Истинско? Ти очевидно нямаш ни най-малка представа какво е истинско.

— А ти имаш ли?

— Да — каза Дийн. — Имам.

— О, да. С жената, която си убил.

Присила разбра, че е отишла твърде далеч, когато видя изражението на лицето му.

— Махай се — каза той тихо. — Веднага.

Присила се обърна и побягна.

Присила и Гордън

Останалата част от деня беше най-тежкото време в целия живот на Присила. След като си тръгна от къщата на Дийн, тя успя да си проправи път през глутницата репортери и да се прибере в дома си. После се качи в спалнята. Но веднага щом затвори вратата, се свлече на пода. И остана там свита на кълбо и разплакана.

В някакъв момент пропълзя до леглото и се мушна под завивките. Стана само да отиде до тоалетната. Беше се поуспокоила, но направи грешката да се погледне в огледалото в банята. Изглеждаше изпита и измъчена и... стара. Как е могла изобщо да си помисли, че все още може да привлече мъж като Дийн, запита се тя. Трябваше да се изправи лице в лице с фактите. Беше обречена да живее с Гордън — стабилния, надежден и скучен Гордън. Тази мисъл я потискаше, но такава беше реалността. Към края на деня успя да се съвземе и слезе долу да чака съпруга си. Откри, че ѝ стана приятно, когато той се прибра.

— О, Гордън, слава богу, че вече си вкъщи — каза тя веднага щом той прекрачи прага. — Днешният ден бе един от най-ужасните, за които се сещам. Опитах се да ти се обадя в работата, но секретарката ти ми каза, че си тръгнал. А това беше много отдавна. Къде беше?

Гордън отвори уста, за да ѝ отговори, но Присила не му остави тази възможност.

— Дори не знам откъде да започна. Първо, отидох до Ашли тази сутрин и тя, тя...

— Знам — каза Гордън.

Присила прие думите му за емоционална подкрепа и продължи.

— Нали знаеш колко странно се държи напоследък? Е, днес разбрах причината. Бременна е и вероятно вече е започнала да се примъква към жените от другия литературен клуб. Затова е била толкова груба с мен. Решила е, че повече не ѝ трябва. И ми наговори такива оскърбителни неща.

— Знам — каза пак Гордън.

Този път Присила чу думите му или по-скоро долови нещо в тона му.

— Знаеш? Какво искаш да кажеш?

— Знам за това — отвърна Гордън.

— И откъде знаеш?

— Ашли ми се обади.

— Тя... ти се е обадила? — Сърцето на Присила заби силно, като си спомни как попита Ашли защо да ѝ пука и как на раздяла тя ѝ отвърна, че ще разбере. Присила го бе приела за празна заплаха. А сега започваше да си мисли, че май е подценила Ашли.

— Да, обади ми се — повтори Гордън.

— И защо ти се е обадила?

— А ти как мислиш?

— Нямам представа. Вече си мисля, че нищо не знам. Имам чувството, че би казала всичко, само и само да ме нарани — каза Присила в отчаян опит да се защити. — А аз нищо не съм ѝ направила. Не знам какво има против мен.

Гордън не отговори. Само я гледаше.

— Какво? Защо ме гледаш така? Какво ти каза тя?

— Съобщи ми, че с Дийн Райт сте любовници.

На Присила дори не ѝ се наложи да изиграе, че е шокирана — не можеше да повярва, че Ашли наистина му е казала това.

— Видя ли? Подозирах, че ще измисли някаква подобна простотия. Ти нали не ѝ повярва?

— Напротив — каза тихо Гордън. — Повярвах ѝ.

— Значи предпочете да повярваш на нея, а не на мен?

— Не, разбира се, че не.

Присила тъкмо се канеше да въздъхне с облекчение, но замръзна, когато чу следващите думи на Гордън.

— Затова се обадох на Сюзан.

— Какво си направил? Думата на Сюзан нищо не струва. Тя повече не ми е приятелка. Сигурна съм, че най-много от всичко на света иска да ни раздели. Би казала всичко, за да се случи това.

Гордън се усмихна.

— Какво ти е толкова смешно? Нищо смешно не виждам.

— А аз виждам. Когато говорих с нея, Сюзан отрече да има нещо между теб и Дийн.

Присила се опита да си възвърне позициите като подхвърли:

— Е, поне е била честна.

Но Гордън бе видял изненадата ѝ и бе разбрал всичко.

— Не, не вярвам да е била. Всъщност тя изобщо не може да лъже. Но се опита да те прикрие.

— За бога, вярно е. Казах ти, нищо няма между нас — настоя Присила. Тук вече наистина казваше истината.

— Нищо ли?

— Абсолютно нищо.

— Кога го видя за последен път?

— Преди сто години — излъга Присила. — Дори не си *спомням*.

Гордън тъжно поклати глава.

— Видях те — каза той. — Видях те днес по новините. Показаха как влизаш в къщата му.

Присила все повече се чувстваше в капан. Но може би щеше да успее да го убеди и да се спаси.

— Аз... — започна тя, но Гордън я прекъсва.

— Не ме лъжи повече, Присила. Работата е там, че знаех още преди Ашли да ми се обади. И то от отдавна.

— Но това беше нищо. Наистина, Гордън, нищо не сме правили. Само се целувахме. Това е. Кълна се. Можеш да попиташ когото си искаш. И всичко свърши.

— Да, свърши — изрече Гордън с тон, който никога преди не бе чувала.

— Какво... искаш да кажеш?

— Присила, искам развод.

— Гордън, моля те. Това беше огромна грешка. Съжалявам. Никога няма да се повтори.

— Не е само заради изневярата. А и заради това, че нямаше да ми кажеш, освен ако не станеше абсолютно наложително. И ми се струва, че всичко между вас е свършило, но само защото Дийн е арестуван. Иначе вероятно нямаше да се откъснеш от него толкова бързо.

— Това не е вяр... — започна Присила, но осъзна, че така ще се разкрие. Ала вече беше прекалено късно.

Гордън се изсмя горчиво.

— Разбирам. Ти дори не си смятала да скъсаш с него. Той го е направил. Странно. Не мислех, че можеш да ме нараниш повече.

— О, Гордън, това значи, че още имаш чувства към мен.

— Не. Според мен означава, че все още у мен е останала някаква гордост. Което си е направо чудо след всичките години, през които съм бил женен за теб.

Тя реши да не отговаря на този коментар. Вместо това се опита да се позове на разума му.

— Не можем просто така да се откажем от брака си, без да се опитаме да го спасим.

— Аз не съм спирал да опитвам. Уморих се от опити.

— Чуй ме — постара се да бъде убедителна Присила и постави длан на ръката му. — Ще ходим на терапия. Колкото по-скоро тръгнем, толкова по-добре. Имам приятелка, която е ходила, и все още е със съпруга си. Утре ще ѝ се обадя да взема името на...

— Не, Присила — каза Гордън.

— Трябва да опиташ терапията. Всички го правят.

— Не.

Никога не бе виждала съпруга си такъв.

— Моля те, Гордън, нека опитаме само месец. Само месец. Мисля, че поне това ми дължиш — дължиш го на нас. Ако не потръгне — не потръгне. — Макар че Присила по принцип не вярваше в терапията, беше твърдо убедена, че ще потръгне. Трябваше да потръгне. — Ако сега си тръгнеш, може цял живот да съжаляваш.

— Знаеш ли за какво съжалявам? Че не те напуснах още преди години.

— Значи дори няма да опиташ?

— Не. Казах ти, Присила. Писна ми.

Това не беше той. Гордън никога не би предприел нещо такова на своя глава.

— Има друга, нали? — попита тя. — Ах, ти, лицемер такъв! Обвиняваш мен, а всъщност ти имаш любовница. Не мога да повярвам, че не съм го забелязала. При всичките тези закъснения. И съня, който сънувах. Сигурно подсъзнателно съм усещала.

— Няма друга — отрече Гордън.

— Не ти вярвам. Няма начин да ме напуснеш, освен ако няма друга, която да те подтиква.

Гордън сви рамене.

— Знаеш ли какво? Не ми пука. Ако предпочиташ да си мислиш, че мога да те напусна само заради друга жена, ако това те кара да се чувстваш по-добре — няма проблеми. Мисли си го.

— Видя ли? Знаех си! — хвана се Присила за думите му. — Призна си.

Гордън само поклати глава.

— Сбогом, Присила.

— Почакай! Гордън, не можеш да си тръгнеш просто така.

Но откри, че може.

Присила и Сюзан

Присила плачеше, когато застана пред вратата на Сюзан и позвъни. Само преди няколко минути Гордън си бе събрал багажа и я бе напуснал, и нищо от това, което му каза, не успя да го отклони от намерението му. Когато осъзна, че той наистина си тръгва, тя се срути и се разплака и не можеше да спре сълзите.

Сюзан отвори вратата и не изглеждаше никак изненадана да види хлипащата Присила на верандата.

— Той се развежда с мен — изхълца Присила.

— Съжалявам — каза Сюзан. — Обади ми се и аз се опитах да му обясня...

— Знам, че си опитала — изхлипа Присила.

— Не ми е повярвал, нали?

Присила поклати глава.

— Съжалявам — повтори Сюзан.

— Не мисля, че това е истинската причина. Според мен има друга.

— Така ли? Не ми изглежда типично за Гордън.

— Има друга — настояваше Присила почти истерично. — Ти пък най-вече би трябвало да разпознаваш признаците. Всичките тези закъснения вечер, когато си мислех, че работи по някакъв проект... Как може да съм била такава глупачка? Макар че по някакъв начин съм усещала. Сънувах странни неща...

— Наистина е тежко — каза Сюзан. — Сега ти се струва невероятно, но ще го преодолееш.

— Да го преодолея? Как?

— Знам, че е клише, но най-лесният начин е като срещнеш някой друг.

Присила се вгледа за миг в Сюзан със зяпнала уста.

— Да не си срещнала друг? — попита тя, когато се осъзна и вече можеше да говори.

Сюзан изглеждаше едновременно засрамена и горда. Кимна.

— Кой? Кой е той? Къде го срещна?

Сюзан погледна през рамо.

— Моментът не е много подходящ... Готвим.

— Но ти не готвиш — изуми се Присила. След това чу познат глас от кухнята.

— Защо се бавиш, Сю? Кълна се, че ще го загоря.

Присила погледна Сюзан.

— Да не би?...

Дори нямаше време да завърши изречението, защото в този миг в коридора се появи детектив Акерман по джинси и тениска и с метната кухненска кърпа на рамо.

— Детектив Акерман — каза Присила. — Не очаквах да ви видя тук.

— И аз не очаквах да ви видя тук — отвърна Акерман малко натъртено.

Тя усети обвинителния му тон и инстинктите ѝ се задействаха — трябваше да отвърне на удара.

— Е, сега вече имате достатъчно свободно време, случаят е разплетен. Но май пак сбъркахте, а?

Беше очаквала да уцели десетката с това изречение, затова се шокира, когато Акерман само сви рамене.

— Не е най-важното нещо на света — каза той и очите му се обърнаха към Сюзан.

— Ето ти доказателство, че старото куче може да научи и нови номера — вметна Сюзан.

— Ако наистина искаш да го докажеш, върни се в кухнята и довърши вечерята — отвърна Акерман.

— Да не би да ме наричаш старо куче? — изсмя се Сюзан. После се обърна към Присила. — Готвим вечеря — поясни извинително.

— Прегаряме вечерята — натърти Акерман и се усмихна широко на Сюзан.

— Казах ти, че не мога да готвя — защити се тя.

— Мислех, че скромничиш. Но очевидно съм сбъркал. Напоследък ми става навик.

Сюзан се обърна към Присила, все още с усмивка на уста. Опита се да стане сериозна, но не успя да изтрие щастливото си изражение.

— Извинявай, Присила. Наистина съжалявам. Не бих пожелала такова нещо на никого. Но ще се оправяш. Ще видиш.

И затвори вратата в лицето на Присила, макар че се опита да го направи внимателно.

ТРЕТА ЧАСТ

Ню Йорк

Юли

Софи

Девет месеца.

Бяха минали девет месеца без никаква вест.

И един ден, когато процесът свърши и съдебните заседатели се оттеглиха, за да вземат решение, той се обади.

Софи беше в новия си апартамент. Беше живяла само в Търър Ийст Енд, затова когато се върна в града, си купи жилище в центъра. Домът, който бе делила с Дийн, беше класически шестстаен апартамент, а новият беше мансарда. Щом приключи с ремонта му, се погрижи в него да няма нито една антика. Избра си модерни мебели от дизайнери като Салоти, Кавали и Монтис. Беше като ново начало.

Но другата покупка на Софи се оказа още по-важна крачка. През последните месеци усилено бе търсила най-добрата търговска площ. Накрая я намери, даде оферта и сега вътре течеше ремонт. Щеше да отвори своя собствена книжарница за криминални романи.

Когато реши да го направи, си даде сметка, че инвестицията не е кой знае колко добра. Баща ѝ би я направил на нищо, но реши да прати предпазливостта — и известна сума пари — по дяволите. И без това имаше прекалено много и от двете.

След като намери магазина, се свърза с архитект. Той самият беше любител на криминални романи и двамата заедно създадоха един напълно непрактичен, но по тяхно общо мнение — прекрасен проект. Решиха да преустроят магазина като къща, цялата в полици за книги. Имаше голяма всекидневна, в която клиентите можеха да си общуват. Щеше да има и няколко читални, както и кухня с големи овални маси, където смяташе да сервира кафе. Отзад се излизаше във вътрешен двор с дебели сенки, а отпред имаше големи френски прозорци, който също като на истинска къща гледаха към улицата.

Освен обичайните литературни четения, Софи предвиждаше да организира и премиери на книги, група за решаване на кръстословици,

която да се събира в неделя, и накрая, но не и по важност — своя собствен литературен клуб.

Всички ѝ казваха, че нищо няма да излезе. Но на Софи не ѝ пукаше. Можеше да си позволи да изгуби пари, ала по всичко личеше, че бизнесът ще тръгне по-добре, отколкото бе очаквала. Вече писаха за нея в доста вестници. Историята си я биваше — съпругата на обвинен в убийство отваря книжарница за криминални романи.

Софи си мислеше, че би трябвало да предвиди интереса на медиите, след като беше съпруга на Дийн. Очакваше в началото да я преследват репортери, но когато даде да се разбере, че не възнамерява повече да контактува със съпруга си, който скоро щеше да ѝ е бивш, предположи, че интересът ще замре. Но не стана така.

Не беше предвидила и влиянието на поведението ѝ върху Дийн. Адвокатката му настояваше, че присъствието на Софи на процеса е жизненоважно. Мълчаливата ѝ подкрепа би изпратила силно послание към съдебните заседатели. Би означавала следното: „Познавам този човек, омъжих се за него и все още му вярвам“. Отсъствието ѝ от съда щеше да е изключително красноречиво. Но посланието, което Софи изпрати на Дийн по адвокатите беше просто: *не*. После той ѝ отправи молба поне да заяви, че вярва в невинността му. Отговорът ѝ беше същият.

Накрая, пак по съвет на адвокатите, Дийн ѝ се обади.

Позвъни ѝ от скрит номер, затова беше напълно неподготвена, когато вдигна телефона и чу гласа му.

— Здравей, Софи.

Тя мълчеше. Сякаш някой я бе стиснал за гърлото и не можеше да диша.

— Софи? — повтори той. — Там ли си?

— Да — каза тя. Само това успя да произнесе.

— Как можеш да ми причиняваш това, след като знаеш, че съм невинен? — попита той.

Тя пое дълбоко дъх. Гневът освободи белите ѝ дробове.

— Едва ли можеш да се наречеш невинен — отвърна му.

— Но не съм го направил аз. Трябва да ми повярваш.

— Така ли мислиш? Повярвах ти, когато каза, че ме обичаш. Не съм длъжна нищо да правя.

Тонът му стана отбранителен.

— Не съм единственият съпруг, който е изневерявал.

— Ако това ти е извинението, не струва и пукната пара.

— Това ли искаш от мен? Извинение?

— Не. Искам да ме оставиш на мира. Няма да ти помогна, Дийн. Не ми се обаждай повече.

— Не постъпвай така, Софи. Ти не си такава. Познавам те. Не си такъв човек.

— Изглежда никой от нас не познава другия така добре, както си е мислел — отвърна Софи и затвори.

Оттогава не бе говорила с него, макар че всеки ден присъстваше в мислите ѝ. Но знаеше, че ще е така. Не бе очаквала обаче да мисли толкова често и за Алекс, макар че не се бяха чували от нощта преди ареста на Дийн. Та чак до деня, в който съдебните заседатели се оттеглиха да вземат решение.

Тя привършваше кафето си, когато телефонът иззвъня. Смяташе, че ѝ се обажда началникът на ремонтната бригада, за да я уведоми как вървят нещата в магазина. Но когато вдигна, чу един познат нисък глас да казва:

— Софи. Аз съм.

— Кой е? — попита тя, макар че прекрасно знаеше отговора.

Той не се върза.

— Преди не играеше игрички — пошегува се Алекс.

— Какво очакваш, след като не си се обаждал девет месеца?

— Но не спирах да мисля за теб.

— Да мислиш как не искаш да ми се обадиш ли?

— Каза ми, че не трябва да се виждаме известно време — припомни ѝ той.

— О, я стига. Кой сега играе игрички? — заяде го Софи.

— Добре, права си. Но мога да обясня.

— Слушам те.

— Не по телефона.

— Добре, тогава... да се срещнем? — опита се да прозвучи небрежно, но май не успя да го изиграе много добре.

— Този следобед се надявам да излетя — каза той.

— Къде отиваш?

— В Сейнт Бартс.

— Искаш да кажеш, че си изчакал да ми се обадиш точно преди да напуснеш страната?

— Не го планирам отдавна. Купих билетите тази сутрин — поясни той.

— Значи просто хрумване, така ли?

— Ами нещо такова. Мислех си, че ще ти се отрази добре, ако заминеш някъде за малко. Поне докато произнесат присъдата.

— Искаш да кажеш, че...

— Надявах се да дойдеш с мен — довърши той.

Софи се засмя.

— Обаждаш ми се изневиделица след близо девет месеца и очакваш да се кача с теб на самолета за Сейнт Бартс само с няколко часа предупреждение? Да не си се побъркал?

— Да — призна си той. — Но се обзалагам, че и ти си побъркана.

Сюзан и детектив Акерман

Сюзан затвори телефона и извика:

— Няма да повярваш!

Акерман подаде глава от кухнята. Държеше лъжица и носеше престилката, която Сюзан му бе подарила за Коледа. На нея пишеше: „Жена ми не може да готви“. Но преди да му я даде, беше зачертала „жена ми“ и беше написала отгоре „приятелката ми“. Когато той отвори пакета и извади престилката, погледна я за момент и каза:

— Много ми харесва. Но има един проблем — и посочи зачертаната дума.

— Оправила съм го — изтъкна Сюзан.

Той поклати глава и извади малка кутийка от джоба си.

Сега на престилката „приятелката ми“ беше зачертано и отново бе написано „жена ми“.

— Ела в кухнята да ми разкажеш — нареди ѝ Акерман.

Сюзан се върна при него в кухнята.

— Ммм, мирише разкошно. Какво готвиш?

— Тако.

— А, да, вярно. Не слагай прекалено много сос „Табаско“.

— Никога не прекалявам с него.

— За теб никога не е достатъчно люто. Кълна се, че часове наред не можех да хапна нищо, след като последния път ядох от твоето тако.

— Искаш ли ти да го сготвиш?

— А ти искаш ли да чуеш новините или не? — попита Сюзан.

— Обзалагам се, че бившият ти съпруг отново ти се е обадил да ти каже каква грешка допускаш, задето още не си ме изгонила и не си прибрала него.

— Това едва ли би било новина — поклати глава Сюзан.

Хари ѝ се бе обадил точно преди Коледа, за да ѝ съобщи, че възнамерява да се ожени отново, и да попита дали не могат да побързат с развода и да оставят споразумението за собствеността за после. По-късно си призна, че я е помолил, защото приятелката му

настоявала, а той бил сигурен, че Сюзан ще откаже. Напрежението започваше да го притиска, но не спря с планове за сватбата, докато не стигнаха до предбрачния договор. Приятелката на Хари се бе опитала по всякакъв начин да го убеди да пропуснат тази част, но накрая, когато ѝ бе дал ултиматум, че или подписва, или сватбата се отменя, тя го бе напуснала.

Не мина много време и Хари дойде при Сюзан за утеха. Изпадна в страшен шок, когато разбра истинската причина за готовността ѝ да му даде развод, а именно — че тя самата е сгодена. Няма нищо по-привлекателно от недостъпната жена и Хари започна агресивна кампания да си я върне. Фактът, че Сюзан и Акерман се ожениха, не го спираше. Дори след като тя му каза, че е бременна, той пак не се отказа. Даже сякаш още повече се настърви. Обаждаше ѝ се толкова често, че Сюзан започна да пресява разговорите.

— Значи не беше Хари? — попита Акерман.

— Не. Беше Софи.

— О, да, логично. Днес съдебните заседатели се оттеглиха за размисъл, нали?

— Всъщност тя отговори на мое позвъняване. По-рано ѝ се обадох да видя как е.

След ареста на Дийн — и преди Софи да продаде къщата и да се върне в града — двете със Сюзан бяха станали близки приятелки. Едно от първите неща, които Софи каза на Акерман, когато разбра, че са се събрали със Сюзан, беше:

— Значи затова си бил тук вечерта, когато бях следена. И затова Дийн каза, че е виждал колата ти паркирана наоколо много вечери подред. Акерман се усмихна широко и отвърна:

— Ти се оказа много добър детектив.

— Е, какво каза Софи? — попита сега Акерман. — Добре ли е?

— Не съм сигурна. Обади ми се от някакъв самолет. Пътува за Сейнт Бартс.

— Според мен е страхотна идея да се махне от страната, докато произнесат присъдата.

— Не е само това — продължи Сюзан. — И аз мисля, че е добра идея, след като не поиска да дойде да постои при нас.

— И щом мислиш, че идеята е добра, какво те притеснява?

— Човекът, с когото е заминала.

Акерман вдигна рязко глава.

— Не и с...

— Да — кимна Сюзан. — С него. Не разбирам защо Софи постъпва така. Непрекъснато прави една и съща грешка.

— Може би това е по-силно от нея.

— Разбира се, че не е по-силно от нея. Целият опит с Дийн трябва да ѝ е отворил очите. Когато преживееш нещо подобно, предполага се, че си си научил урока. Виж ме мен. Поне се уча от грешките си.

Акерман отиде до нея, обхвана лицето ѝ с длани, наведе се и я целуна.

— Мислиш ли? — промърмори.

— Да — отвърна Сюзан. — Мисля, че този път направих добър избор.

Софи и Алекс

Седмицата в Сейнт Бартс беше вълшебна.

Софи можеше да измисли само тази дума, за да я опише. Бе разтърсена от емоции, за които бе мислила, че никога повече няма да изпита. Същата луда тръпка, която бе усетила, когато започна да се среща с Дийн. Това би трябвало да я разтревожи, като се има предвид как свърши връзката им, но тя се опитваше да убеди сама себе си, че този път не греши. Вече можеше да усети, ако нещо не е наред. И проблемът беше, че вече усещаше.

Усещаше го през цялата седмица. Видя го на лицето му, когато той си мислеше, че не го гледа — макар че щом доловеше втренчения ѝ поглед, веднага си слагаше усмихната маска. Не се страхуваше от него. Не беше това. По-скоро ѝ се струваше, че той се страхува от нея. Но си каза, че това абсурдно.

Знаеше, че какъвто и да е проблемът, той беше една от причините за тяхното щастие. Изпълваше всеки миг с енергия, изостряше сетивата, точно както гладът прави храната по-вкусна.

На петия ден настъпи развръзката. Тогава дойде новината. Софи и Алекс бяха на терасата. Току-що бяха приключили със закуската, седяха и се наслаждаваха на гледката. Слънцето искреше по океанската повърхност и единственият звук, който се чуваше, беше мекото приплясване на вълните в брега. Телефонът извъня и разби на парчета тихата утрин, все едно някой хвърли камък в стъкло.

Спогледаха се. Само един човек имаше номера им тук, адвокатката на Алекс — Рут. Беше ѝ казал да не звъни при никакви други обстоятелства, освен след произнасяне на присъдата от съдебните заседатели.

Нямаше какво друго да е.

— Аз ще вдигна — каза Алекс. Стана и влезе в стаята.

Софи зарея поглед над океана. Усети, че диша в ритъма на прибой.

От стаята зад себе си чу как Алекс вдигна телефона. След няколко секунди мълчание каза:

— Благодаря, че се обади. Дочуване.

След миг се върна на терасата и седна на стола до нея.

Софи продължаваше да гледа право пред себе си. Алекс неловко се покашля.

— Съдебните заседатели са произнесли присъдата. — Млъкна, очевидно очаквайки някаква реакция от нея.

Тя не помръдна. И той продължи:

— Решили са, че е виновен.

Без да помръдва, тя попита:

— А присъдата?

— От двацет и пет години до доживотна.

Софи притвори очи.

— Скъпа?

— Може ли да остана за малко сама? — попита тя.

— Разбира се.

Чу как Алекс става, а когато до нея долетя звукът от затварящата се след него врата, отвори очи. Всичко си беше точно същото. Почака емоцията да се върне. Не беше сигурна какво ще изпита. Трябваша й няколко пълни с тишина минути, за да е сигурна какво чувства. Беше... облекчение.

Софи и Алекс

Алекс се върна в стаята след час. Влезе внимателно, готов да излезе отново, ако тя пожелае да остане сама по-дълго.

Завари я да седи на терасата на същото място, както я бе оставил, сякаш цял час не бе помръднала.

Алекс се отпусна до нея. Погледна я, тя все още се взираше в океана. Затова и той обърна очи натам, като че ли всички отговори бяха на хоризонта, където синевата на морската шир се сливаше със синевата на небето. И двамата мълчаха. Накрая Алекс предложи:

— Искаш ли да отидем да се гмуркаме?

Тя се усмихна, тържествената атмосфера бе стопена.

— Да — отвърна. — С удоволствие.

Облякоха си банските, слязоха на плажа и наеха моторна лодка, която да ги закара на някое уединено място на юг, надолу по брега, където да се гмуркат. Лодката полетя и заподскача по вълните, двигателят ѝ ревеше толкова силно, че не се чуваха какво си говорят. Когато човекът, управляващ лодката, го спря, все едно се потопиха в течна тишина. Сложиха си плавниците и маските, скочиха във водата и потънаха в друг свят. Стрелкащите се около тях риби имаха невероятни, причудливи цветове: крещящо жълти ивици върху кадифено черно, оранжевото беше толкова ярко и греещо, че рибите приличаха на осветени отвътре, синьото се съчетаваше с наситено мораво. Алекс се пресегна да я хване за ръката и двамата заплуваха заедно през кристалночистата вода.

Когато се върнаха в хотела, Алекс я пусна да се изкъпе първа. След това и той влезе под душа и като приключи, излезе при нея на терасата. Слънцето залязваше.

— Вечеря? — попита той.

Тя кимна.

На вечеря Софи сама се изненада от апетита си. Не изпитваше никакъв глад, докато не сервираха храната. В този момент изведнъж

озверя. Изяде абсолютно всичко в чинията си, но забеляза, че Алекс едвам докосна своята.

След вечеря тя предложи да се разходят. Поведе го по плажа, далеч от бунгалата и хората, и след десет минути вече не виждаха никакви признаци на цивилизация. Зад тях имаше тъмна ивица дървета. Пред тях — тъмна вълнуваща се вода.

Софи седна на пясъка, все още напечен от слънцето.

Алекс се отпусна до нея.

Седяха и мълчаха. Бяха прекарвали в мълчание по-голямата част от деня, но това беше споделено мълчание. Мълчание на неизреченото съгласие. Сега беше малко по-различно. Мълчанието беше пълно с предчувствия.

Тя зарови пръстите на краката си в пясъка, докато усети студения, незатоплен от слънцето слой. Накрая проговори.

— Има ли някакъв проблем, Алекс?

Усети как той се стегна. Но когато заговори, гласът му беше спокоен.

— Какво имаш предвид? Всичко е наред.

Тя кимна и остави тишината да ги погълне за още известно време. След това отново заговори.

— Искам да те попитам нещо.

Той се обърна и я погледна, но тя не можа да разгадае изражението му в тъмното.

— Какво?

— Искях да те попитам защо чака девет месеца, преди да ми се обадиш. По телефона каза, че ще ми го обясниш лично. Но оттогава не си продумал и дума по въпроса.

Той не отговори веднага. Взе шепа пясък, разпери пръсти и го остави да изтече между тях. Чак когато дланта му остана празна, заговори:

— Знам, че ти дължа обяснение. Искях да ти кажа, но непрекъснато отлагах.

— Мисля, че вече е време — отбеляза Софи.

Той въздъхна.

— Трябваше да го направя по-рано, но бях егоист. Толкова много исках тази седмица с теб. И тя беше прекрасна.

— Говориш, сякаш всичко е свършило.

Алекс вдигна очи към нея.

— Така ли е? Всичко ли свърши? — попита тя.

— От теб зависи, ти ще решиш... когато чуеш каквото имам да ти казвам.

— Добре — съгласи се Софи. — Слушам те.

Алекс сведе отново поглед, но този път започна разсеяно да чертае фигури в пясъка. Накрая ги изтри с опакото на дланта си.

— Трябва да се върна малко назад, когато за първи път дойдох при теб за помощ след убийството на Джулия. Помниш ли как бързо се сблизихме?

Тя кимна.

— Е, от моя страна това беше... как да се изразя?

— Пресметнато? — помогна му Софи.

— Да. Звучи бездушно. Но да, беше пресметнато. Искях да те накарам да се влюбиш в мен.

— Разбирам — промълви Софи, взряна в скута си. Забеляза колко силно стискаше вплетените си пръсти. — Имаше нужда от помощта ми. Когато това приключи, и с нас беше свършено. Не ми се обади, защото не си бил влюбен в мен.

Алекс припряно възрази.

— Не заради това не ти се обадох. Точно обратното.

— Обратното ли? — Софи вдигна очи.

— Осъзнах, че те обичам, глупаче. Искам да кажа, че и сега те обичам.

— И затова не ми се обади?

— Да. Дори се заклех никога да не ти се обаждам.

— Защо? Да не би да се боеше от риска?

— Не. Поне не за себе си.

— А за мен ли се боеше?

— Да. Защото знаех какво преживяваш. Бях те използвал също толкова хладнокръвно и преднамерено като съпруга ти. Знаех, че съм те лъгал също като него. И че ти заслужаваш повече. Заслужаваш мъж, който да е напълно искрен и открит с теб. Човек, на когото можеш да се довериш напълно. А... аз знаех, че не мога да бъда този човек.

Софи усети, че нещо я стиска за гърлото, което значеше, че щеше всеки момент да се разплаче.

— Тогава защо ме доведе тук? Защо направи това с мен? Ще ми се никога да не ми се беше обаждал. Да ме беше оставил на мира. — Понечи да стане от пясъка. Очите ѝ се пълнеха със сълзи, които не можеше да спре, и заради тях не виждаше много добре.

Алекс се пресегна, хвана я за китката и не ѝ позволи да се изправи. Тя започна да се дърпа, за да се освободи от хватката му.

— Не, почакай. Не ме остави да довърша. Показа се, че греша.

При тези думи тя спря да се дърпа.

— Какво искаш да кажеш?

— Бях сигурен, че не мога да бъда този човек. Но месеците си минаваха, а аз не можех да те изкарам от ума си — и си помислих, че виждам начин, по който да се превърна в мъжа, когото заслужавах. Но ми отне девет месеца да събера кураж.

— Кураж за какво? — учуди се тя.

— Да бъда честен с теб. И да ти кажа истината.

— Кураж? Защо? Толкова ли беше трудно да ми кажеш това?

— Не, не беше трудно.

— Тогава защо чака толкова време?

— Не това имах предвид — уточни Алекс. — Още не съм го направил.

— Кое?

— Не съм ти казал истината. Не и цялата истина. Има още нещо.

— Не те разбирам — поклати глава тя. — Какво още би могъл да ми кажеш?

Алекс не отговори на въпроса ѝ, а стисна толкова здраво ръката ѝ, че я заболя.

— Чуй ме, знам, че ще постъпиш както сметнеш за правилно — каза той след дълго мълчание. — Но искам да знаеш, че те разбирам. Така беше още като взех решението.

— Плашиш ме — промълви Софи.

— Никога няма да ти дам повод да се страхуваш от мен, Софи. Искам да го знаеш. Разбра ли ме?

Изпита желание да му извика: „Какво има?“ Но той говореше толкова развълнувано, че тя само каза:

— Разбрах.

— Помниш ли, когато детектив Акерман твърдеше, че е сигурен в моята вина?

Тя кимна.

Алекс пое дълбоко дъх.

— И беше прав. Виновен съм.

Софи поклати глава.

— Не. Не ти вярвам. Лъжеш.

— Не те лъжа. Беше прав за мен. Аз убих първата си съпруга.

— Ти... ти...

— Аз я убих — повтори тихо Алекс.

— Но предишните й опити за самоубийство...

— Те са самата истина. Когато се запознахме, тя току-що бе излязла от болницата. Беше след втория й опит. Беше в ужасно състояние. Но след като започнахме да излизаме, стана друг човек. Каза, че съм я накарал отново да се почувства жива. Че съм й спасил живота. Прекрасно е, когато някой толкова много се нуждае от теб, когато успееш така да го промениш. В добавка имаше толкова много пари и искаше да ги харчи само за мен. Една вечер се бяхме напили и тя предложи: „Защо не се оженим?“ Аз, разбира се, знаех за миналото й, и преди я бяха обирали бивши съпрузи, затова подписах най-ужасния предбрачен договор, който адвокатите й успяха да измислят. И го направихме. Оженихме се. Всичко беше прекрасно... за известно време. Бяхме женени по-малко от година, когато тя отново започна да се влошава. Може би лекарствата спряха да й действат, може би тя спря да ги пие, не знам. Но опитах всичко, за което се сетих. Молах я да отиде при друг лекар. Да взема различни лекарства. Но тя не искаше да стане от леглото. С дни не се къпеше. А един ден стана, облече се и ми каза, че иска развод. Беше решила, че не съм нейният спасител, а истинската причина за проблемите й. Припомних й какво е говорела за мен, какво е изпитвала към мен, как е имала нужда от мен, а тя отвърна, че съм бил хубава играчка... Хубава играчка!? И ми се изсмя, че съм бил толкова глупав, за да подпиша предбрачния договор, защото сега нямало да получа и един цент.

Не го бях планирал. Е, може би малко. Просто прехвърлих в ума си възможностите, макар да си казах, че никога не бих могъл да го направя. Беше като насън. Просто фантазия. Напълно безобидна. Само че една вечер тази фантазия стана реалност. Действах като робот. Поисках да говоря с нея за раздялата ни. Заявих, че не искам да създавам проблеми и я поканих на пиетие. Разтворих цяла шепа

клонопин в коктейл от джин и тоник, защото има същия горчиво-сладък вкус. Седнахме и двамата пихме. Не можах да повярвам колко бързо припадна. Занесох я до колата. Оставих лист, химикалка и телефона до нея, след това включих двигателя. И отидох на парти. Чувствах се добре. Бъбрех с хората. Останах до късно. Когато се прибрах... я извадих от колата и я оставих на пода в кухнята. Обадох се в полицията и дори на няколко пъти опитах да ѝ правя изкуствено дишане, защото реших, че това е естествената реакция, дори когато няма надежда. Отначало полицаите бяха много добри с мен и ми съчувстваха. Всичко вървеше добре, докато не се появи детектив Акерман. Поговорих с него само минута и разбрах, че ме подозира. Просто беше сигурен, че аз съм я убил. Не знам как, но беше разбрал.

Но, Софи, кълна ти се, не аз убих Джулия. Не бих могъл да го извърша отново, дори не мисля, че осъзнавах какво правя и първия път, просто бях натрупал прекалено много омраза. И не заради това, което направи първата ми жена. Тя просто освободи у мен някаква лавина, събирала се с години. Само така мога да си го обясня. Вярно е, мразех Джулия, но не съм я убил и не съм натопил съпруга ти, както си мисли Акерман. Макар че не мога да го виня, че смята така. Логично е. Знае, че съм убил първата си съпруга. Естествено е да си мисли, че съм виновен и за смъртта на втората. Но не съм. Не знам дали ми вярваш, но това е самата истина.

Софи седеше тихо и неподвижно през цялото време, докато Алекс говореше, и гледаше бавно приближаващите се светлинки на голям пътнически кораб, който идваше от хоризонта.

Когато заговори, тя продължаваше да се взира в светлинките, а гласът ѝ не издаваше нищо от това, което си мислеше.

— Защо ми разказваш това? — попита.

— Искам да бъда с теб, Софи. Знам, че звучи откачено, но искам да се ожения за теб. Сигурно си мислиш, че ми стигат толкова бракове. Но аз желая друг вид брак вече. Искам да съм с човек, който наистина ме познава. Не съм особено добър човек. Но искам да бъда добър с теб. Веднъж ми каза, че би могла да простиш почти всичко, стига да не те лъжат. Не се хващам за думите ти като удавник за сламка. Знам, не си предполагала, че истината може да е чак такава. Извърших нещо непроситимо. И ти обясних защо, но съм наясно, че нямам извинение за подобно деяние. Предполагах, че вероятно ще сметнеш за свой дълг да

ме предадеш на полицията, но реших въпреки това да рискувам. Искам да ти кажа, че... каквото и да решиш, ще те разбера.

Зачака реакцията ѝ, но тя мълчеше. Все още се взираше над водата.

— Всичко е наред — каза той тихо. — Можеш да ми кажеш какво си мислиш. През последните няколко месеца съм си представял този разговор сигурно хиляди пъти. Премислил съм всеки възможен отговор. Каквото и да кажеш или направиш, няма да ме изненада.

Тя най-накрая се обърна към него и той колкото и да се опитваше да отгатне реакцията ѝ, не успяваше, защото лицето ѝ бе непроницаемо.

След няколко секунди Алекс кимна, сякаш за да потвърди някаква своя мисъл.

— Няма нужда да казваш каквото и да било. Знаех си, че е невъзможно.

— Кое е невъзможно? — попита Софи със същото странно и непроницаемо изражение.

— Ами абсурдно е да си мисля, че човек като теб изобщо би си помислил да бъде с мен след всичко, което съм направил.

— Човек като мен? — повтори Софи. — Какво искаш да кажеш?

— Някой... — Алекс търсеше точната дума, но накрая каза само: — ... добър. Някой истински добър човек.

— И защо си мислиш, че съм добра?

— Взе такива трудни решения. Например, когато откри, че съпругът ти е имал връзка с Джулия. И въпреки че го обичаше, направи тежкия избор да го предадеш на полицията. Навярно ще направиш същото и с тази информация. И може би дори точно това искам. Не знам.

Отново настъпи дълго мълчание. След което тя изведнъж го наруши.

— Казвала ли съм ти някога любимия си цитат?

— Не. Да не е на Агата Кристи?

— Не, но би могъл да е неин. Цитатът е: „Никой не познава никого достатъчно добре“.

Алекс се намръщи.

— Да не искаш да кажеш, че не те познавам добре?

— Работата е там, че доскоро и аз не се познавах.

— Не те разбирам. Какво имаш предвид?

— Винаги съм мислела, че с баща ми сме най-противоположните хора на света. Беше истински шок да установя, че съм същата като него. Всичко, което изброи и което според теб ме прави добър човек, така наречените от теб „трудни решения“ — не са това, което си мислиш.

— Искаш да кажеш, че си предала доказателствата на полицията, защото си била гневна на съпруга си и си искала да го накажеш? Така ли е? Това е нормална човешка реакция. А ти направи толкова много други добри дела. Помогна ми, въпреки че не беше длъжна, дори не беше сигурна дали съм виновен или не.

— Имах причина да ти помогна — отбеляза Софи.

— Защото се влюби в мен ли?

— Не. Не затова.

— Тогава защо?

— Помогнах ти, защото знаех, че не си го извършил ти.

— Но как би могла? Да не би да си видяла съпруга си да излиза през онази нощ? Да не би да си го проследила и да си станала свидетел на всичко? Така ли беше?

— Не. Той не е излизал в онази нощ. Беше точно там, където каза в съда — спеше на дивана.

Алекс поклати объркано глава.

— Не разбирам. Тогава няма как да знаеш, освен ако...

Софи завърши изречението вместо него:

— Освен ако не съм я убила аз.

81.

Софи и Алекс

— Не — поклати глава Алекс. — Не си. Не би могла. — Млъкна и остана замислен няколко секунди. След това добави учудено: — Но как?

— С хлороформ и въже.

— Не това питах.

— Знаеш как — каза Софи. — Натрупваш толкова много омраза, та имаш чувството, че ще се пръснеш. Толкова много болка, че искаш хората, които са те накарали да страдаш, да ги заболи колкото и теб.

— Тогава защо не уби съпруга си?

Тя се засмя.

— Повярвай ми, мислих и за това. Не го направих, донякъде защото бях наясно, че по-трудно ще отърва наказанието, но най-вече защото исках той да страда. Исках да разбере какво означава целият ти живот да бъде съсипан от човек, за когото си мислил, че те обича.

— И реши да го натопиш за убийството на Джулия?

Софи кимна.

— Значи през цялото време си знаела, че са любовници.

Софи отново кимна.

— И откога?

— От много отдавна го подозирах, че ми изневерява — призна тя. — Още преди баща ми да почине. Но се уверих в деня, в който се местихме и намерих обещата. Реших, че може да е приключил връзката си. Че може би наистина е искрен, когато казва, че иска преместването да бъде ново начало за нас. — Усмихна се. — Но тази илюзия не изтрая дълго. Когато започна още повече да закъснява, разбрах, че всичко си продължава както и преди.

— И кога разбра, че става въпрос за Джулия?

— Беше въпрос на късмет донякъде. Знаеше ли, че се срещаха на игрището за голф зад вашата къща? Дийн паркираше пред кънтри клуба и отиваше пеша до малката горичка под хълма. Нямаше представа, че съм започнала да излизам на разходка по игрището

вечер. И веднъж, докато се разхождах, чух гласа му. Чух и женски глас. И тогава... — Софи потръпна. — Тогава разбрах, че работата е много лоша. Осъзнах, че не е искал да се преместим, за да започнем нов живот. Беше се преместил заради нея.

— Тогава ли реши да го направиш?

Тя го стрелна с поглед.

— Разбира се, че не. Хората залитат в извънбрачни връзки. Може да се случи на всеки и много пъти тези забежки приключват и семействата се събират отново. А аз обичах Дийн. Бог ми е свидетел, че дори бих го оставила да продължи да ми изневерява, ако това беше цената да запазим брака си. Дори понякога си мислех, че не съм му достатъчна. Звучи ужасно, нали? — Лицето и се сгърчи.

— И какво те накара да промениш това си решение? — попита Алекс.

Софи не отговори веднага. Зари стъпалата си с още пясък, пълнейки целите си шепи. Потупа купчинката и продължи.

— Разбрах, че всичко е било лъжа. От самото начало. На баща ми поставиха диагнозата рак точно преди да се запознаем. Не му даваха повече от шест месеца и след смъртта му аз щях да го наследя. Или поне такива сметки си е правил Дийн. Затова се ожени за мен.

— И нямате предбрачен договор?

— Разбира се, че не. Бях влюбена.

— И кога според теб Джулия се е намесила в играта?

— Не съм много сигурна. Не мисля, че е станало преди да се оженим, макар че няма как да знам. Както и да е, убедена съм обаче, че преместването в Кънектикът е било нарочно. Дийн се е притеснявал, че мога и да не му дам развод. Но в Кънектикът не е задължително да има виновна страна при развода и законите са много по-либерални от тези в Ню Йорк при подялбата на имуществото. Освен това покупката на къщата и мебелите даде на Дийн възможност да превърне част от наследството ми в истинска семейна собственост.

— Много хладнокръвно — подхвърли Алекс.

— Студено като лед — съгласи се Софи. — Мисля, че сърцето му е от лед.

Млъкнаха отново. В нощната тишина се чуваше само прибоят на океана. Алекс възобнови разговора.

— И как разбра всичко това?

— Помниш ли как се добрах до имейлите, които дадох на полицията?

— Отбила си се в работата му, когато си знаела, че няма да е там. Помолила си да го почакаш в кабинета му и си знаела паролата за електронната поща.

— Бях го правила и преди това.

— Кога?

— Месеци по-рано. През лятото. След като ги видях заедно. И така разбрах.

— Разбра всичко, така ли?

— Да. Сякаш... целият свят се срути върху мен. — Тя вдигна поглед, като че ли да провери дали светът отново не се е надвесил заплашително над нея. Небето бе осеяно с облаци, но на места беше ясно и през дупките грееха множество звезди. — Стори ми се, че изгубих посока.

— И какво направи?

— Нищо. Абсолютно нищо. Почти не ставах от леглото. Прекарвах по-голямата част от дните в плач. Мислех си, че не съм постигнала нищо. Бях жалка нещастница. А ми бяха предоставени всички шансове...

— Освен семейство, което те обича...

— Но толкова много хора са постигнали значително повече с далеч по-скромни изходни възможности от мен. А какво бях направила аз? Най-голямото ми постижение беше, че съм се омъжила за човек, който никога не ме е обичал и е с мен само заради парите ми. А когато прочетох и имейлите... Трябва да видиш какво е писал Дийн за мен. Че съм най-досадното и скучно същество, което някога е виждал. Че с парите, които съм имала, съм можела да постигна всичко, а аз само съм четяла криминалета и съм решавала кръстословици. Че постоянно съм се извинявала и когато чуел гласа ми, му се искало да крещи. Че щял да полудее, ако трябвало да изкара още една година с мен.

— Май е още по-голям задник, отколкото си мислех — процеди ядно Алекс.

— Работата е там, че имаше частица истина във всичко, което бе написал. Точно това ме накара да се почувствам толкова ужасно. Все едно се видях през неговите очи. И гледката никак не ми хареса. Много

мислех да се самоубия. Бях на крачка да го сторя. Знаеш ли кое ме спря?

— Кое?

— Дийн ми каза, че ставам като майка ми. И осъзнах, че е прав. По-прав, отколкото предполагаше.

— Каза ми, че майка ти се е самоубила — припомни ѝ Алекс.

— Да, но не ти обясних защо. — Софи придърпа колене към гърдите си.

Алекс досега бе държал ръката си върху крака ѝ, но в този миг остави дланта си да падне в пясъка между тях.

— Беше по-млада от мен, когато го направи. Това казвала ли съм ти го?

Алекс се пресегна отново към нея, но Софи дори не го погледна, затова той само промърмори:

— Не. Не знаех.

— Майка ми се самоуби, когато баща ми поиска развод. Намерих предсмъртното ѝ писмо на десет години, докато ровех да търся нейна снимка. Намерих няколко снимки и писмото. В него казваше, че го прави, за да го накаже. За да може смъртта ѝ да тежи на съвестта му до края на живота му. Но не се получи. Знам го. Живяла съм с него. А аз исках отмъщение, което ще има ефект. Ако се самоубиех, той щеше да получи всичките пари и с Джулия щяха да си живеят щастливо до края на дните си.

— Не съм много убеден в последното. Бих им дал не повече от две години. Но си права. Той щеше да получи...

— ... всичко — довърши Софи. — Абсолютно всичко. Все едно съм поела всичките му обиди и съм го оставила да ме стъпче. И Дийн, и баща ми все казваха, че съм мекушава. Че позволявам на хората да правят безнаказано каквото си поискат с мен. А аз винаги им отвърщах, че мога да се грижа за себе си. Те не ми вярваха.

— Огромна грешка — вметна Алекс.

Тя го погледна и се усмихна.

— Не вярваха, че мога да изпитвам гняв. Но аз мога. И го изпитах. Бях толкова гневна, че можех да убия човек. Тогава ми хрумна идеята. Казвала ли съм ти, че винаги съм искала да напиша криминален роман?

— Не. Никога не си го споменавала.

— Но точно това смятах да направя, когато напуснах работа. Ала не стигнах далеч. Затова реших да създам сюжет на живо.

— Още не мога да си представя как си успяла — каза Алекс.

— Не беше толкова трудно. Всичко едно по едно си дойде на мястото. Искях да накисна Дийн за убийство. Смятах да го направя на открито, защото можех да изкарам Джулия навън през нощта. Тя щеше да си мисли, че отива на среща с Дийн. Бях наясно, че за да мога да натопя Дийн, местопрестъплението трябва да е недокоснато, затова трябваше аз да намеря трупа. След това подслушах разговора между Присила и Джулия за украсата за Хелоуин и ми хрумна да я обеса в двора отпред. Докато се разхождахме с Присила, щях да се погрижа да намерим трупа заедно.

— Но как изкара Джулия навън? И какво направи с Дийн?

— Оставих съобщение в пощенската кутия. Разбирах, че е малко рисковано, но мога да имитирам почерка на Дийн много добре. И знаех как ѝ пише от имейлите му до нея, затова не вярвах да се усъмни. Същия ден сготвих на Дийн любимото му ядене — чили. Беше готово, когато се прибра, порцията му бе пълна със счукани успокоителни хапчета. След половин час вече спеше на дивана пред телевизора. Облякох един от костюмите му, няколко чифта чорапи и обувките му. Напълних една раница с гири, които тежаха около двайсет и пет килограма, за да може дълбочината на стъпките да е като на човек с неговото тегло. Освен това си прибрах косата под шапка за баня и сложих шапката и ръкавиците на Дийн. След това отскубнах малко косми от косата му, заедно с корените. Той не усети нищо. Беше напълно упоен. Накрая отидох да се видя с Джулия.

— И?

— Действах като насън. Точно така беше. След като тя припадна, стана напълно тихо. И тогава... го направих. В онзи момент ми се стори много кротко и спокойно. Но на следващата сутрин, когато я видях да виси от дървото... в нея нямаше нищо спокойно. — Лицето на Софи се изкриви, като си спомни гледката, сякаш без да иска, бе докоснала болезнено място.

— И дойде да ми съобщиш — каза Алекс.

— Да, и точно тогава започнаха изненадите. Мислех, че ще трябва да те държа далеч от местопрестъплението, но ти сам реши да не пипаш нищо. Не можех да си обясня защо. Знаех, че ще си първият

заподозрян, но си мислех, че лесно мога да насъскам детективите след Дийн. Ала винаги нещо не става по план. Детектив Акерман ти имаше зъб, ти се държеше доста странно, което никак не ми помагаше. Затова разбрах, че ще трябва да се намеся и да помогна да бъдеш очистен от подозрения.

— Но нали аз дойдох при теб? — почуди се Алекс.

— Ако се беше забавил и десет минути, сама щях да потропам на твоята врата — усмихна се Софи.

— Значи през цялото време, докато съм си мислел, че те използвам, ти си използвала мен?

— Като се престорих, че се влюбвам, получих много добро извинение да се навъртам около теб, въпреки че изглеждаше малко откачено.

Алекс се засмя.

— Ти си grosмайстор, а ние сме били само пешки, които си местела по дъската.

— Не. През половината време бях изплашена до смърт. Трябваше да ме видиш, когато детективите дойдоха у нас за първи път. Мислех си, че само ще ме погледнат и веднага ще разберат, че аз съм го направила.

— Значи през цялото време си била ти — промърмори Алекс и поклати глава.

— Казах ти, не съм добър човек. И знам, че трябва да живея с това, което направих. Но поне сега съм направила нещо.

— И още как. Не си играеш с дреболии.

— Знам. Сигурно това ме прави злодей. Но предпочитам да съм злодей, отколкото жертвата — заяви твърдо Софи.

— Най-добрата роля винаги е на злодея.

Тя се усмихна, но малко тъжно, и когато заговори, цялата ѝ твърдост се бе стопила.

— Работата е там, че си мислех, че с времето ще става по-лесно.

— Кое?

— Да живея с това.

— О, това ли?

— Става ли по-лесно с времето?

Той я погледна продължително в очите.

— Не.

— А аз не мислех така. — Отново се възцари мълчание. Тя зари пръсти в пясъка. След това попита: — Още ли се боиш да не те хванат?

— Когато имам тежки дни, направо ми се иска да ме хванат.

— Толкова ли е зле?

— Беше. Но имам чувството, че вече няма да е така.

Тя вдигна поглед и видя, че той ѝ се усмихва.

— Значи не си променил решението си за...

Алекс се протегна отново към нея, взе ръката ѝ в своята и нежно разтвори пръстите ѝ. Избърса пясъка от дланта и сплете пръсти в нейните.

— За теб ли? Няма шанс да се откажа. Беше права. Не те познавах. Но мисля, че подсъзнателно съм усещал нещо.

Думите му я накараха леко да се усмихне.

— Ти си такъв романтик — въздъхна тя.

— Разкри ме. — Алекс вдигна ръката ѝ и се опита да я целуна, но тя я издърпа, смеейки се. — О, да — продължи той. — Забравих, че не си традиционната героиня. Може и да сме злодеи, но дали да не опитаме да заживеем щастливо до края на дните си?

Софи поклати глава.

— Не мисля, че може да стане.

— А аз мисля, че може. Бихме могли поне да опитаме.

Софи само вдигна вежди, а той продължи.

— Виждам нещата така: много ни е минало през главите и на двамата. Знаем какво струва запазването на един брак. И по трудния начин сме разбрали, че доверието е от първостепенно значение.

— Забрави най-важното — каза Софи.

— Кое?

Тя се усмихна.

— И двамата не предпочитаме развода.

Издание:

Кейт Моргенрот. Убийство с любов

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2010

Редактор: Мария Василева

Коректор: Десислава Петкова

ISBN 978-954-655-131-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.